ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

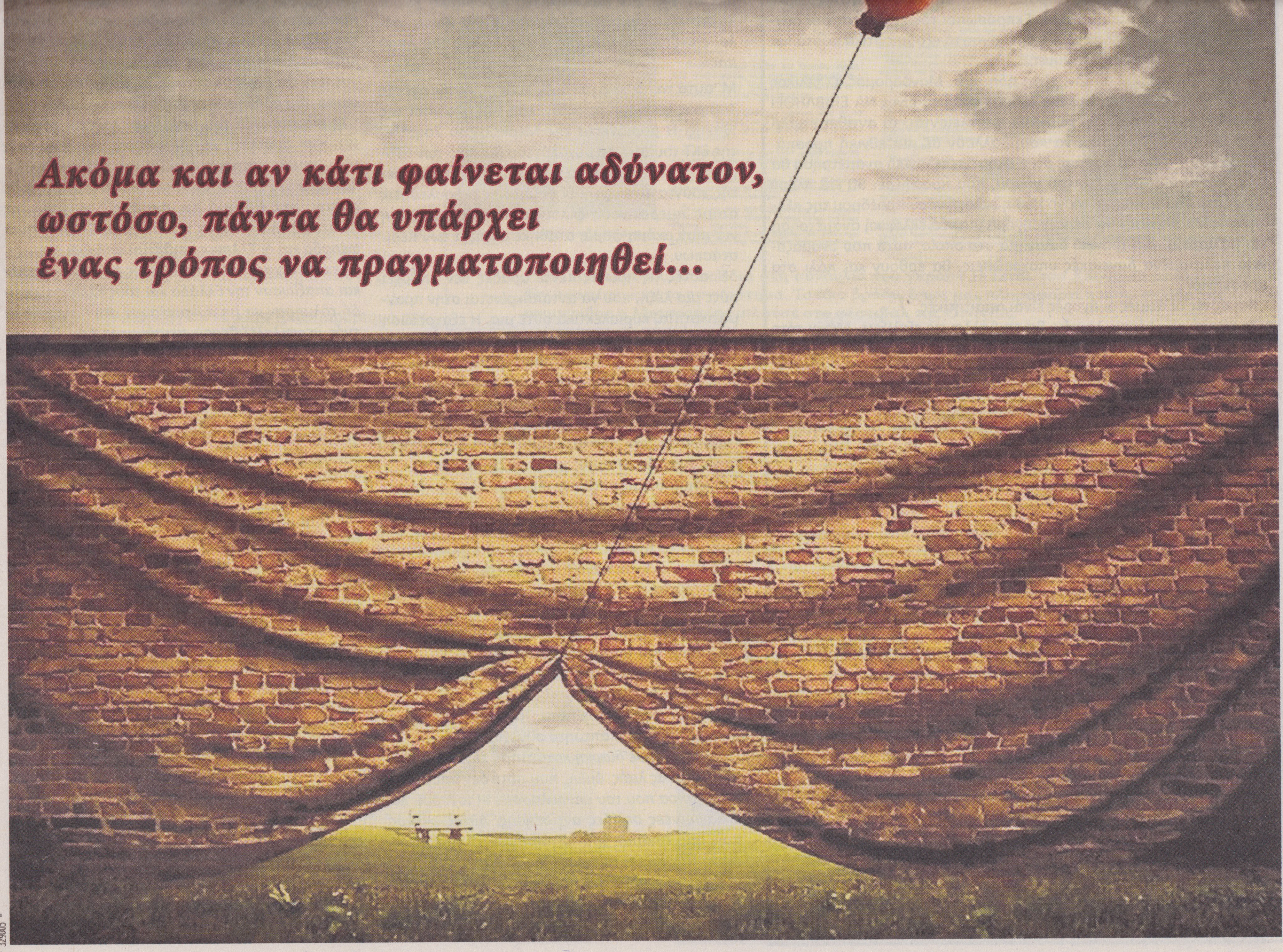
ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 185
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
2018
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2018
1,5 ΕΥΡΩ

Ακόμα και αν κάτι φαίνεται αδύνατον,
ωστόσο, πάντα θα υπάρχει
ένας τρόπος να πραγματοποιηθεί...

Ακόμα και αν κάτι φαίνεται αδύνατον,
ωστόσο, πάντα θα υπάρχει
ένας τρόπος να πραγματοποιηθεί...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Αν ανατρέξουμε, έστω με προχειρότητα, στην περίοδο, που μεσολάβησε από την παράδοση της εξουσιαστικής διαχείρισης εκ μέρους της κυβέρνησης Καραμανλή στο Πασοκ του Γ. Παπανδρέου μέχρι σήμερα μπορούμε να οδηγηθούμε σε ορισμένα συνολικά συμπεράσματα, όχι μόνο για την λεγόμενη μνημονιακή περίοδο, αλλά συνολικότερα.

Η σύντομη αλληλοδιαδοχή, η αγαστή συνεργασία, η αλληλοσυμπλήρωση των υπαρχόντων κομματικών σχηματισμών, η εκλογική συντριβή του Πασοκ και η ενίσχυση του «νέου» Συριζα και της Χρυσής Αυγής, η κατασκευή νέων κομμάτων τύπου Ποταμιού ή ΑΝΕΛ και η είσοδος στην βουλή της Ένωσης Κεντρώων του κάποτε γραφικού Β. Λεβέντη χαρακτηρίστηκαν εν πολλοίς σημεία των μνημονιακών καιρών. Αρκετοί, μάλιστα, είχαν προβλέψει ότι τούτη η «κρίση» θα καταπιεί πολλές κυβερνήσεις.

Μόνο που την σταθεροποίηση την πρόσφερε η κομμουνιστική διαχείριση της «κρίσης».

Ήταν οι κομμουνιστές του Συριζα, που συγκυβερνώντες με τους ΑΝΕΛ, κόμμα της λεγόμενης σκληρής δεξιάς πρόσφεραν την περιζήτητη «ομαλότητα», απαραίτητο όρο για να επικυρωθούν οι καταστροφικές συνέπειες για τα μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας των νέων όρων επιβολής. Αυτό ακριβώς το στοιχείο παρ' όλη την αδιαμφισβήτητη και εντονότατη, πλέον, κοινωνική αποστροφή που απολαμβάνουν είναι το διαβατήριό τους για την «επόμενη ημέρα». Ο Τσίπρας σαν πρόσωπο αποτέλεσε την κατάλληλη μαριονέτα, που επέλεξε η λεγόμενη ιστορική κομμουνιστική ηγεσία του Συριζα. Οι δίαυλοι φανεροί ή κρυφοί με ενεργούς ή δήθεν αποστασιοποιημένους προύχοντες (Λαλιώτης κ.ά.) του Πασοκ παρέμεναν ενεργοί το ίδιο και με ισχυρά και ιστορικά τζάκια της δεξιάς (καραμανλικοί). Για τις κινηματικές άκρες δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Εκπρόσωποι του κινήματος δεν συνδιαλέγονται απλά, αλλά έχουν πάρει ανοιχτά εξουσιαστικά πόστα και ανάλογες εξουσιαστικές ευθύνες.

Η επόμενη ημέρα, λοιπόν, είναι ήδη εδώ. Μονόδρομος. Ο τελικός σχεδιασμός, όπως προ πολλού έχουμε γράψει, είναι ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ συγκυβέρνηση Συριζα-ΝΔ χωρίς να αποκλείονται, το αντίθετο μάλιστα, και λοιποί πρόθυμοι να «συμβάλλουν σε μια εθνική προσπάθεια». Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η επόμενη εκλογική αναμέτρηση θα γίνει ισχύοντος του εκλογικού νόμου, που προσφέρει 50 επί πλέον έδρες στο πρώτο κόμμα. Μόνο που η εκλογή νέου προέδρου της «Ελληνικής Μπανανίας» θα φέρει γρήγορα μια νέα εκλογική αναμέτρηση και μάλιστα σ' ένα χρονικό διάστημα στο οποίο, αυτά που ονομάζονται πολιτισμένα δανειακές υποχρεώσεις, θα έρθουν και πάλι στο προσκήνιο.

Και αυτές οι άτιμες οι αγορές είναι απαιτητικές.

Το εθνικό συμφέρον, λοιπόν, θα επιβάλλει τις εξελίξεις. Μέχρι τότε

Το Σεράϊ του Καραγκιόζη και η «Έξοδος» από τα μνημόνια...

«Ἀσύνετος ὅστις ἐν φόβῳ μεν ἀσθενής, λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα».
(Είναι άμυαλος αυτός που είναι ανήμπορος από φόβο και όταν του χαμογελάσει λίγο η τύχη, παίρνει πολύ αέρα).
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

«Υπάρχει κάποιος χειρότερος από το δήμιο. Είναι ο βοηθός του».
ΚΟΜΗΣ ΜΙΡΑΜΠΩ,
1749-1791, Γάλλος πολιτικός

«Σήμερα στην πατρίδα μας ξημερώνει μια καινούργια μέρα. Μια μέρα ιστορική. Τα μνημόνια της λιτότητας, της ύφεσης, και της κοινωνικής ερήμωσης, επιτέλους τελείωσαν. Η χώρα μας ανακτά το δικαίωμα της, να ορίζει αυτή τις τύχες και το μέλλον της. Σαν μια κανονική ευρωπαϊκή χώρα. Χωρίς εξωτερικούς καταναγκασμούς. Χωρίς άλλους εκβιασμούς. Χωρίς άλλες θυσίες του λαού μας».

Μ' αυτά τα λόγια ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης Τσίπρας ξεκίνησε το διάγγελμά του στο νησί της Ιθάκης. Η μαριονέττα της Μέρκελ, του Σόιμπλε, της ΕΚΤ του ΔΝΤ, το μεγαλύτερο δουλικό των ΗΠΑ μεταπολιτευτικά και όχι μόνο (ακόμη και η επταετής χούντα είχε αρνηθεί ορισμένες εκδουλεύσεις στους αμερικανούς φίλους...) καλοκουρδισμένη για μιαν ακόμη φορά, στάθηκε αντάξια των περιστάσεων.

Σ' αυτές τις πρώτες πέντε αράδες δεν υπάρχει ούτε μια λέξη, που να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, κυριολεκτικά ούτε μια. Η εξαχρείωση

σεβασμό στις θυσίες του λαού μας. Δεν πορευτήκαμε με βεβαιότητες. Παρά μόνο με μία. Αυτή που μας όρισαν οι Ελληνίδες και οι Έλληνες: Να βγάλουμε τη χώρα από τη στενωπό των μνημονίων και της αέναης λιτότητας».

Το ολοκληρωτικό ψεύδος ξανά και ξανά σε όλο του το μεγαλείο. Με σθένος και αποφασιστικότητα ισοπέδωσαν κάθε ελπίδα αντίστασης, πορεύτηκαν με έναν και μοναδικό στόχο έχοντας αναλάβει μια και μοναδική βαριά ευθύνη: να σφραγίσουν την βρωμοδουλειά των προκατόχων τους καταγγέλλοντάς τους δήθεν με σφοδρότητα. Ο «νέος καπετάνιος» αξίζει τον μισθό του. Η δουλειά δεν έμεινε στην μέση. Στο κρίσιμο σημείο η αριστερά έδωσε «στον λαό που ποτέ δεν αποδέχθηκε την μοίρα του» το συντριπτικό χτύπημα. Οι «νέοι» καπετάνιοι μαζί με τους «παλιούς» αλυσόδεσαν όχι μια, όχι δύο, αλλά τρείς γενιές. Δεσμά που ενίσχυσε ο οικονομικός βρόγχος, που σφίγγει και θα σφίγγεται όσο κρίνουν οι εντολοδόχοι του Υπογείριου και των ντόπιων ομοίων του. Τα ψίχουλα, που θα πέφτουν από το τραπέζι, θα είναι μετρημένα για να μεγαλώνουν την εξάρτηση των πλέον απελπισμένων.

«Ελληνίδες, Έλληνες, Σήμερα είναι μια μέρα λύτρωσης. Είναι όμως και η αφετηρία μιας νέας εποχής. Και σε αυτή την αφετηρία, δεν θα διαπράξουμε την ύβρι να αγνοήσουμε τα διδάγματα της Ελλάδας των μνημονίων. Δε θα αφήσουμε τη λήθη να μας παρασύρει. Δεν θα γίνουμε λωτοφάγοι. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τις αιτίες και τα πρόσωπα που οδήγησαν τη χώρα στα μνημόνια.

Τη φοροασυλία του μεγάλου πλούτου, τη γενικευμένη διαπλοκή και διαφθορά, την ασυδοσία μιας σειράς επιχειρηματικών και εκδοτικών ομίλων που για χρόνια θεωρούσαν ότι η χώρα τούς ανήκει, τον κυνισμό και την περιφρόνηση μιας πολιτικής ελίτ η οποία νόμισε ότι η Ελλάδα είναι φέουδο και οι Έλληνες πειθήνιοι υπήκοοι της.

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ αυτούς που λοιδόρησαν και απαξίωσαν την Ελλάδα και τους Έλληνες, επειδή τόλμησαν να μη συναινέσουν στην υλοποίηση ενός νεοφιλελεύθερου πειράματος που θα κρα-

στην βουλή της Ένωσης Κεντρώων του κάποτε γραφικού Β. Λεβέντη χαρακτηρίστηκαν εν πολλοίς σημεία των μνημονιακών καιρών. Αρκετοί, μάλιστα, είχαν προβλέψει ότι τούτη η «κρίση» θα καταπιεί πολλές κυβερνήσεις.

Μόνο που την σταθεροποίηση την πρόσφερε η κομμουνιστική διαχείριση της «κρίσης».

Ήταν οι κομμουνιστές του Συριζα, που συγκυβερνώντες με τους ΑΝΕΛ, κόμμα της λεγόμενης σκληρής δεξιάς πρόσφεραν την περιζήτητη «ομαλότητα», απαραίτητο όρο για να επικυρωθούν οι καταστροφικές συνέπειες για τα μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας των νέων όρων επιβολής. Αυτό ακριβώς το στοιχείο παρ' όλη την αδιαμφισβήτητη και εντονότατη, πλέον, κοινωνική αποστροφή που απολαμβάνουν είναι το διαβατήριό τους για την «επόμενη ημέρα». Ο Τσίπρας σαν πρόσωπο αποτέλεσε την κατάλληλη μαριονέτα, που επέλεξε η λεγόμενη ιστορική κομμουνιστική ηγεσία του Συριζα. Οι δίαυλοι φανεροί ή κρυφοί με ενεργούς ή δήθεν αποστασιοποιημένους προύχοντες (Λαλιώτης κ.ά.) του Πασοκ παρέμεναν ενεργοί το ίδιο και με ισχυρά και ιστορικά τζάκια της δεξιάς (καραμανλικοί). Για τις κινηματικές άκρες δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Εκπρόσωποι του κινήματος δεν συνδιαλέγονται απλά, αλλά έχουν πάρει ανοιχτά εξουσιαστικά πόστα και ανάλογες εξουσιαστικές ευθύνες.

Η επόμενη ημέρα, λοιπόν, είναι ήδη εδώ. Μονόδρομος. Ο τελικός σχεδιασμός, όπως προ πολλού έχουμε γράψει, είναι ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ συγκυβέρνηση Συριζα-ΝΔ χωρίς να αποκλείονται, το αντίθετο μάλιστα, και λοιποί πρόθυμοι να «συμβάλλουν σε μια εθνική προσπάθεια». Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η επόμενη εκλογική αναμέτρηση θα γίνει ισχύοντος του εκλογικού νόμου, που προσφέρει 50 επί πλέον έδρες στο πρώτο κόμμα. Μόνο που η εκλογή νέου προέδρου της «Ελληνικής Μπανανίας» θα φέρει γρήγορα μια νέα εκλογική αναμέτρηση και μάλιστα σ' ένα χρονικό διάστημα στο οποίο, αυτά που ονομάζονται πολιτισμένα δανειακές υποχρεώσεις, θα έρθουν και πάλι στο προσκήνιο.

Και αυτές οι άτιμες οι αγορές είναι απαιτητικές.

Το εθνικό συμφέρον, λοιπόν, θα επιβάλλει τις εξελίξεις. Μέχρι τότε οφείλουμε όλοι να καταναλώσουμε τις δήθεν πολιτικές αντιπαραθέσεις ανάμεσα στους «δύο κόσμους», τις «διαχωριστικές γραμμές», να φάμε το κουτόχορτο περί ακροδεξιάς ατζέντας του Κυριάκου, ή να κληθούμε να μην ξεχάσουμε «τι σημαίνει δεξιά».

Όσον αφορά τους αναρχικούς θεωρούμε αυτονόητο, ότι δεν ξεχνούν, ούτε παραγνωρίζουν «τι σημαίνει αριστερά» είτε κομμουνιστική είτε μη. Θεωρούμε ακόμη ότι η επόμενη εκλογική διαδικασία θα είναι μια μεγάλη ευκαιρία να επιβεβαιώσουμε περίτρανα ότι η κομμουνιστικές ήττες δεν είναι δικές μας ήττες, οι εκλογικές τους αγωνίες δεν είναι δικές μας, ότι από την πλευρά μας με ειλικρίνεια θα κινηθούμε ενάντια και σ' αυτή την εκλογική φιέστα, την οποία μάλιστα θεωρούμε από τις χυδαιότερες εκείνων που έχουν προηγηθεί.

Πιστεύουμε, επίσης, ακράδαντα ότι το εξουσιαστικό σκοτάδι, που προσφέρει τόσο κυνικά, τόσο αλαζονικά, με τέτοια επίδειξη εξαχρείωσης η αριστερά και οι συνδαιτημόνες της, όχι μόνο δεν θα γίνει αποδεκτό ως όρος ζωής, αλλά η απάντηση θα έρθει σύντομα και θα είναι εκκωφαντική... Τα λόγια αυτά δεν απορρέουν από κάποιου είδους ανεδαφική αισιοδοξία. Αντίθετα, έχουμε πλήρη επίγνωση ότι η

«Ἀσύνετος ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενής, λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα».
(Είναι άμυαλος αυτός που είναι ανήμπορος από φόβο και όταν του χαμογελάσει λίγο η τύχη, παίρνει πολύ αέρα).
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

«Υπάρχει κάποιος χειρότερος από το δήμιο. Είναι ο βοηθός του».
ΚΟΜΗΣ ΜΙΡΑΜΠΩ,
1749-1791, Γάλλος πολιτικός

«Σήμερα στην πατρίδα μας ξημερώνει μια καινούργια μέρα. Μια μέρα ιστορική. Τα μνημόνια της λιτότητας, της ύφεσης, και της κοινωνικής ερήμωσης, επιτέλους τελείωσαν. Η χώρα μας ανακτά το δικαίωμα της, να ορίζει αυτή τις τύχες και το μέλλον της. Σαν μια κανονική ευρωπαϊκή χώρα. Χωρίς εξωτερικούς καταναγκασμούς. Χωρίς άλλους εκβιασμούς. Χωρίς άλλες θυσίες του λαού μας».

Μ' αυτά τα λόγια ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης Τσίπρας ξεκίνησε το διάγγελμά του στο νησί της Ιθάκης. Η μαριονέττα της Μέρκελ, του Σόιμπλε, της ΕΚΤ του ΔΝΤ, το μεγαλύτερο δουλικό των ΗΠΑ μεταπολιτευτικά και όχι μόνο (ακόμη και η επταετής χούντα είχε αρνηθεί ορισμένες εκδουλεύσεις στους αμερικανούς φίλους...) καλοκουρδισμένη για μιαν ακόμη φορά, στάθηκε αντάξια των περιστάσεων.

Σ' αυτές τις πρώτες πέντε αράδες δεν υπάρχει ούτε μια λέξη, που να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, κυριολεκτικά ούτε μια. Η εξαχρείωση του φερέφωνου μάλιστα έχει αποκτήσει τέτοιες διαστάσεις, που με δυσκολία πλέον περιγράφεται. Αυτές οι περιπτώσεις εξουσιαστών, όπως έλεγε και ο Μπωντλαίρ καθοδηγούνται από την πεποίθηση ότι «*πρέπει να εισβάλεις μέσα στη μάζα των ανθρώπων σαν μπάλα κανονιού ή να γλυστράς σαν πανούκλα. Η τιμιότητα είναι άχρηστη*».

Οι κομμουνιστές σφογγοκωλάριοι είναι χρησιμότεροι στις δύσκολες στιγμές.

Και το Υποχείριο το γνωρίζει. Είναι ακόμη χρήσιμος, δεν το αγνοεί. Την ίδια στιγμή, όμως, τρέμει από πανικό. Έναν πανικό, που δεν τον κατασιγάζει η αλαζονεία, που διακατέχει τόσο τον ίδιο όσο και το συνάφι του. Και έτσι προχωρούν σφιχταγκαλιασμένοι και χωρίς τον παραμικρό δισταγμό εδώ και καιρό: «*Α, τι ωφελεί χωμένος μέχρι το λαιμό στη λάσπη, να κρατάς τα νύχια των χεριών σου καθαρά;*»

την βρωμοδουλειά των προκατόχων τους καταγγέλλοντάς τους δήθεν με σφοδρότητα. Ο «νέος καπετάνιος» αξίζει τον μισθό του. Η δουλειά δεν έμεινε στην μέση. Στο κρίσιμο σημείο η αριστερά έδωσε «στον λαό που ποτέ δεν αποδέχθηκε την μοίρα του» το συντριπτικό χτύπημα. Οι «νέοι» καπετάνιοι μαζί με τους «παλιούς» αλυσόδεσαν όχι μια, όχι δύο, αλλά τρείς γενιές. Δεσμά που ενίσχυσε ο οικονομικός βρόγχος, που σφίγγει και θα σφίγγεται όσο κρίνουν οι εντολοδόχοι του Υποχείριου και των ντόπιων ομοίων του. Τα ψίχουλα, που θα πέφτουν από το τραπέζι, θα είναι μετρημένα για να μεγαλώνουν την εξάρτηση των πλέον απελπισμένων.

«Ελληνίδες, Έλληνες, Σήμερα είναι μια μέρα λύτρωσης. Είναι όμως και η αφετηρία μιας νέας εποχής. Και σε αυτή την αφετηρία, δεν θα διαπράξουμε την ύβρι να αγνοήσουμε τα διδάγματα της Ελλάδας των μνημονίων. Δε θα αφήσουμε τη λήθη να μας παρασύρει. Δεν θα γίνουμε λωτοφάγοι. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τις αιτίες και τα πρόσωπα που οδήγησαν τη χώρα στα μνημόνια.

Τη φοροασυλία του μεγάλου πλούτου, τη γενικευμένη διαπλοκή και διαφθορά, την ασυδοσία μιας σειράς επιχειρηματικών και εκδοτικών ομίλων που για χρόνια θεωρούσαν ότι η χώρα τούς ανήκει, τον κυνισμό και την περιφρόνηση μιας πολιτικής ελίτ η οποία νόμισε ότι η Ελλάδα είναι φέουδο και οι Έλληνες πειθήνιοι υπήκοοι της.

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ αυτούς που λοιδόρησαν και απαξίωσαν την Ελλάδα και τους Έλληνες, επειδή τόλμησαν να μη συναινέσουν στην υλοποίηση ενός νεοφιλελεύθερου πειράματος που θα κρατούσε για δεκαετίες».

Το Υποχείριο, κωλοπετσωμένο πλέον όσο ποτέ, εξακολουθεί να εμφανίζεται σαν Τιμητής και εκπρόσωπος των λαϊκών συμφερόντων την ίδια στιγμή, που τίποτα απ' όσα δήθεν καταγγέλλει δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς την συνδρομή της κομμουνιστικής συμμορίας που συνδιοικεί.

Οι καμπάνες στην Ιθάκη χτυπούσαν πένθιμα, καθώς το Υποχείριο, προστατευμένο από δεκάδες φρουρούς φανερούς και μη και άλλους τόσους κομματικούς παρατρεχάμενους, περπατούσε στους δρόμους, σε μια κακότεχνα στημένη παράσταση υποδοχής του, ενώ οι αξιοθρήνητοι κομπάρσοι που συμμετείχαν με τις θλιβερές επευφημίες τους έδιναν τον τόνο.

Το Υποχείριο, πάντως, δεν πρέπει να ανησυχεί. Δεν θα γίνουμε λωτοφάγοι.

ιστορικά τζάκια της δεξιάς (καραμανλικοί). Για τις κινηματικές άκρες δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Εκπρόσωποι του κινήματος δεν συνδιαλέγονται απλά, αλλά έχουν πάρει ανοιχτά εξουσιαστικά πόστα και ανάλογες εξουσιαστικές ευθύνες.

Η επόμενη ημέρα, λοιπόν, είναι ήδη εδώ. Μονόδρομος. Ο τελικός σχεδιασμός, όπως προ πολλού έχουμε γράψει, είναι ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΕΙ συγκυβέρνηση Συριζα-ΝΔ χωρίς να αποκλείονται, το αντίθετο μάλιστα, και λοιποί πρόθυμοι να «συμβάλλουν σε μια εθνική προσπάθεια». Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η επόμενη εκλογική αναμέτρηση θα γίνει ισχύοντος του εκλογικού νόμου, που προσφέρει 50 επί πλέον έδρες στο πρώτο κόμμα. Μόνο που η εκλογή νέου προέδρου της «Ελληνικής Μπανανίας» θα φέρει γρήγορα μια νέα εκλογική αναμέτρηση και μάλιστα σ' ένα χρονικό διάστημα στο οποίο, αυτά που ονομάζονται πολιτισμένα δανειακές υποχρεώσεις, θα έρθουν και πάλι στο προσκήνιο.

Και αυτές οι άτιμες οι αγορές είναι απαιτητικές.

Το εθνικό συμφέρον, λοιπόν, θα επιβάλλει τις εξελίξεις. Μέχρι τότε οφείλουμε όλοι να καταναλώσουμε τις δήθεν πολιτικές αντιπαραθέσεις ανάμεσα στους «δύο κόσμους», τις «διαχωριστικές γραμμές», να φάμε το κουτόχορτο περί ακροδεξιάς ατζέντας του Κυριάκου, ή να κληθούμε να μην ξεχάσουμε «τι σημαίνει δεξιά».

Όσον αφορά τους αναρχικούς θεωρούμε αυτονόητο, ότι δεν ξεχνούν, ούτε παραγνωρίζουν "τι σημαίνει αριστερά» είτε κομμουνιστική είτε μη. Θεωρούμε ακόμη ότι η επόμενη εκλογική διαδικασία θα είναι μια μεγάλη ευκαιρία να επιβεβαιώσουμε περίτρανα ότι η κομμουνιστικές ήττες δεν είναι δικές μας ήττες, οι εκλογικές τους αγωνίες δεν είναι δικές μας, ότι από την πλευρά μας με ειλικρίνεια θα κινηθούμε ενάντια και σ' αυτή την εκλογική φιέστα, την οποία μάλιστα θεωρούμε από τις χυδαιότερες εκείνων που έχουν προηγηθεί.

Πιστεύουμε, επίσης, ακράδαντα ότι το εξουσιαστικό σκοτάδι, που προσφέρει τόσο κυνικά, τόσο αλαζονικά, με τέτοια επίδειξη εξαχρείωσης η αριστερά και οι συνδαιτημόνες της, όχι μόνο δεν θα γίνει αποδεκτό ως όρος ζωής, αλλά η απάντηση θα έρθει σύντομα και θα είναι εκκωφαντική... Τα λόγια αυτά δεν απορρέουν από κάποιου είδους ανεδαφική αισιοδοξία. Αντίθετα, έχουμε πλήρη επίγνωση ότι η μεταβολή των συνθηκών επιβολής είναι τέτοιας έκτασης, και τέτοιου περιεχομένου, που η επιστροφή σε μια παραδοσιακή αγωνιστική κατάσταση εκ μέρους κοινωνικών κομματιών είναι σχεδόν αδύνατη. Η γραμμική ανάγνωση της ιστορίας άλλωστε δεν είναι απλά λανθασμένη, αλλά προσφέρει στην κάθε μορφής εξουσία την δυνατότητα να ενισχύεται από τις αδιέξοδες επιλογές στις οποίες οδηγεί. Είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα.

Γιατί τίποτε ζωντανό και απελευθερωτικό δεν μπορεί να έρθει από καταστάσεις που έχουν πλέον κακοφορμίσει και μάλιστα σε ανυπόφορο βαθμό. Και ο νοών νοείτο...

Σεπτέμβριος 2018

μέλλον της. Σαν μια κανονική ευρωπαϊκή χώρα. Χωρίς εξωτερικούς καταναγκασμούς. Χωρίς άλλους εκβιασμούς. Χωρίς άλλες θυσίες του λαού μας».*

Μ' αυτά τα λόγια ο μεγάλος κομμουνιστής ηγέτης Τσίπρας ξεκίνησε το διάγγελμά του στο νησί της Ιθάκης. Η μαριονέττα της Μέρκελ, του Σόιμπλε, της ΕΚΤ του ΔΝΤ, το μεγαλύτερο δουλικό των ΗΠΑ μεταπολιτευτικά και όχι μόνο (ακόμη και η επταετής χούντα είχε αρνηθεί ορισμένες εκδουλεύσεις στους αμερικανούς φίλους...) καλοκουρδισμένη για μιαν ακόμη φορά, στάθηκε αντάξια των περιστάσεων.

Σ' αυτές τις πρώτες πέντε αράδες δεν υπάρχει ούτε μια λέξη, που να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, κυριολεκτικά ούτε μια. Η εξαχρείωση του φερέφωνου μάλιστα έχει αποκτήσει τέτοιες διαστάσεις, που με δυσκολία πλέον περιγράφεται. Αυτές οι περιπτώσεις εξουσιαστών, όπως έλεγε και ο Μπωντλαίρ καθοδηγούνται από την πεποίθηση ότι *«πρέπει να εισβάλεις μέσα στη μάζα των ανθρώπων σαν μπάλα κανονιού ή να γλυστράς σαν πανούκλα. Η τιμιότητα είναι άχρηστη»*.

Οι κομμουνιστές σφογγοκωλάριοι είναι χρησιμότεροι στις δύσκολες στιγμές.

Και το Υποχείριο το γνωρίζει. Είναι ακόμη χρήσιμος, δεν το αγνοεί. Την ίδια στιγμή, όμως, τρέμει από πανικό. Έναν πανικό, που δεν τον κατασιγάζει η αλαζονεία, που διακατέχει τόσο τον ίδιο όσο και το συνάφι του. Και έτσι προχωρούν σφιχταγκαλιασμένοι και χωρίς τον παραμικρό δισταγμό εδώ και καιρό: *«Α, τι ωφελεί χωμένος μέχρι το λαιμό στη λάσπη, να κρατάς τα νύχια των χεριών σου καθαρά;»*

Δεν τους ωφελεί σε τίποτα. Τουναντίον.

Και το Υποχείριο απτόητο συνεχίζει.

«Μια χώρα σε διαρκή κατάσταση εκτάκτου ανάγκης. Κι ένας λαός, όμως, που ποτέ δεν αποδέχτηκε τη μοίρα που του επιφύλασσαν οι ισχυροί. Και έγραψε νέες σελίδες αντίστασης. Αυτός ο λαός, πριν από τριάμισι χρόνια πήρε μια ιστορική απόφαση. Να πάρει το τιμόνι της χώρας από αυτούς που την οδήγησαν στα βράχια. Και να το δώσει σε νέους καπετάνιους. Αναλάβαμε αυτή την βαριά ευθύνη. Με σθένος, αποφασιστικότητα αλλά και

εποχής. Και σε αυτή την αφετηρία, δεν θα διαπράξουμε την ύβρι να αγνοήσουμε τα διδάγματα της Ελλάδας των μνημονίων. Δε θα αφήσουμε τη λήθη να μας παρασύρει. Δεν θα γίνουμε λωτοφάγοι. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τις αιτίες και τα πρόσωπα που οδήγησαν τη χώρα στα μνημόνια.

Τη φοροασυλία του μεγάλου πλούτου, τη γενικευμένη διαπλοκή και διαφθορά, την ασυδοσία μιας σειράς επιχειρηματικών και εκδοτικών ομίλων που για χρόνια θεωρούσαν ότι η χώρα τούς ανήκει, τον κυνισμό και την περιφρόνηση μιας πολιτικής ελίτ η οποία νόμισε ότι η Ελλάδα είναι φέουδο και οι Έλληνες πειθήνιοι υπήκοοι της.

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ αυτούς που λοιδόρησαν και απαξίωσαν την Ελλάδα και τους Έλληνες, επειδή τόλμησαν να μη συναινέσουν στην υλοποίηση ενός νεοφιλελεύθερου πειράματος που θα κρατούσε για δεκαετίες».

Το Υποχείριο, κωλοπετσωμένο πλέον όσο ποτέ, εξακολουθεί να εμφανίζεται σαν Τιμητής και εκπρόσωπος των λαϊκών συμφερόντων την ίδια στιγμή, που τίποτα απ' όσα δήθεν καταγγέλλει δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί χωρίς την συνδρομή της κομμουνιστικής συμμορίας που συνδιοικεί.

Οι καμπάνες στην Ιθάκη χτυπούσαν πένθιμα, καθώς το Υποχείριο, προστατευμένο από δεκάδες φρουρούς φανερούς και μη και άλλους τόσους κομματικούς παρατρεχάμενους, περπατούσε στους δρόμους, σε μια κακότεχνα στημένη παράσταση υποδοχής του, ενώ οι αξιοθρήνητοι κομπάρσοι που συμμετείχαν με τις θλιβερές επευφημίες τους έδιναν τον τόνο.

Το Υποχείριο, πάντως, δεν πρέπει να ανησυχεί. Δεν θα γίνουμε λωτοφάγοι.

Φθάνει το φως ν' αρχίζει να εισβάλλει έστω και από την μικρότερη χαραμάδα...

«ΕΣΕΙΣ ΟΙ ΑΝΙΚΑΝΟΙ ΦΤΑΙΤΕ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΕΝΟΧΛΕΙΤΕ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΣΑΣ»...

Έως πριν λίγο καιρό η επιτομή της αναίδειας ολόκληρου του «παλαιού» πολιτικού συστήματος, μπροστά στην ιστορική χρεοκοπία του 2010, εθεωρείτο αναντίρρητα η περιβόητη φρά-

συνέχεια στη σελ. 4

Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΡΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΟΙ «ΗΡΩΕΣ» ΤΗΣ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗΣ ΤΟΥ 2015...

«Ξέρουμε πως ποτέ δεν αρπάζει κανείς την εξουσία, με την πρόθεση να την αφήσει μετά. ***Η εξουσία δεν είναι μέσον, είναι σκοπός.*** *Δεν εγκαθιδρύει κανείς δικτατορία για να προστατεύσει μία επανάσταση – κάνει επανάσταση για να εγκαθιδρύσει τη δικτατορία. Η «διπλή σκέψη», ο δεύτερος κανόνας στον οποίο πιστεύει η οργάνωση (****ο πρώτος είναι η συστηματική παραποίηση του παρελθόντος, αφού όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει το μέλλον****), είναι η ικανότητα να έχεις ταυτόχρονα δύο πεποιθήσεις αντιφατικές μεταξύ τους και να παραδέχεσαι και τις δύο. Να λες ηθελημένα ψέματα, ενώ πιστεύεις ειλικρινά ότι είναι αλήθεια, να αρνιέσαι την ύπαρξη μίας αντικειμενικής πραγματικότητας, όταν την ίδια στιγμή ξέρεις πως η πραγματικότητα αυτή υπάρχει»*

G. Orwell.

«Αργά ή γρήγορα πίσω από αυτή την πόρτα που σκέπασαν τα χόρτα, μια νέα γενιά θα μεγαλώνει κούκλες».
Marsua Basho,
Μόνο τα όνειρά μου συνεχίζουν (59 Χαϊκού)

Ο πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Μανουέλ Μπαρόζο σε ομιλία του, το 2014, είχε δηλώσει μεταξύ άλλων ότι: *«Η Ε.Ε. είναι ένα εργαστήρι της παγκοσμιοποίησης».* Σε Έγγραφο Προβληματισμού **Για Την Τιθάσευση της Παγκοσμιοποίησης** (Μάιος 2017) της Ε.Ε. μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι *«Βρισκόμαστε ακόμη στο αρχικό στάδιο του μετασχηματισμού, κατά το οποίο η ψηφιοποίηση, τα ρομπότ, η τεχνητή νοημοσύνη, το διαδίκτυο των πραγμάτων, η τρισδιάστατη εκτύπωση θα μεταβάλλουν ριζικά τον τρόπο με τον οποίο παράγουμε, εργαζόμαστε και καταναλώνουμε [...] Το 2025, 61 % από τα 8 δισεκατομμύρια του παγκόσμιου πληθυσμού θα ζουν στην Ασία, κυρίως στην Κίνα και την Ινδία. Το σχετικό μερίδιο της Ευρώπης στον παγκόσμιο πληθυσμό θα μειωθεί, και η ΕΕ των 27 θα αντιπροσωπεύει 5,5 %. Μπορεί έτσι να προκύψει μια πολυπολική παγκόσμια τάξη με διάφορες πολιτικές, τεχνολογικές, οικονομικές και στρατιωτικές δυ-*

Σ' αυτό το σημείο θα θυμίσουμε συμφωνίες που έχουν προηγηθεί πραγματοποιηθεί όπως Η Συμφωνία Διεθνούς Εμπορίου (NAFTA) μεταξύ ΗΠΑ, Καναδά και Μεξικού. Και ακόμη Η Συμφωνία Συνεργασίας των δύο Πλευρών του Ειρηνικού (TTP) μεταξύ των ΗΠΑ, άλλων έντεκα χωρών της Αμερικής και της Ασίας, της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας. Η Συνολική Οικονομική και Εμπορική Συμφωνία (CETA) μεταξύ της Ε.Ε. και του Καναδά. Η Διατλαντική Εμπορική και Επενδυτική Σχέση (TTIP) μεταξύ της Ε.Ε. και ΗΠΑ.

Η «Τιθάσευση», όμως, όπως φαίνεται, της Παγκοσμιοποίησης έχει πολλούς μνηστήρες...

Στις 23 Ιουνίου 2016 πραγματοποιείται στην Μ. Βρετανία δημοψήφισμα σχετικά με την αποχώρηση ή μη από την ΕΕ. Το αποτέλεσμα τείνει υπέρ της αποχώρησης με 51,9%. Την εκλογή του αμερικανού προέδρου Ντόναλντ Τραμπ στις 20 Γενάρη του 2017 ακολουθεί η τήρηση των προεκλογικών του υποσχέσεων. Ο Τραμπ είχε υποσχεθεί ότι η κυβέρνησή του θα αρνηθεί να επικυρώσει την TTIP που είχε προετοιμάσει η προεδρία του Μπαράκ Ομπάμα, ότι θα αποσύρει τις ΗΠΑ από την TTP, ότι θα ζητήσει την αναθεώρηση της NAFTA, ενώ δεν άργησε να επιβάλλει την επιβολή δασμών σε ορισμένες κατηγορίες προϊόντων. Τα αντίποινα φυσικά δεν αργούν ούτε εκείνα να εκδηλωθούν.

Οι εξελίξεις αυτές θα πει κάποιος με σιγουριά έπονται της λεγόμενης χρηματοπιστωτικής κρίσης της περιόδου 2007-2008, καθώς και της λεγόμενης Αραβικής Άνοιξης, της διάλυσης της Λιβύης, του αφανισμού της Συρίας, της εμφάνισης του Ισλαμικού Κράτους, της συγκρότησης του άξονα Ρωσίας-Τουρκίας, Ιράν κοκ.

Εμείς θα ισχυριστούμε ότι ούτε έπονται ούτε προηγούνται.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα ζητήματα σε σχέση μ' αυτές τις διαδοχικές «κρίσεις».

Με αφορμή το ξέσπασμα αυτών των «κρίσεων» το αμερικανικό Συμβούλιο ***Federal Reserve*** καταφεύγει στην λεγόμενη ποσοτική χαλάρωση και μάλιστα σε τρεις γύρους (QE), με περιουσιακά στοιχεία, που αγοράζονται ύψους περίπου 3,9 τρισεκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ. Στην ίδια

***τη συνολική αξιολόγηση συνάγεται ότι η κατάσταση υπερβολικού ελλείμματος στην Ελλάδα έχει διορθωθεί*»**. Η απόφαση αυτή συνοδευόταν μάλιστα με την πρόβλεψη ότι το δημοσιονομικό έλλειμμα αναμενόταν να διαμορφωθεί σε 2,7 του ΑΕΠ το 2008, ενώ το δημόσιο χρέος να μειωθεί σε 97,5% του ΑΕΠ το ίδιο έτος.

Το «ατύχημα» προετοιμάζεται με πυρετώδεις ρυθμούς...

Ας δούμε τώρα πως περιγράφει ο πρώην υπουργός οικονομικών του Συριζα Γ. Βαρουφάκης την έκθεση των γαλλογερμανικών τραπεζών στην «κρίση»:

«Γιατί χρειάζονταν επιπλέον χρήματα η Deutshe Bank,η Finanzbank και οι άλλοι Γολιάθ της οικονομικής ανικανότητας με έδρα την Φρανκφούρτη; Διότι η επιταγή των 406 δισεκατομμυρίων, που είχαν λάβει από την κυρία Μέρκελ το 2009 μόλις και μετά βίας επαρκούσε για να καλύψει τις συναλλαγές τους σε αμερικανικά τοξικά παράγωγα. Σίγουρα δεν επαρκούσε για να καλύψει τα δάνεια, που είχαν χορηγήσει στις κυβερνήσεις της Ιταλίας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και της Ελλάδας, τα οποία έφταναν συνολικά τα 477 δισεκατομμύρια, με τα 102 διόλου ευκαταφρόνητα από αυτά να έχουν δοθεί στην Αθήνα. Αν η Ελλάδα έχανε την ικανότητά της να μετακυλίει τα χρέη της, οι γερμανικές τράπεζες θα έρχονταν αντιμέτω-

*ση για να εγκαθιδρύσει τη δικτατορία. Η «διπλή σκέψη», ο δεύτερος κανόνας στον οποίο πιστεύει η οργάνωση (**ο πρώτος είναι η συστηματική παραποίηση του παρελθόντος, αφού όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει το μέλλον**), είναι η ικανότητα να έχεις ταυτόχρονα δύο πεποιθήσεις αντιφατικές μεταξύ τους και να παραδέχεσαι και τις δύο. Να λες ηθελημένα ψέματα, ενώ πιστεύεις ειλικρινά ότι είναι αλήθεια, να αρνιέσαι την ύπαρξη μίας αντικειμενικής πραγματικότητας, όταν την ίδια στιγμή ξέρεις πως η πραγματικότητα αυτή υπάρχει»*

G. Orwell.

«Αργά ή γρήγορα πίσω από αυτή την πόρτα που σκέπασαν τα χόρτα, μια νέα γενιά θα μεγαλώνει κούκλες».
***Marsua Basho**,*
Μόνο τα όνειρά μου συνεχίζουν (59 Χαϊκού)

Ο πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Μανουέλ Μπαρόζο σε ομιλία του, το 2014, είχε δηλώσει μεταξύ άλλων ότι: *«Η Ε.Ε. είναι ένα εργαστήρι της παγκοσμιοποίησης»*. Σε Έγγραφο Προβληματισμού ***Για Την Τιθάσευση της Παγκοσμιοποίησης*** (Μάιος 2017) της Ε.Ε. μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι *«Βρισκόμαστε ακόμη στο αρχικό στάδιο του μετασχηματισμού, κατά το οποίο η ψηφιοποίηση, τα ρομπότ, η τεχνητή νοημοσύνη, το διαδίκτυο των πραγμάτων, η τρισδιάστατη εκτύπωση θα μεταβάλλουν ριζικά τον τρόπο με τον οποίο παράγουμε, εργαζόμαστε και καταναλώνουμε [...] Το 2025, 61 % από τα 8 δισεκατομμύρια του παγκόσμιου πληθυσμού θα ζουν στην Ασία, κυρίως στην Κίνα και την Ινδία. Το σχετικό μερίδιο της Ευρώπης στον παγκόσμιο πληθυσμό θα μειωθεί, και η ΕΕ των 27 θα αντιπροσωπεύει 5,5 %. Μπορεί έτσι να προκύψει μια πολυπολική παγκόσμια τάξη με διάφορες πολιτικές, τεχνολογικές, οικονομικές και στρατιωτικές δυνάμεις. Αλλά θα συνεπάγεται επίσης μεγάλες νέες αγορές για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις».*

Όπως αναφέρεται μεταξύ άλλων στο περιοδικό **Time** (Ian Bremmer, 5-1-2015): *«Ο επενδυτικός οργανισμός «**Δρόμος του Μεταξιού**» με 40 δισ. δολάρια, επεκτείνει την κινεζική επιρροή από την Ασία ως την Ευρώπη. Η Ρωσία και η Κίνα σχεδιάζουν να δημιουργήσουν το δικό τους φορέα αξιολόγησης... Η Ουάσινγκτον προωθεί τη **Συμφωνία του Ειρηνικού**, με τη συμμετοχή μιας δωδεκάδας κρατών, χωρίς την Κίνα, αλλά η Κίνα δημιουργεί τη δική της συμφωνία, την «**Ασιατική Περιοχή Ελεύθερου Εμπορίου**», με τη συμμετοχή 20 κρατών. Πλέον, η Κίνα, και όχι η Αμερική, είναι η μεγαλύτερη χώρα του παγκόσμιου εμπορίου. Το 2012, οι ΗΠΑ ήταν ο κύριος εμπορικός εταίρος 76 κρατών, ενώ η Κίνα ήταν ο κύριος εταίρος 124 κρατών».*

Σύμφωνα με το αμερικανικό πρακτορείο ***Bloomberg*** οι επενδύσεις του κινεζικού κράτους στην Ε.Ε. δεν είναι λιγό-

ρηνικού (ΤΤΡ) μεταξύ των ΗΠΑ, άλλων έντεκα χωρών της Αμερικής και της Ασίας, της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας. Η Συνολική Οικονομική και Εμπορική Συμφωνία (CETA) μεταξύ της Ε.Ε. και του Καναδά. Η Διατλαντική Εμπορική και Επενδυτική Σχέση (TTIP) μεταξύ της Ε.Ε. και ΗΠΑ.

Η «Τιθάσευση», όμως, όπως φαίνεται, της Παγκοσμιοποίησης έχει πολλούς μνηστήρες...

Στις 23 Ιουνίου 2016 πραγματοποιείται στην Μ. Βρετανία δημοψήφισμα σχετικά με την αποχώρηση ή μη από την ΕΕ. Το αποτέλεσμα τείνει υπέρ της αποχώρησης με 51,9%. Την εκλογή του αμερικανού προέδρου Ντόναλντ Τραμπ στις 20 Γενάρη του 2017 ακολουθεί η τήρηση των προεκλογικών του υποσχέσεων. Ο Τραμπ είχε υποσχεθεί ότι η κυβέρνησή του θα αρνηθεί να επικυρώσει την TTIP που είχε προετοιμάσει η προεδρία του Μπαράκ Ομπάμα, ότι θα αποσύρει τις ΗΠΑ από την TTP, ότι θα ζητήσει την αναθεώρηση της NAFTA, ενώ δεν άργησε να επιβάλλει την επιβολή δασμών σε ορισμένες κατηγορίες προϊόντων. Τα αντίποινα φυσικά δεν αργούν ούτε εκείνα να εκδηλωθούν.

Οι εξελίξεις αυτές θα πει κάποιος με σιγουριά έπονται της λεγόμενης χρηματοπιστωτική κρίσης της περιόδου 2007-2008, καθώς και της λεγόμενης Αραβικής Άνοιξης, της διάλυσης της Λιβύης, του αφανισμού της Συρίας, της εμφάνισης του Ισλαμικού Κράτους, της συγκρότησης του άξονα Ρωσίας-Τουρκίας, Ιράν κοκ.

Εμείς θα ισχυριστούμε ότι ούτε έπονται ούτε προηγούνται.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα ζητήματα σε σχέση μ' αυτές τις διαδοχικές «κρίσεις».

Με αφορμή το ξέσπασμα αυτών των «κρίσεων» το αμερικανικό Συμβούλιο ***Federal Reserve*** καταφεύγει στην λεγόμενη ποσοτική χαλάρωση και μάλιστα σε τρεις γύρους (QE), με περιουσιακά στοιχεία, που αγοράζονται ύψους περίπου 3,9 τρισεκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ. Στην ίδια κατεύθυνση η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα πραγματοποιεί μια σειρά μακροπρόθεσμων πράξεων αναχρηματοδότησης, εισάγοντας ένα σχέδιο άμεσης νομισματικής συναλλαγής επεκτείνοντας την πολιτική της σχετικά με την αγορά ***QE*** τον Μάρτιο του 2015, ενώ ταυτόχρονα η Τράπεζα της Αγγλίας και η Τράπεζα της Ιαπωνίας αυξάνουν από την πλευρά τους σημαντικά τα σχέδια αγοράς περιουσιακών στοιχείων.

Την $1^η$ Μαΐου 2008 ο Thomas Mayer διευθύνων σύμβουλος της ***Deutche Bank*** (και μετέπειτα συνεργάτης του ***Γ. Βαρουφάκη***) δηλώνει στους New York Times ότι η Ελλάδα είναι «***ένα ατύχημα έτοιμο να συμβεί***».

«Ατύχημα», λοιπόν, που όλοι εγνώριζαν ότι θα συμβεί...

Βρισκόμαστε ακόμη σε μια περίοδο κατά την οποία η λεγόμενη δημοσιονομική εποπτεία, που εξακολουθεί να προβλέπεται στις ευρωπαϊκές συνθήκες είναι (υπόπτως)

τη συνολική αξιολόγηση συνάγεται ότι η κατάσταση υπερβολικού ελλείμματος στην Ελλάδα έχει διορθωθεί». Η απόφαση αυτή συνοδεύτηκε μάλιστα με την πρόβλεψη ότι το δημοσιονομικό έλλειμμα αναμενόταν να διαμορφωθεί σε 2,7 του ΑΕΠ το 2008, ενώ το δημόσιο χρέος να μειωθεί σε 97,5% του ΑΕΠ το ίδιο έτος.

Το «ατύχημα» προετοιμάζεται με πυρετώδεις ρυθμούς...

Ας δούμε τώρα πως περιγράφει ο πρώην υπουργός οικονομικών του Συριζα Γ. Βαρουφάκης την έκθεση των γαλλογερμανικών τραπεζών στην «κρίση»:

«Γιατί χρειάζονταν επιπλέον χρήματα η Deutshe Bank,η Finanzbank και οι άλλοι Γολιάθ της οικονομικής ανικανότητας με έδρα την Φρανκφούρτη; Διότι η επιταγή των 406 δισεκατομμυρίων, που είχαν λάβει από την κυρία Μέρκελ το 2009 μόλις και μετά βίας επαρκούσε για να καλύψει τις συναλλαγές τους σε αμερικανικά τοξικά παράγωγα. Σίγουρα δεν επαρκούσε για να καλύψει τα δάνεια, που είχαν χορηγήσει στις κυβερνήσεις της Ιταλίας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και της Ελλάδας, τα οποία έφταναν συνολικά τα 477 δισεκατομμύρια, με τα 102 διόλου ευκαταφρόνητα από αυτά να έχουν δοθεί στην Αθήνα. Αν η Ελλάδα έχανε την ικανότητά της να μετακυλίει τα χρέη της, οι γερμανικές τράπεζες θα έρχονταν αντιμέτωπες με επιπλέον ζημιές, που θα εξανάγκαζαν την κ. Μέρκελ να εξασφαλίσει άλλη μια επιταγή μεταξύ 340 και 406 δισεκατομμυρίων για τους Γερμανούς τραπεζίτες».

Έτσι η διάσωση των γαλλογερμανικών τραπεζών εμφανίζεται ως διάσωση του χρεοκοπημένου ελλαδικού κράτους. Έπρεπε, όμως, να λυθούν και ορισμένα «μικροπροβληματάκια», αφού η ιδρυτική συνθήκη της Ευρωζώνης απαγόρευε την χρηματοδότηση κυβερνητικού χρέους από την ΕΕ. Εδώ έρχεται και η επιστράτευση του ΔΝΤ, το οποίο με επικεφαλής τον γάλλο Ντομινίκ Στρος Καν παρακάμπτει το καταστατικό του, που δεν επιτρέπει την συμμετοχή σε πρόγραμμα χωρίς την ύπαρξη αναδιάρθρωσης ή κουρέματος χρέους χρεοκοπημένης χώρας.

Επιβάλλεται το πρώτο πρόγραμμα «διάσωσης» με εγγυημένη την αποτυχία του για να επιβληθεί δεύτερο το οποίο ήταν απολύτως εξασφαλισμένο επίσης ότι θα αποτύχει για να έρθει τρίτο και ούτω καθ' εξής.

Ο πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Μανουέλ Μπαρόζο σε ομιλία του, το 2014, είχε δηλώσει μεταξύ άλλων ότι: «*Η Ε.Ε. είναι ένα εργαστήρι της παγκοσμιοποίησης*». Σε *Έγγραφο Προβληματισμού* ***Για Την Τιθάσευση της Παγκοσμιοποίησης*** (Μάιος 2017) της Ε.Ε. μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι «*Βρισκόμαστε ακόμη στο αρχικό στάδιο του μετασχηματισμού, κατά το οποίο η ψηφιοποίηση, τα ρομπότ, η τεχνητή νοημοσύνη, το διαδίκτυο των πραγμάτων, η τρισδιάστατη εκτύπωση θα μεταβάλλουν ριζικά τον τρόπο με τον οποίο παράγουμε, εργαζόμαστε και καταναλώνουμε […] Το 2025, 61 % από τα 8 δισεκατομμύρια του παγκόσμιου πληθυσμού θα ζουν στην Ασία, κυρίως στην Κίνα και την Ινδία. Το σχετικό μερίδιο της Ευρώπης στον παγκόσμιο πληθυσμό θα μειωθεί, και η ΕΕ των 27 θα αντιπροσωπεύει 5,5 %. Μπορεί έτσι να προκύψει μια πολυπολική παγκόσμια τάξη με διάφορες πολιτικές, τεχνολογικές, οικονομικές και στρατιωτικές δυνάμεις. Αλλά θα συνεπάγεται επίσης μεγάλες νέες αγορές για τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις*».

Όπως αναφέρεται μεταξύ άλλων στο περιοδικό **Time** (Ian Bremmer, 5-1-2015): «*Ο επενδυτικός οργανισμός «**Δρόμος του Μεταξιού**» με 40 δισ. δολάρια, επεκτείνει την κινεζική επιρροή από την Ασία ως την Ευρώπη. Η Ρωσία και η Κίνα σχεδιάζουν να δημιουργήσουν το δικό τους φορέα αξιολόγησης… Η Ουάσινγκτον προωθεί τη **Συμφωνία του Ειρηνικού**, με τη συμμετοχή μιας δωδεκάδας κρατών, χωρίς την Κίνα, αλλά η Κίνα δημιουργεί τη δική της συμφωνία, την «**Ασιατική Περιοχή Ελεύθερου Εμπορίου**», με τη συμμετοχή 20 κρατών. Πλέον, η Κίνα, και όχι η Αμερική, είναι η μεγαλύτερη χώρα του παγκόσμιου εμπορίου. Το 2012, οι ΗΠΑ ήταν ο κύριος εμπορικός εταίρος 76 κρατών, ενώ η Κίνα ήταν ο κύριος εταίρος 124 κρατών*».

Σύμφωνα με το αμερικανικό πρακτορείο ***Bloomberg*** οι επενδύσεις του κινεζικού κράτους στην Ε.Ε. δεν είναι λιγότερο επικίνδυνες από εκείνες του Ρωσικού κράτους, με το σχετικό άρθρο να τιτλοφορείται «***Η Κίνα αγοράζει την Ευρώπη***». Αφορμή για το δημοσίευμα αποτέλεσε το ενδιαφέρον της Κίνας για την εξαγορά ενός οικοδομικού συμπλέγματος στο Βερολίνο και της γνωστής βιομηχανίας ελαστικών Pirelli στην Ιταλία. Στις 21 Ιανουαρίου 2016 ανακοινώνεται η εξαγορά του 67% του ΟΛΠ από την κινεζική Cosco.

Ενδεικτικα είναι επίσης τα στοιχεία που έχουν δημοσιευθεί και σύμφωνα με τα οποία το 2013, η Παγκόσμια Τράπεζα διέθεσε 52,6 δισ. δολάρια, ενώ η βραζιλιάνικη BNDES επένδυσε 85 δισ. δολάρια και η αντίστοιχη κινέζικη 240 δισ. δολάρια.

την επιβολή δασμών σε ορισμένες κατηγορίες προϊόντων. Τα αντίποινα φυσικά δεν αργούν ούτε εκείνα να εκδηλωθούν.

Οι εξελίξεις αυτές θα πει κάποιος με σιγουριά έπονται της λεγόμενης χρηματοπιστωτική κρίσης της περιόδου 2007-2008, καθώς και της λεγόμενης Αραβικής Άνοιξης, της διάλυσης της Λιβύης, του αφανισμού της Συρίας, της εμφάνισης του Ισλαμικού Κράτους, της συγκρότησης του άξονα Ρωσίας-Τουρκίας, Ιράν κοκ.

Εμείς θα ισχυριστούμε ότι ούτε έπονται ούτε προηγούνται.

Ας δούμε, όμως, ορισμένα ζητήματα σε σχέση μ' αυτές τις διαδοχικές «κρίσεις».

Με αφορμή το ξέσπασμα αυτών των «κρίσεων» το αμερικανικό Συμβούλιο ***Federal Reserve*** καταφεύγει στην λεγόμενη ποσοτική χαλάρωση και μάλιστα σε τρεις γύρους (QE), με περιουσιακά στοιχεία, που αγοράζονται ύψους περίπου 3,9 τρισεκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ. Στην ίδια κατεύθυνση η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα πραγματοποιεί μια σειρά μακροπρόθεσμων πράξεων αναχρηματοδότησης, εισάγοντας ένα σχέδιο άμεσης νομισματικής συναλλαγής επεκτείνοντας την πολιτική της σχετικά με την αγορά ***QE*** τον Μάρτιο του 2015, ενώ ταυτόχρονα η Τράπεζα της Αγγλίας και η Τράπεζα της Ιαπωνίας αυξάνουν από την πλευρά τους σημαντικά τα σχέδια αγοράς περιουσιακών στοιχείων.

Την 1η Μαΐου 2008 ο Thomas Mayer διευθύνων σύμβουλος της ***Deutche Bank*** (και μετέπειτα συνεργάτης του ***Γ. Βαρουφάκη***) δηλώνει στους New York Times ότι η Ελλάδα είναι «***ένα ατύχημα έτοιμο να συμβεί***».

«Ατύχημα», λοιπόν, που όλοι εγνώριζαν ότι θα συμβεί…

Βρισκόμαστε ακόμη σε μια περίοδο κατά την οποία η λεγόμενη δημοσιονομική εποπτεία, που εξακολουθεί να προβλέπεται στις ευρωπαϊκές συνθήκες είναι (υπόπτως) ιδιαίτερα χαλαρή· κράτη μέλη της ευρωζώνη, όπως η Ιταλία, η Μ. Βρετανία, ακόμη και η Γερμανία επιδίδονται με μεγάλη μαεστρία σε «δημιουργική λογιστική», ώστε να καλύψουν το πραγματικό ύψος του λεγόμενου δημόσιου χρέους τους και των ελλειμμάτων, ενώ ακριβώς το ίδιο γίνεται και από τις ΗΠΑ.

Ας θυμηθούμε, όμως, κάτι εξαιρετικά ενδιαφέρον, που ίσως οι περισσότεροι αγνοούν.

Το ελλαδικό κράτος, ήδη από το 2004 βρισκόταν σε καθεστώς δημοσιονομικής επιτήρησης και «ξαφνικά» εξέρχεται απ' αυτό στις 5 Ιουλίου 2007 με την απόφαση 2007/465/ΕΚ του Συμβουλίου με την αιτιολογία ότι «***από***

μούς…

Ας δούμε τώρα πως περιγράφει ο πρώην υπουργός οικονομικών του Συριζα Γ. Βαρουφάκης την έκθεση των γαλλογερμανικών τραπεζών στην «κρίση»:

«*Γιατί χρειάζονταν επιπλέον χρήματα η Deutshe Bank, η Finanzbank και οι άλλοι Γολιάθ της οικονομικής ανικανότητας με έδρα την Φρανκφούρτη; Διότι η επιταγή των 406 δισεκατομμυρίων, που είχαν λάβει από την κυρία Μέρκελ το 2009 μόλις και μετά βίας επαρκούσε για να καλύψει τις συναλλαγές τους σε αμερικανικά τοξικά παράγωγα. Σίγουρα δεν επαρκούσε για να καλύψει τα δάνεια, που είχαν χορηγήσει στις κυβερνήσεις της Ιταλίας, της Ιρλανδίας, της Πορτογαλίας, της Ισπανίας και της Ελλάδας, τα οποία έφταναν συνολικά τα 477 δισεκατομμύρια, με τα 102 διόλου ευκαταφρόνητα από αυτά να έχουν δοθεί στην Αθήνα. Αν η Ελλάδα έχανε την ικανότητά της να μετακυλίει τα χρέη της, οι γερμανικές τράπεζες θα έρχονταν αντιμέτωπες με επιπλέον ζημίες, που θα εξανάγκαζαν την κ. Μέρκελ να εξασφαλίσει άλλη μια επιταγή μεταξύ 340 και 406 δισεκατομμυρίων για τους Γερμανούς τραπεζίτες*».

Έτσι η διάσωση των γαλλογερμανικών τραπεζών εμφανίζεται ως διάσωση του χρεοκοπημένου ελλαδικού κράτους. Έπρεπε, όμως, να λυθούν και ορισμένα «μικροπροβληματάκια», αφού η ιδρυτική συνθήκη της Ευρωζώνης απαγόρευε την χρηματοδότηση κυβερνητικού χρέους από την ΕΕ. Εδώ έρχεται και η επιστράτευση του ΔΝΤ, το οποίο με επικεφαλής τον γάλλο Ντομινίκ Στρος Καν παρακάμπτει το καταστατικό του, που δεν επιτρέπει την συμμετοχή σε πρόγραμμα χωρίς την ύπαρξη αναδιάρθρωσης ή κουρέματος χρέους χρεοκοπημένης χώρας.

Επιβάλλεται το πρώτο πρόγραμμα «διάσωσης» με εγγυημένη την αποτυχία του για να επιβληθεί δεύτερο το οποίο ήταν απολύτως εξασφαλισμένο επίσης ότι θα αποτύχει για να έρθει τρίτο και ούτω καθ' εξής.

Το πολιτικό σύστημα μοιάζει να διαλύεται.

Η καραμανλική διαχείριση εσπευσμένα δίνει την θέση της στον τελευταίο πρωθυπουργό της οικογενείας Παπανδρέου που παραδίδει την χώρα ολοκληρωτικά στο ΔΝΤ και στους γύπες της ΕΚΤ και της ΕΕ. Στην συνέχεια ο πρώην αντιπρόεδρος την ΕΚΤ Λουκάς Παπαδήμος (μέλος της Τριμερούς, ιδρυτής και επίτιμος πρόεδρος της είναι ο Ν. Ροκφέλερ) αναλαμβάνει τα ηνία με τους New York Times να γράφουν ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου έπεσε πραξικοπηματικά για να έρθει ο δοτός τραπεζίτης από το

συνέχεια στη σελ. 6

συνέχεια από τη σελ. 2

ση «**όλοι μαζί τα φάγαμε**», που ξεστόμισε ο κτηνώδης πλην ευφυής Θεόδωρος Πάγκαλος από το βήμα της βουλής.

Αυτή η ρήση έγινε το σήμα κατατεθέν της νέας περιόδου μετά το 2010, σόκαρε, ερέθισε, εξόργισε και τροφοδότησε εκατομμύρια άσκοπες συζητήσεις στα καφενεία και στα πάνελς για το πόσο συνένοχη ή αθώα ήταν η κοινωνία στο επονομαζόμενο «πάρτυ με τα δανεικά» της προηγούμενης περιόδου, έγινε τίτλος για επιθεωρήσεις και θεατρικά δρώμενα (που κανείς δεν θυμάται τι περιεχόμενο είχαν). Ως και όνομα ταβέρνας έγινε το «μαζί τα φάγαμε». Την τελευταία αυτή επιτυχία έσπευσε να γνωστοποιήσει, ποιός άλλος, ο Πάγκαλος μέσω του twitter.

Έγινε τέλος, μετρήσιμος κοινωνικός δείκτης ο βαθμός αποδοχής του «**μαζί τα φάγαμε**» από τη λεγόμενη κοινή γνώμη για την εκτίμηση της σταθερότητας του πολιτικού συστήματος. Τελικά, όχι μόνο άντεξε το πολιτικό σύστημα την «κρίση», αλλά άντεξε «περισσότερο από όσο θα έπρεπε», τουλάχιστον σε σχέση με μια αναμενόμενη διαδικασία σαρωτικής ανανέωσης που συναντάμε σ' αυτές τις περιπτώσεις σ' όλα τα συστήματα εξουσίας σύμφωνα και με μια μερίδα ειδικών.

Όσοι αφελείς έσκιζαν τα ρούχα τους το 2011 στο Σύνταγμα βαθιά προσβεβλημένοι, λίγο καιρό μετά θα συνειδητοποιήσουν πόσο αδειανό είναι το πουκάμισο της γενικόλογης και ηθικολογικής πολιτικής διαμαρτυρίας, καθώς στη θέση του Γιωργάκη Παπανδρέου ήρθαν χειρότεροι και μετά από αυτούς ακόμα χειρότεροι.

Το δοτό και αυτονομημένο, ήδη εδώ και πολλά χρόνια, πολιτικό σύστημα ακόμα και από τους παραδοσιακούς κοινωνικούς στυλοβάτες του, τον επόμενο καιρό θα γονατίσει και με μεγάλη προθυμία θα ισοπε-

ζαν από μίσος για τα ...θύματα. Ο κομμάντο της συμφοράς, υπουργός άμυνας ο Πάνος ο Καμμένος βγήκε βλοσυρός από τη θωρακισμένη λιμουζίνα του και μόνο που δεν έδειρε τους πυρόπληκτους με τους μπράβους του.

Από τα συριζαίικα σούργελα τύπου Αυλωνίτη ως τον ψευτονταή νεάτερνταλ Πολάκη και τον πολιτισμένο μπαρμπά Φώτη Κουβέλη του: «αντιλαμβάνομαι την τραγωδία, αλλά στις 21 Αυγούστου βγαίνουμε από τα μνημόνια», δίχως εξαιρέσεις δεν βρέθηκε κάποιος να πει έστω μια ψεύτικη λέξη συμπόνιας για τα θύματα και τους συγγενείς τους. Οι «συμπονετικοί» και «κοντά στον λαό» αριστεροί δεν είχαν άλλη έγνοια παρά μετρούσαν ξανά και ξανά, μόνο και μόνο το μέγεθος της «πολιτικής ζημιάς».

Αυτή την φορά δεν υποκρίνονταν, και ίσως πρόκειται για την μοναδική φορά, που δεν υποκρίνονταν.

Μπροστά στην μνημειώδη αδιαφορία και ανικανότητα της πολιτικής ηγεσίας, της Περιφέρειας και υπηρεσιακών παρα-

τρελάθηκε», ήταν τότε τίτλος της ΕφΣυν), όπως και οι προκάτοχοί τους, αλλά γιατί διαχρονικά υπήρξαν οι πιο πιστοί υποστηρικτές των αυθαιρετούχων, από τη «μάχη της παράγκας» στη Δραπετσώνα και στο Πέραμα ενάντια στον αυταρχισμό μέσω της οργανωμένης δόμησης των κυβερνήσεων της «Δεξιάς» ως τις σημερινές αυθαιρετουπόλεις.

Ώρα να γνωρίσουμε και τον «επιστημονικό υπεύθυνο» αυτής της ωραίας ιδέας: Δεν είναι άλλος από τον Νίκο τον Μπελαβίλα, αναπληρωτή καθηγητή του ΕΜΠ, ο οποίος διδάσκει το μάθημα «Ιστορία της πόλης». Με το βαρύ κομματικό βιογραφικό και την ακόμα πιο βαριά επιστημονική και καθοδηγητική συνεισφορά του στα λεγόμενα κινήματα πόλης κατά των νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων.

Τα ομολογουμένως λαμπρά αποτελέσματα; Το ξεπούλημα του ΟΛΠ στην COSCO και του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού, ολοκληρώθηκαν επί Συ.ριζ.α.!

Με ένα ελαφρώς παραληρηματικό «άρ-

για το φαινόμενο της κλιματικής αλλαγής και την αναβάθμιση του αστικού χώρου.

Ο Νίκος ο Μπελαβίλας μάλιστα το πάει πιο μακριά: Δεν μπορούν καν να συνυπάρξουν κατοικίες και δέντρα. Ζήτω οι πυρασφαλείς τσιμεντουπόλεις! Βγάλτε εσείς τα συμπεράσματά σας....

Έτσι τερατολογίες, όπως ότι «χρειάζονται ολόκληρες μέρες για την εκκένωση οικισμών σαν τη Ραφήνα» (και μερικούς μήνες για το Περιστέρι...) ή ότι οι αυθαιρετούχοι στη Ραφήνα έκτισαν σε δάσος (οι αεροφωτογραφίες αποδεικνύουν ακριβώς το αντίθετο) αναγκαστικά περνούν σε δεύτερη μοίρα.

Ο νομοθετικός καρπός αυτής της υπέροχης προσπάθειας να μετακυλιστούν οι ευθύνες στα θύματα είναι η κακόφημη και με περιεχόμενο αμφιβόλου συνταγματικής νομιμότητας, Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΦΕΚ Α 149/10.08.2018) που προβλέπει την μεταφορά της αρμοδιότητας για τις κατεδαφίσεις από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση Αττικής (μόνο της Αττικής!) στο Υπουργείο.

Ιδού, λοιπόν, η «μεγάλη μεταρρύθμιση» στα χνάρια του Ελευθέριου Βενιζέλου. Η κρατική αυτή αρμοδιότητα φεύγει από τον, όχι τόσο αρεστό ενίοτε στην κεντρική εξουσία, θεσμό της Αποκεντρωμένης διοίκησης και επιστρέφει «εκτάκτως» πάλι σε πολιτικά χέρια (του υπουργού), όπως στις «αλήστου μνήμης εποχές».

Έτσι, ο υπουργός θα έχει ξανά την άνεση να κάνει ό,τι γουστάρει. Έρχονται εκλογές ή έχει ψηφοφόρους σε μια περιοχή; Παγώνει τα πάντα. Θέλει να απειλήσει ή να νουθετήσει κάποιον πολιτικό αντίπαλο, να τον διαπομπεύσει στα κομματικά μμε ή και να του γκρεμίσει το σπίτι; Μάλιστα υπουργέ μου. Ένα τηλέφωνο υπόθεση. Άλλωστε ο λαός είμαστε εμείς.

Δεν κρύβουμε ότι δεν είμαστε ιδιαιτέρως αισιόδοξοι για τη συνέχεια.

αθώα ήταν η κοινωνία στο επονομαζόμενο «πάρτυ με τα δανεικά» της προηγούμενης περιόδου, έγινε τίτλος για επιθεωρήσεις και θεατρικά δρώμενα (που κανείς δεν θυμάται τι περιεχόμενο είχαν). Ως και όνομα ταβέρνας έγινε το «μαζί τα φάγαμε». Την τελευταία αυτή επιτυχία έσπευσε να γνωστοποιήσει, ποιός άλλος, ο Πάγκαλος μέσω του twitter.

Έγινε τέλος, μετρήσιμος κοινωνικός δείκτης ο βαθμός αποδοχής του **«μαζί τα φάγαμε»** από τη λεγόμενη κοινή γνώμη για την εκτίμηση της σταθερότητας του πολιτικού συστήματος. Τελικά, όχι μόνο άντεξε το πολιτικό σύστημα την «κρίση», αλλά άντεξε «περισσότερο από όσο θα έπρεπε», τουλάχιστον σε σχέση με μια αναμενόμενη διαδικασία σαρωτικής ανανέωσης που συναντάμε σ' αυτές τις περιπτώσεις σ' όλα τα συστήματα εξουσίας σύμφωνα και με μια μερίδα ειδικών.

Όσοι αφελείς έσκιζαν τα ρούχα τους το 2011 στο Σύνταγμα βαθιά προσβεβλημένοι, λίγο καιρό μετά θα συνειδητοποιήσουν πόσο αδειανό είναι το πουκάμισο της γενικόλογης και ηθικολογικής πολιτικής διαμαρτυρίας, καθώς στη θέση του Γιωργάκη Παπανδρέου ήρθαν χειρότεροι και μετά από αυτούς ακόμα χειρότεροι.

Το δοτό και αυτονομημένο, ήδη εδώ και πολλά χρόνια, πολιτικό σύστημα ακόμα και από τους παραδοσιακούς κοινωνικούς στυλοβάτες του, τον επόμενο καιρό θα γονατίσει και με μεγάλη προθυμία θα ισοπεδώσει τον πληθυσμό, αλλάζοντας του «για το καλό του» τις συνήθειες και νοοτροπίες δεκαετιών, θα του «μαυρίσει» το πρόσωπο και την ψυχή του.

Έτσι η ρήση αυτή –χωρίς να είναι ολωσδιόλου εκτός κοινωνικής πραγματικότητας ως προς τη διαδικασία– ξεπεράστηκε από τους τρισχειρότερους διαδόχους του Θεοδώρου Πάγκαλου, ο οποίος πλέον πέρασε στην κατηγορία των εξαφανισμένων τεράτων της προηγούμενης γεωλογικής περιόδου. Από το «μαζί τα φάγαμε», (που πάντως ο Πάγκαλος δεν επιχείρησε να εξαιρέσει τον εαυτό του) πήγαμε αισίως στο «**εσείς φταίτε που καήκατε και μας χαλάσατε από πάνω και τη φιέστα**».

Αναφερόμαστε φυσικά στο ολοκαύτωμα

ζαν από μίσος για τα ...θύματα. Ο κομμάντο της συμφοράς, υπουργός άμυνας ο Πάνος ο Καμμένος βγήκε βλοσυρός από τη θωρακισμένη λιμουζίνα του και μόνο που δεν έδειρε τους πυρόπληκτους με τους μπράβους του.

Από τα συριζαίικα σούργελα τύπου Αυλωνίτη ως τον ψευτονταή νεάτερνταλ Πολάκη και τον πολιτισμένο μπαρμπά Φώτη Κουβέλη του: «αντιλαμβάνομαι την τραγωδία, αλλά στις 21 Αυγούστου βγαίνουμε από τα μνημόνια», δίχως εξαιρέσεις δεν βρέθηκε κάποιος να πει έστω μια ψεύτικη λέξη συμπόνιας για τα θύματα και τους συγγενείς τους. Οι «συμπονετικοί» και «κοντά στον λαό» αριστεροί δεν είχαν άλλη έγνοια παρά μετρούσαν ξανά και ξανά, μόνο και μόνο το μέγεθος της «πολιτικής ζημιάς».

Αυτή την φορά δεν υποκρίνονταν, και ίσως πρόκειται για την μοναδική φορά, που δεν υποκρίνονταν.

Μπροστά στην μνημειώδη αδιαφορία και ανικανότητα της πολιτικής ηγεσίας, της Περιφέρειας και υπηρεσιακών παραγόντων, καθώς από την πρώτη στιγμή τα βέλη στόχευαν ευθέως την κυβέρνηση και τη Ρένα Δούρου, έπρεπε να βρεθεί ο εχθρός που θέλησε να αμαυρώσει την μεγάλη επιτυχία της Εθνοσωτηρίου και να βρεθεί γρήγορα. «Εν θερμώ».

Μετά τις «όχι και τόσο αθώες φωτιές» του Τόσκα-τόσκα-τόσκα (πείτε το συνεχόμενα) και τις ανόητες διαρροές για δήθεν ευρήματα εμπρησμών που κατέρρευσαν αυτοστιγμή, κατηγορήθηκαν τα πεύκα, οι μάντρες και φυσικά αυτοί που κάηκαν.

Ευρέθη επιτέλους ο μέγας εχθρός του λαού: τα αυθαίρετα και οι ιδιοκτήτες τους και για την ακρίβεια, όσοι είχαν την ατυχία να βρεθούν στο λάθος σημείο, τη λάθος στιγμή. Εκατοντάδες χιλιάδες σε όλη

τρελάθηκε», ήταν τότε τίτλος της ΕφΣυν), όπως οι προκάτοχοί τους, αλλά γιατί διαχρονικά υπήρξαν οι πιο πιστοί υποστηρικτές των αυθαιρετούχων, από τη «μάχη της παράγκας» στη Δραπετσώνα και στο Πέραμα ενάντια στον αυταρχισμό μέσω της οργανωμένης δόμησης των κυβερνήσεων της «Δεξιάς» ως τις σημερινές αυθαιρετουπόλεις.

Ώρα να γνωρίσουμε και τον «επιστημονικό υπεύθυνο» αυτής της ωραίας ιδέας: Δεν είναι άλλος από τον Νίκο τον Μπελαβίλα, αναπληρωτή καθηγητή του ΕΜΠ, ο οποίος διδάσκει το μάθημα «Ιστορία της πόλης». Με το βαρύ κομματικό βιογραφικό και την ακόμα πιο βαριά επιστημονική και καθοδηγητική συνεισφορά του στα λεγόμενα κινήματα πόλης κατά των νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων.

Τα ομολογουμένως λαμπρά αποτελέσματα; Το ξεπούλημα του ΟΛΠ στην COSCO και του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού, ολοκληρώθηκαν επί Συ.ριζ.α.!

Με ένα ελαφρώς παραληρηματικό «άρθρο γνώμης» γεμάτο γενικεύσεις και αφορισμούς, που δημοσιεύτηκε σε όλα τα κομματικά μήντια και την «Πράβντα» με τον τίτλο «Υπάρχουν δασικές πόλεις;» προσπαθεί ο κύριος Μπελαβίλας να αντιστρέψει ολόκληρη την πραγματικότητα ανάγοντας το δευτερεύον σε κύριο, ώστε «τα (κυβερνητικά) όνειρα να λάβουνε εκδίκηση», που λέει και ο ποιητής για το φιάσκο. Να εκδικηθούν –κυριολεκτικώς– ή να απειλούν διαρκώς τους παθόντες με μπουλντόζες εν όψει της νέας «μεγάλης μεταρρύθμισης» στα χνάρια του Ελευθέριου Βενιζέλου και του Τρίτση (οι φαντασιώσεις βλέπετε, δεν έχουν όρια).

Δεν έχει νόημα να επιχειρήσουμε να αποδομήσουμε με λεπτομέρειες ένα άρ-

μήνες για το Περιστέρι...) ή ότι οι αυθαιρετούχοι στη Ραφήνα έκτισαν σε δάσος (οι αεροφωτογραφίες αποδεικνύουν ακριβώς το αντίθετο) αναγκαστικά περνούν σε δεύτερη μοίρα.

Ο νομοθετικός καρπός αυτής της υπέροχης προσπάθειας να μετακυλιστούν οι ευθύνες στα θύματα είναι η κακόφημη και με περιεχόμενο αμφιβόλου συνταγματικής νομιμότητας, Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου (ΦΕΚ Α 149/10.08.2018) που προβλέπει την μεταφορά της αρμοδιότητας για τις κατεδαφίσεις από την Αποκεντρωμένη Διοίκηση Αττικής (μόνο της Αττικής!) στο Υπουργείο.

Ιδού, λοιπόν, η «μεγάλη μεταρρύθμιση» στα χνάρια του Ελευθέριου Βενιζέλου. Η κρατική αυτή αρμοδιότητα φεύγει από τον, όχι τόσο αρεστό ενίοτε στην κεντρική εξουσία, θεσμό της Αποκεντρωμένης διοίκησης και επιστρέφει «εκτάκτως» πάλι σε πολιτικά χέρια (του υπουργού), όπως στις «αλήστου μνήμης εποχές».

Έτσι, ο υπουργός θα έχει ξανά την άνεση να κάνει ό,τι γουστάρει. Έρχονται εκλογές ή έχει ψηφοφόρους σε μια περιοχή; Παγώνει τα πάντα. Θέλει να απειλήσει ή να νουθετήσει κάποιον πολιτικό αντίπαλο, να τον διαπομπεύσει στα κομματικά μμε ή και να του γκρεμίσει το σπίτι; Μάλιστα υπουργέ μου. Ένα τηλέφωνο υπόθεση. Άλλωστε ο λαός είμαστε εμείς.

Δεν κρύβουμε ότι δεν είμαστε ιδιαιτέρως αισιόδοξοι για τη συνέχεια.

Ο Σαρλ Μπωντλαίρ υποστήριζε ότι *«Υπάρχει μια κάποια δειλία, μάλλον μια κάποια αδυναμία στους αξιοπρεπείς ανθρώπους. Μόνο οι παλιάνθρωποι είναι πεπεισμένοι για ένα πράγμα: ότι πρέπει να πετύχουν. Οπότε πετυχαίνουν»*... Έτσι με τον ίδιο τρόπο που εκπαιδεύτηκε ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού να αφομοιώσει και να αναπαράγει το «γεγονός» ότι τα έφαγε μαζί με τους κοτζαμπάσηδές του, είναι πολύ πιθανόν σε λίγα χρόνια να αφομοιώσει και τη νέα (;) εκδοχή: «εσείς οι ανίκανοι φταίτε που πεθαίνετε και ενοχλείτε και τους άρχοντές σας».

Εξ άλλου τί είναι η οικονομική εξαθλίωση και οι παντοειδείς εξευτελισμοί μπροστά στο «***ξαφνικό σοκ του φρικτού πόνου του***

πε», τουλάχιστον σε σχέση με μια αναμενόμενη διαδικασία σαρωτικής ανανέωσης που συναντάμε σ' αυτές τις περιπτώσεις σ' όλα τα συστήματα εξουσίας σύμφωνα και με μια μερίδα ειδικών.

Όσοι αφελείς έσκιζαν τα ρούχα τους το 2011 στο Σύνταγμα βαθιά προσβεβλημένοι, λίγο καιρό μετά θα συνειδητοποιήσουν πόσο αδειανό είναι το πουκάμισο της γενικόλογης και ηθικολογικής πολιτικής διαμαρτυρίας, καθώς στη θέση του Γιωργάκη Παπανδρέου ήρθαν χειρότεροι και μετά από αυτούς ακόμα χειρότεροι.

Το δοτό και αυτονομημένο, ήδη εδώ και πολλά χρόνια, πολιτικό σύστημα ακόμα και από τους παραδοσιακούς κοινωνικούς στυλοβάτες του, τον επόμενο καιρό θα γονατίσει και με μεγάλη προθυμία θα ισοπεδώσει τον πληθυσμό, αλλάζοντας του «για το καλό του» τις συνήθειες και νοοτροπίες δεκαετιών, θα του «μαυρίσει» το πρόσωπο και την ψυχή του.

Έτσι η ρήση αυτή –χωρίς να είναι ολωσδιόλου εκτός κοινωνικής πραγματικότητας ως προς τη διαδικασία– ξεπεράστηκε από τους τρισχειρότερους διαδόχους του Θεοδώρου Πάγκαλου, ο οποίος πλέον πέρασε στην κατηγορία των εξαφανισμένων τεράτων της προηγούμενης γεωλογικής περιόδου. Από το «μαζί τα φάγαμε», (που πάντως ο Πάγκαλος δεν επιχείρησε να εξαιρέσει τον εαυτό του) πήγαμε αισίως στο «**εσείς φταίτε που καήκατε και μας χαλάσατε από πάνω και τη φιέστα**».

Αναφερόμαστε φυσικά στο ολοκαύτωμα στο Μάτι με την εκατόμβη νεκρών και στην προπαγάνδα, που προσπάθησε να εξαφανίσει τις τεράστιες ευθύνες του καθεστώτος Τσίπρα. Θα μείνουν για πολλά χρόνια χαραγμένες οι εικόνες, όχι μόνο από την τραγωδία, αλλά και από τη λύσσα των κυβερνητικών, επειδή έγινε κάρβουνο η φιέστα που προγραμμάτιζαν για την «έξοδο» από τα μνημόνια.

Το καθεστώς σύσσωμο, από τον Τσίπρα ως το τελευταίο μετακλητό βύσμα κόχλανίτη ως τον ψευτονταή νεάτερνταλ Πολάκη και τον πολιτισμένο μπαρμπά Φώτη Κουβέλη του: «αντιλαμβάνομαι την τραγωδία, αλλά στις 21 Αυγούστου βγαίνουμε από τα μνημόνια», δίχως εξαιρέσεις δεν βρέθηκε κάποιος να πει έστω μια ψεύτικη λέξη συμπόνιας για τα θύματα και τους συγγενείς τους. Οι «συμπονετικοί» και «κοντά στον λαό» αριστεροί δεν είχαν άλλη έγνοια παρά μετρούσαν ξανά και ξανά, μόνο και μόνο το μέγεθος της «πολιτικής ζημιάς».

Αυτή την φορά δεν υποκρίνονταν, και ίσως πρόκειται για την μοναδική φορά, που δεν υποκρίνονταν.

Μπροστά στην μνημειώδη αδιαφορία και ανικανότητα της πολιτικής ηγεσίας, της Περιφέρειας και υπηρεσιακών παραγόντων, καθώς από την πρώτη στιγμή τα βέλη στόχευαν ευθέως την κυβέρνηση και τη Ρένα Δούρου, έπρεπε να βρεθεί ο εχθρός που θέλησε να αμαυρώσει την μεγάλη επιτυχία της Εθνοσωτηρίου και να βρεθεί γρήγορα. «Εν θερμώ».

Μετά τις «όχι και τόσο αθώες φωτιές» του Τόσκα-τόσκα-τόσκα (πείτε το συνεχόμενα) και τις ανόητες διαρροές για δήθεν ευρήματα εμπρησμών που κατέρρευσαν αυτοστιγμή, κατηγορήθηκαν τα πεύκα, οι μάντρες και φυσικά αυτοί που κάηκαν.

Ευρέθη επιτέλους ο μέγας εχθρός του λαού: τα αυθαίρετα και οι ιδιοκτήτες τους και για την ακρίβεια, όσοι είχαν την ατυχία να βρεθούν στο λάθος σημείο, τη λάθος στιγμή. Εκατοντάδες χιλιάδες σε όλη τη χώρα χτίζονται αδιαλείπτως από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους, του μεγαλύτερου αυθαιρέτου της Ευρώπης. Δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις για την κατανόηση του τόσο γνώριμου φαινομένου σε όλη τη βαλκανική, την Τουρκία κλπ.

Είναι να γελάει κανείς με την όψιμη αριστερή σταυροφορία κατά συγκεκριμένων και μη αυθαιρέτων: Όχι μόνο γιατί μόλις πέρυσι εξήγγειλαν εισπρακτικό μέτρο μαζικών «νομιμοποιήσεων» («το αφεντικό

σεων της «Δεξιάς» ως τις σημερινές αυθαιρετουπόλεις.

Ώρα να γνωρίσουμε και τον «επιστημονικό υπεύθυνο» αυτής της ωραίας ιδέας: Δεν είναι άλλος από τον Νίκο τον Μπελαβίλα, αναπληρωτή καθηγητή του ΕΜΠ, ο οποίος διδάσκει το μάθημα «Ιστορία της πόλης». Με το βαρύ κομματικό βιογραφικό και την ακόμα πιο βαριά επιστημονική και καθοδηγητική συνεισφορά του στα λεγόμενα κινήματα πόλης κατά των νεοφιλελεύθερων ιδιωτικοποιήσεων.

Τα ομολογουμένως λαμπρά αποτελέσματα; Το ξεπούλημα του ΟΛΠ στην COSCO και του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού, ολοκληρώθηκαν επί Συ.ριζ.α.!

Με ένα ελαφρώς παραληρηματικό «άρθρο γραμμής» γεμάτο γενικεύσεις και αφορισμούς, που δημοσιεύτηκε σε όλα τα κομματικά μήντια και την «Πράβντα» με τον τίτλο «Υπάρχουν δασικές πόλεις;» προσπαθεί ο κύριος Μπελαβίλας να αντιστρέψει ολόκληρη την πραγματικότητα ανάγοντας το δευτερεύον σε κύριο, ώστε «τα (κυβερνητικά) όνειρα να λάβουνε εκδίκηση», που λέει και ο ποιητής για το φιάσκο. Να εκδικηθούν –κυριολεκτικώς– ή να απειλούν διαρκώς τους παθόντες με μπουλντόζες εν όψει της νέας «μεγάλης μεταρρύθμισης» στα χνάρια του Ελευθέριου Βενιζέλου και του Τρίτση (οι φαντασιώσεις βλέπετε, δεν έχουν όρια).

Δεν έχει νόημα να επιχειρήσουμε να αποδομήσουμε με λεπτομέρειες ένα άρθρο που ακόμα και ο τίτλος-ερώτημα είναι λάθος και απαντιέται λάθος.

Όχι μόνο, λοιπόν, υπάρχουν εξαιρετικά παραδείγματα από κανονικές δασικές πόλεις, όπως το Κίεβο ή προάστια του Παρισιού, αλλά το «πρασίνισμα» της πόλης μέσω της «εισβολής» της φύσης και όχι με τις καλλωπιστικές μεθοδολογίες του παρελθόντος, θεωρείται εδώ και δυο δεκαετίες από επιφανείς συναδέλφους του Μπελαβίλα η πιο βιώσιμη αντιμετώπιση

στα χνάρια του Ελευθέριου Βενιζέλου. Η κρατική αυτή αρμοδιότητα φεύγει από τον, όχι τόσο αρεστό ενίοτε στην κεντρική εξουσία, θεσμό της Αποκεντρωμένης διοίκησης και επιστρέφει «εκτάκτως» πάλι σε πολιτικά χέρια (του υπουργού), όπως στις «αλήστου μνήμης εποχές».

Έτσι, ο υπουργός θα έχει ξανά την άνεση να κάνει ό,τι γουστάρει. Έρχονται εκλογές ή έχει ψηφοφόρους σε μια περιοχή; Παγώνει τα πάντα. Θέλει να απειλήσει ή να νουθετήσει κάποιον πολιτικό αντίπαλο, να τον διαπομπεύσει στα κομματικά μμε ή και να του γκρεμίσει το σπίτι; Μάλιστα υπουργέ μου. Ένα τηλέφωνο υπόθεση. Άλλωστε ο λαός είμαστε εμείς.

Δεν κρύβουμε ότι δεν είμαστε ιδιαιτέρως αισιόδοξοι για τη συνέχεια.

Ο Σαρλ Μπωντλαίρ υποστήριζε ότι *«Υπάρχει μια κάποια δειλία, μάλλον μια κάποια αδυναμία στους αξιοπρεπείς ανθρώπους. Μόνο οι παλιάνθρωποι είναι πεπεισμένοι για ένα πράγμα: ότι πρέπει να πετύχουν. Οπότε πετυχαίνουν»*... Έτσι με τον ίδιο τρόπο που εκπαιδεύτηκε ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού να αφομοιώσει και να αναπαράγει το «γεγονός» ότι τα έφαγε μαζί με τους κοτζαμπάσηδές του, είναι πολύ πιθανόν σε λίγα χρόνια να αφομοιώσει και τη νέα (;) εκδοχή: «εσείς οι ανίκανοι φταίτε που πεθαίνετε και ενοχλείτε και τους άρχοντές σας».

Εξ άλλου τί είναι η οικονομική εξαθλίωση και οι παντοειδείς εξευτελισμοί μπροστά στο ***«ξαφνικό σοκ του φρικτού πόνου του θανάτου»*** ;

[...] Θα απλώσω τον τρόμο μέσα από την αναπάντεχη χρήση όλων των μέσων. Γιατί να μεταχειριστώ διαφορετικά τους πολιτικούς μου αντιπάλους; Αυτές οι αποκαλούμενες κτηνωδίες με απαλλάσσουν από εκατοντάδες χιλιάδες μεμονωμένες ενέργειες κατά των αντιπολιτευομένων. Έτσι ο καθένας θα το σκεφτεί δύο φορές να μπει εμπόδιο σε εμένα όταν μάθει τι τον περιμένει στα στρατόπεδα συγκέ-

ντρωσης» (Adolf Hitler, cited in Gurr 1986: 46-7).

Υπερβολές, υπερβολές… Όχι άλλος φόβος. Εξ άλλου το δίδυμο της συμφοράς Παππάς-Δραγασάκης κήρυξε και επισήμως τον «αντιδεξιό ανένδοτο» την 21η Αυγούστου εν όψει των επικείμενων εκλογών σύμφωνα και με την «Πράβντα».

Ουφ!!! Πάλης ξεκίνημα, νέοι αντιφασιστικοί αγώνες…

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ ΑΝΑΣΚΟΥΜΠΩΘΕΙΤΕ!!! ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ…

«Ως ο κύων επιστρέφει εις τον εμετόν αυτού,
ούτως ο άφρων επαναλαμβάνει την αφροσύνην αυτού».
Παροιμίαι ΚΣΤ'

«Οι αντίπαλοι της προοδευτικής αναγέννησης της Ελλάδας, οι πρωθιερείς της διαπλοκής και της χρεοκοπίας, λυσσομανούν για την εκδικητική τους Παλινόρθωση. Αρκετοί απ' αυτούς δεν είναι καν απόγονοι του Δηλιγιάννη και του Γούναρη. Δεν είναι καν εχθροί του εκσυγχρονισμού. Δεν είναι καν πολιτικοί αντίπαλοι. Είναι δηλωμένοι εχθροί της δημοκρατίας. Είναι διορισμένα τσιράκια του δικτάτορα Παπαδόπουλου, φανεροί εραστές της απολυταρχίας, συνοδοιπόροι εθνικοσοσιαλιστών. Τέτοια αντηχούν στον εχθροπαθή λόγο κορυφαίων στελεχών της Νέας Δημοκρατίας. Μα στους εχθρούς της κοινωνικής πλειοψηφίας, στους μασκαρεμένους λαθρεπιβάτες της δημοκρατίας, αξίζει μόνο η καταφρόνια. Μόνη μας απάντηση, η έμπρακτη αφοσίωση στην προκοπή και την κοινωνική δικαιοσύνη».

Ο Νίκος ο Ξυδάκης ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Συριζα, δεν μασάει τα ψηφοφόρων οδηγούνται και πάλι σιγά σιγά προς την εκλογική στρούγκα. Και όπως συχνά παρατηρούμε, οι κάθε λογής θεραπαινίδες του καθεστώτος Τσίπρα παραμένουν σε συνεχή επαγρύπνηση και με ιδιαίτερο ζήλο, αφού τα πρόβατα που λείπουν από το μαντρί πολλαπλασιάζονται συνεχώς.

Αλλά είπαμε, ο αντιφασισμός θα πετάξει στην θάλασσα τους μασκαράδες του φασισμού, παρ' ότι τους αξίζει μόνο η καταφρόνια…

Οι πρόθυμοι και οι χρήσιμοι ηλίθιοι άλλωστε είναι προ πολλού έτοιμοι να ανέβουν και πάλι στο «κλαρί» του αντιφασιστικού αγώνα. Ειδικά τώρα, που ο Μητσοτάκης και η «ακροδεξιά ατζέντα» του βρίσκονται προ των πυλών και τα Εξάρχεια κινδυνεύουν (ναι, παρ' ότι σαπίζουν μέρα με την μέρα ολοένα και περισσότερο, κινδυνεύουν από τον Κυριάκο…).

Αντιφασίστες, αντιφασίστριες, γρηγορείτε, λοιπόν, έρχεται το απόλυτο Κακό, ο Γουρλομάτης…

Η ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΚΗ ΔΕΞΙΑ, ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ «ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ»…

«Οι παλιάνθρωποι ενώνονται σαν τις σάπιες σταφίδες»
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ,
1811-1901, σατιρικός συγγραφέας

Ένας πολύχρονος αρραβώνας, θα φέρει χωρίς αμφιβολία ένα γάμο που θα κάνει πάταγο; Μπορεί και ναι, μπορεί και όχι.

Εντύπωση μεγάλη έκανε, πάντως, η δήλωση του ευρωβουλευτή της ΝΔ Γ. Κύρτσου ότι στις Βρυξέλλες σημαντικά κέντρα εξουσίας απεργάζονται σχέδια για μια κυβέρνηση ΝΔ-Συριζα. Το ίδιο ισχυρίστηκε πρόσφατη αντιπαράθεσή του με Βορίδη και Γεωργιάδη: «*Υπάρχει η κληρονομιά του ΛΑΟΣ, το πολιτικό περιθώριο που φιλοδοξεί* ***να επιμολύνει την τρίτη ελληνική δημοκρατία με τα προβλήματά της αλλά και με τη δυνατότητά της να κάνει διάλογο και να συνθέτει****. Ο Α. Σαμαράς νομιμοποίησε τα ναυάγια του ΛΑΟΣ. Βορίδης και Γεωργιάδης δεν πιστεύουν και δεν υπηρέτησαν τη δημοκρατία* ***με τον τρόπο που την πιστεύουν και την υπηρετούν στελέχη της κεντροδεξιάς και της κεντροαριστεράς****. Συναγελάζονται με δικτάτορες και δηλωμένους εθνικοσοσιαλιστές*».

Ο Ξυδάκης έχει πάντως μια περίεργη επιμονή, που γύρευε σε ποια μυστική γνώση βασίζεται ότι οι Βορίδης και Γεωργιάδης συναγελάζονται (πρόκειται για ενεστώτα χρόνο) με δικτάτορες που έχουν αποβιώσει, οπότε σίγουρα θα πιστεύει και ο ίδιος ότι συνομιλεί απευθείας ας πούμε με τον Κάστρο και τον Τσε Γκεβάρα…

Το κίνημα θα πρέπει σαφώς να αξιολογήσει αυτές τις «επαφές» του Ξυδάκη, έρχονται και εκλογές. Είναι ένα σοβαρό επιχείρημα κινηματικής στήριξης του Συριζα. Είθε τα επαναστατικά πνεύματα να μείνουν για πάντα ζωντανά.

Είναι δίκαιο και θα γίνει πράξη…

Η ΦΕΤΕΙΝΗ ΔΕΘ, ΟΙ ΤΙΜΩΜΕΝΕΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΣΙΠΡΑ…

Στις 20 Μαρτίου στην καθιερωμένη παρουσίαση της εφετινής Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης και εξαιτίας του γεγονότος ότι το τιμώμενο κράτος θα είναι οι ΗΠΑ, η προσοχή των συγκεντρωμένων, αλλά και των δημοσιογράφων ήταν επικεντρωμένη στις δηλώσεις της αμερικανίδας γενικής πρόξενου στη Θεσσαλονίκη. Βεβαίως

Από την πλευρά του ο δήμαρχος της πόλης, Γιάννης Μπουτάρης, εκτίμησε ότι η συμμετοχή των ΗΠΑ ως τιμώμενο κράτος θα δώσει μιαν ακόμη ευκαιρία για «αποκατάσταση ισορροπιών», διότι «μπορεί να είμαστε μέλος της Ευρωπαϊκής Ένω-

σης, έχουμε όμως και παραδοσιακούς δεσμούς με τις ΗΠΑ. Ο δήμος Θεσσαλονίκης θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να υποστηρίξει τη φετινή ΔΕΘ και για να είναι πραγματικά γιορταστική η ατμόσφαιρα».

Μάλιστα τότε περίμεναν όλοι τους μια ωραία ατμόσφαιρα.

Βέβαια τα πράγματα από τότε έχουν αλλάξει λιγάκι.

«Λίγο» οι κοινωνικές αντιδράσεις για την συμφωνία των Πρεσπών, «λίγο» οι απελάσεις ρώσων διπλωματών (που ενδέχεται να κινητοποιήσει τους πάσης φύσεως

στικοί αγώνες...

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ ΑΝΑΣΚΟΥΜΠΩΘΕΙΤΕ!!! ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ...

«Ως ο κύων επιστρέφει εις τον εμετόν αυτού,
ούτως ο άφρων επαναλαμβάνει την αφροσύνην αυτού».
Παροιμίαι ΚΣΤ'

«Οι αντίπαλοι της προοδευτικής αναγέννησης της Ελλάδας, οι πρωθιερείς της διαπλοκής και της χρεοκοπίας, λυσσομανούν για την εκδικητική τους Παλινόρθωση. Αρκετοί απ' αυτούς δεν είναι καν απόγονοι του Δηλιγιάννη και του Γούναρη. Δεν είναι καν εχθροί του εκσυγχρονισμού. Δεν είναι καν πολιτικοί αντίπαλοι. Είναι δηλωμένοι εχθροί της δημοκρατίας. Είναι διορισμένα τσιράκια του δικτάτορα Παπαδόπουλου, φανεροί εραστές της απολυταρχίας, συνοδοιπόροι εθνικοσοσιαλιστών. Τέτοια αντηχούν στον εχθροπαθή λόγο κορυφαίων στελεχών της Νέας Δημοκρατίας. Μα στους εχθρούς της κοινωνικής πλειοψηφίας, στους μασκαρεμένους λαθρεπιβάτες της δημοκρατίας, αξίζει μόνο η καταφρόνια. Μόνη μας απάντηση, η έμπρακτη αφοσίωση στην προκοπή και την κοινωνική δικαιοσύνη».

Ο Νίκος ο Ξυδάκης ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Συριζα, δεν μασάει τα λόγια του. Η καταχθόνια φασιστική συνωμωσία ενάντια στην «*προοδευτική αναγέννηση της Ελλάδας*», φωτίζεται σ' όλο της το μεγαλείο μετά την συγκλονιστική αποκάλυψη ότι ο δικτάτορας Παπαδόπουλος διορίζει τσιράκια ακόμη και από τον τάφο του!!! Ναι, και όμως έχει αυτή την σατανική δύναμη, όπως άλλωστε κάθε φασίστας, φανερός μεν εραστής της απολυταρχίας, ικανός δε να μασκαρεύεται λαθρεπιβάτης της δημοκρατίας... Δηλαδή οι φασίστες, αυτές οι οχιές οι διμούτσουνες, είναι και φανερά μασκαρεμένοι, και ταυτόχρονα, όμως, λαθρεπιβάτες της δημοκρατίας της οποίας είναι δημόσια δηλωμένοι εχθροί!!!

στην θάλασσα τους μασκαράδες του φασισμού, παρ' ότι τους αξίζει μόνο η καταφρόνια...

Οι πρόθυμοι και οι χρήσιμοι ηλίθιοι άλλωστε είναι προ πολλού έτοιμοι να ανέβουν και πάλι στο «κλαρί» του αντιφασιστικού αγώνα. Ειδικά τώρα, που ο Μητσοτάκης και η «ακροδεξιά ατζέντα» του βρίσκονται προ των πυλών και τα Εξάρχεια κινδυνεύουν (ναι, παρ' ότι σαπίζουν μέρα με την μέρα ολοένα και περισσότερο, κινδυνεύουν από τον Κυριάκο...).

Αντιφασίστες, αντιφασίστριες, γρηγορείτε, λοιπόν, έρχεται το απόλυτο Κακό, ο Γουρλομάτης...

Η ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΚΗ ΔΕΞΙΑ, ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ «ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ»...

«Οι παλιάνθρωποι ενώνονται σαν τις σάπιες σταφίδες»
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ,
1811-1901, σατιρικός συγγραφέας

Ένας πολύχρονος αρραβώνας, θα φέρει χωρίς αμφιβολία ένα γάμο που θα κάνει πάταγο; Μπορεί και ναι, μπορεί και όχι.

Εντύπωση μεγάλη έκανε, πάντως, η δήλωση του ευρωβουλευτή της ΝΔ Γ. Κύρτσου ότι στις Βρυξέλλες σημαντικά κέντρα εξουσίας απεργάζονται σχέδια για μια κυβέρνηση ΝΔ-Συριζα. Το ίδιο ισχυρίστηκε και ο βουλευτής του ΚΙΝΑΛ Κεγκέρογλου.

Φυσικά ο Κύρτσος, σίγουρα, μετά τις υποδείξεις του κόμματός του, έσπευσε να καθησυχάσει (ποιον άραγε;) ότι τα σενάρια των Βρυξελλών δεν έχουν σχέση με την ελληνική πραγματικότητα και την υπάρχουσα πολιτική δυναμική ούτε με τους στόχους της ΝΔ.

Μόνο που δεν μας διευκρίνισε: τους τωρινούς ή τους αυριανούς, με την υπάρχουσα ηγεσία της ΝΔ ή με διαφορετική; Μ' άλλα λόγια με την ηγεσία του Κυριάκου, που έχει «ακροδεξιά» ατζέντα λόγω Βορίδη και Γεωργιάδη, ή συγκυβέρνηση με νέα ηγεσία, που θα προκύψει με το πρώτο στραβοπάτημα του Μητσοτάκη, και η

και δεν υπηρετούν τη δημοκρατία με ***τον τρόπο που την πιστεύουν και την υπηρετούν στελέχη της κεντροδεξιάς και της κεντροαριστεράς***. *Συναγελάζονται με δικτάτορες και δηλωμένους εθνικοσοσιαλιστές».*

Ο Ξυδάκης έχει πάντως μια περίεργη επιμονή, που γύρευε σε ποια μυστική γνώση βασίζεται ότι οι Βορίδης και Γεωργιάδης συναγελάζονται (πρόκειται για ενεστώτα χρόνο) με δικτάτορες που έχουν αποβιώσει, οπότε σίγουρα θα πιστεύει και ο ίδιος ότι συνομιλεί απευθείας ας πούμε με τον Κάστρο και τον Τσε Γκεβάρα...

Το κίνημα θα πρέπει σαφώς να αξιολογήσει αυτές τις «επαφές» του Ξυδάκη, έρχονται και εκλογές. Είναι ένα σοβαρό επιχείρημα κινηματικής στήριξης του Συριζα. Είθε τα επαναστατικά πνεύματα να μείνουν για πάντα ζωντανά.

Είναι δίκαιο και θα γίνει πράξη...

Η ΦΕΤΕΙΝΗ ΔΕΘ, ΟΙ ΤΙΜΩΜΕΝΕΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΣΙΠΡΑ...

Στις 20 Μαρτίου στην καθιερωμένη παρουσίαση της εφετινής Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης και εξαιτίας του γεγονότος ότι το τιμώμενο κράτος θα είναι οι ΗΠΑ, η προσοχή των συγκεντρωμένων, αλλά και των δημοσιογράφων ήταν επικεντρωμένη στις δηλώσεις της αμερικανίδας γενικής πρόξενου στη Θεσσαλονίκη, Ρεβέκας Φονγκ.

Η αμερικανίδα πρόξενος, μεταξύ άλλων, διαβεβαίωσε ότι υπάρχει δέσμευση των Αμερικανών για τη βόρεια Ελλάδα, ότι συνολικά η χώρα της «εκτιμά τη σχέση της με την Ελλάδα», ότι υποστηρίζει «πλήρως την Ελλάδα στην έξοδό της από την οικονομική κρίση και στη δημιουργία περιβάλλοντος φιλικού για επενδύσεις» και ότι η παρουσία των ΗΠΑ στην 83η ΔΕΘ θα είναι αναβαθμισμένη και σε υψηλό επίπεδο. Ενδεικτική θα είναι επίσης και η παρουσία του αμερικανού υπουργού Εμπορίου, Γουίλμπερ Ρος, ενώ επιχειρηματικά θα παραστούν κολοσσοί όπως η Cisco, η Microsoft, η Google, η Lockheed Martin κ.ά. Στο ίδιο

σης, έχουμε όμως και παραδοσιακούς δεσμούς με τις ΗΠΑ. Ο δήμος Θεσσαλονίκης θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να υποστηρίξει τη φετινή ΔΕΘ και για να είναι πραγματικά γιορταστική η ατμόσφαιρα».

Μάλιστα τότε περίμεναν όλοι τους μια ωραία ατμόσφαιρα.

Βέβαια τα πράγματα από τότε έχουν αλλάξει λιγάκι.

«Λίγο» οι κοινωνικές αντιδράσεις για την συμφωνία των Πρεσπών, «λίγο» οι απελάσεις ρώσων διπλωματών (που ενδέχεται να κινητοποιήσει τους πάσης φύσεως υποστηρικτές του ρωσικού παράγοντα), «λίγο» η εκατόμβη νεκρών στο Μάτι, που έχει χρεωθεί εν πολλοίς το καθεστώς Τσίπρα, «λίγο» η συνεχιζόμενη απώλεια κοινωνικών ερεισμάτων και η γιορταστική ατμόσφαιρα φαντάζει ολοένα και πιο θερμή...

Δυστυχώς, όμως, όπως έλεγε και ο αυστριακός φιλόσοφος Ludwig Wittgenstein, εύκολα «Μπορεί κανείς να φυλακιστεί σ' ένα δωμάτιο με ξεκλείδωτη πόρτα, αν τυχόν η πόρτα ανοίγει προς τα μέσα και δεν του περάσει απ' το μυαλό να τραβήξει αντί να σπρώξει».

Κατά τα άλλα, είναι σίγουρο ότι το καθεστώς Τσίπρα θα προσπαθήσει να διατηρήσει την τάξη και την ασφάλεια με πρωτο-

του Δηλιγιάννη και του Γούναρη. Δεν είναι καν εχθροί του εκσυγχρονισμού. Δεν είναι καν πολιτικοί αντίπαλοι. Είναι δηλωμένοι εχθροί της δημοκρατίας. Είναι διορισμένα τσιράκια του δικτάτορα Παπαδόπουλου, φανεροί εραστές της απολυταρχίας, συνοδοιπόροι εθνικοσοσιαλιστών. Τέτοια αντηχούν στον εχθροπαθή λόγο κορυφαίων στελεχών της Νέας Δημοκρατίας. Μα στους εχθρούς της κοινωνικής πλειοψηφίας, στους μασκαρεμένους λαθρεπιβάτες της δημοκρατίας, αξίζει μόνο η καταφρόνια. Μόνη μας απάντηση, η έμπρακτη αφοσίωση στην προκοπή και την κοινωνική δικαιοσύνη».

Ο Νίκος ο Ξυδάκης ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Συριζα, δεν μασάει τα λόγια του. Η καταχθόνια φασιστική συνωμοσία ενάντια στην «*προοδευτική αναγέννηση της Ελλάδας*», φωτίζεται σ' όλο της το μεγαλείο μετά την συγκλονιστική αποκάλυψη ότι ο δικτάτορας Παπαδόπουλος διορίζει τσιράκια ακόμη και από τον τάφο του!!! Ναι, και όμως έχει αυτή την σατανική δύναμη, όπως άλλωστε κάθε φασίστας, φανερός μεν εραστής της απολυταρχίας, ικανός δε να μασκαρεύεται λαθρεπιβάτης της δημοκρατίας... Δηλαδή οι φασίστες, αυτές οι οχιές οι διμούτσουνες, είναι και φανερά μασκαρεμένοι, και ταυτόχρονα, όμως, λαθρεπιβάτες της δημοκρατίας της οποίας είναι δημόσια δηλωμένοι εχθροί!!!

Η μπουρδάρα και η ασυναρτησία, θα πουν κάποιοι, σ' όλο της το μεγαλείο σκεπτόμενοι, ίσως, μια ιταλική παροιμία που λέει ότι *Οι μανάδες των ηλίθιων είναι πάντα γκαστρωμένες*. Πρόκειται, όμως, πράγματι περί απύθμενης βλακείας ή παροιμιώδους ασυναρτησίας; Όχι, βέβαια δεν πρόκειται περί αυτού.

Ο διανοούμενος Ξυδάκης συμπυκνώνει με τα παραπάνω λόγια ένα σημαντικό μέρος της καθεστωτικής προπαγάνδας με ιδιαίτερη έμφαση, καθώς τα κοπάδια των

ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΣΙΠΡΑ ΚΑΙ Η ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ «ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ»...

«Οι παλιάνθρωποι ενώνονται σαν τις σάπιες σταφίδες»

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ,
1811-1901, σατιρικός συγγραφέας

Ένας πολύχρονος αρραβώνας, θα φέρει χωρίς αμφιβολία ένα γάμο που θα κάνει πάταγο; Μπορεί και ναι, μπορεί και όχι.

Εντύπωση μεγάλη έκανε, πάντως, η δήλωση του ευρωβουλευτή της ΝΔ Γ. Κύρτσου ότι στις Βρυξέλλες σημαντικά κέντρα εξουσίας απεργάζονται σχέδια για μια κυβέρνηση ΝΔ-Συριζα. Το ίδιο ισχυρίστηκε και ο βουλευτής του ΚΙΝΑΛ Κεγκέρογλου.

Φυσικά ο Κύρτσος, σίγουρα, μετά τις υποδείξεις του κόμματός του, έσπευσε να καθησυχάσει (ποιον άραγε;) ότι τα σενάρια των Βρυξελλών δεν έχουν σχέση με την ελληνική πραγματικότητα και την υπάρχουσα πολιτική δυναμική ούτε με τους στόχους της ΝΔ.

Μόνο που δεν μας διευκρίνησε: τους τωρινούς ή τους αυριανούς, με την υπάρχουσα ηγεσία της ΝΔ ή με διαφορετική; Μ' άλλα λόγια με την ηγεσία του Κυριάκου, που έχει «ακροδεξιά» ατζέντα λόγω Βορίδη και Γεωργιάδη, ή συγκυβέρνηση με νέα ηγεσία, που θα προκύψει με το πρώτο στραβοπάτημα του Μητσοτάκη, και η οποία ήδη προβάρει το κουστούμι της;

Μήπως οι Βρυξέλλες πιέζουν τα πράγματα από τώρα και γιατί; Μήπως η δήλωση αυτή έρχεται να πριμοδοτήσει το ΚΙΝΑΛ της Φώφης του Πασοκ, που πνέει τα λοίσθια και χρειάζεται να λειτουργήσει σαν μπαλαντέρ σε κάθε περίπτωση;

Μα γίνονται αυτά τα πράματα;

Αν γίνονται λέει, γίνονταν πριν, γίνονται και τώρα και θα συνεχίζουν να γίνονται και στο άμεσο ή μη μέλλον. Ας δούμε ορισμένες από τις δηλώσεις Ξυδάκη στην

επιχείρημα κινηματικής στήριξης του Συριζα. Είθε τα επαναστατικά πνεύματα να μείνουν για πάντα ζωντανά.

Είναι δίκαιο και θα γίνει πράξη...

Η ΦΕΤΕΙΝΗ ΔΕΘ, ΟΙ ΤΙΜΩΜΕΝΕΣ ΗΠΑ ΚΑΙ ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΣΙΠΡΑ...

Στις 20 Μαρτίου στην καθιερωμένη παρουσίαση της εφετινής Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης και εξαιτίας του γεγονότος ότι το τιμώμενο κράτος θα είναι οι ΗΠΑ, η προσοχή των συγκεντρωμένων, αλλά και των δημοσιογράφων ήταν επικεντρωμένη στις δηλώσεις της αμερικανίδας γενικής πρόξενου στη Θεσσαλονίκη, Ρεβέκας Φονγκ.

Η αμερικανίδα πρόξενος, μεταξύ άλλων, διαβεβαίωσε ότι υπάρχει δέσμευση των Αμερικανών για τη βόρεια Ελλάδα, ότι συνολικά η χώρα της «εκτιμά τη σχέση της με την Ελλάδα», ότι υποστηρίζει «πλήρως την Ελλάδα στην έξοδό της από την οικονομική κρίση και στη δημιουργία περιβάλλοντος φιλικού για επενδύσεις» και ότι η παρουσία των ΗΠΑ στην 83η ΔΕΘ θα είναι αναβαθμισμένη και σε υψηλό επίπεδο. Ενδεικτική θα είναι επίσης και η παρουσία του αμερικανού υπουργού Εμπορίου, Γουίλμπερ Ρος, ενώ επιχειρηματικά θα παραστούν κολοσσοί όπως η Cisco, η Microsoft, η Google, η Lockheed Martin κ.ά. Στο ίδιο μήκος κύματος και οι δηλώσεις του περιφερειάρχη Κεντρικής Μακεδονίας, Απόστολου Τζιτζικώστα, που εκτίμησε ότι η συμμετοχή των ΗΠΑ ως τιμώμενης χώρας στη ΔΕΘ «***θα εκπέμψει ένα πολύ ισχυρό και ξεκάθαρο μήνυμα για τη χώρα και τη βόρεια Ελλάδα, ότι παραμένουμε προσηλωμένοι στις παραδοσιακές ιστορικές μας σχέσεις με τις ΗΠΑ και ότι θέλουμε να αυξηθεί ακόμη περισσότερο η επιχειρηματική και επενδυτική τους παρουσία εδώ***».

σης, έχουμε όμως και παραδοσιακούς δεσμούς με τις ΗΠΑ. Ο δήμος Θεσσαλονίκης θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του για να υποστηρίξει τη φετινή ΔΕΘ και για να είναι πραγματικά γιορταστική η ατμόσφαιρα».

Μάλιστα τότε περίμεναν όλοι τους μια ωραία ατμόσφαιρα.

Βέβαια τα πράγματα από τότε έχουν αλλάξει λιγάκι.

«Λίγο» οι κοινωνικές αντιδράσεις για την συμφωνία των Πρεσπών, «λίγο» οι απελάσεις ρώσων διπλωματών (που ενδέχεται να κινητοποιήσει τους πάσης φύσεως υποστηρικτές του ρωσικού παράγοντα), «λίγο» η εκατόμβη νεκρών στο Μάτι, που έχει χρεωθεί εν πολλοίς το καθεστώς Τσίπρα, «λίγο» η συνεχιζόμενη απώλεια κοινωνικών ερεισμάτων και η γιορταστική ατμόσφαιρα φαντάζει ολοένα και πιο θερμή...

Δυστυχώς, όμως, όπως έλεγε και ο αυστριακός φιλόσοφος Ludwig Wittgenstein, εύκολα «Μπορεί κανείς να φυλακιστεί σ' ένα δωμάτιο με ξεκλείδωτη πόρτα, αν τυχόν η πόρτα ανοίγει προς τα μέσα και δεν του περάσει απ' το μυαλό να τραβήξει αντί να σπρώξει».

Κατά τα άλλα, είναι σίγουρο ότι το καθεστώς Τσίπρα θα προσπαθήσει να διατηρήσει την τάξη και την ασφάλεια με πρωτοφανή κατασταλτικά μέτρα.

Θα τα καταφέρει;

Όπως έλεγε και ένας γάλλος φιλόσοφος «Η απαισιοδοξία είναι θέμα διάθεσης. Η αισιοδοξία είναι θέμα θέλησης»...

Λεόν

Ὁρισμὸς καὶ γλῶσσα

Ἡ ἐμβάθυνσις καὶ διερεύνησις ὅσων σχετίζονται ἄμεσα μὲ τὴν γλῶσσα ἀποτελεῖ στὴν οὐσία μία πολύπλευρη διεργασία καὶ διαδικασία. Παρ᾽ ὅλα αὐτά, θὰ γίνη μία προσπάθεια πρὸς αὐτήν τὴν κατεύθυνσι ἐπειδὴ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξετάζονται καὶ νὰ συμπεριλαμβάνονται τὰ κατ᾽ ἐξοχὴν συνδεόμενα μεταξὺ τους ζητήματα (ἐν προκειμένω ἡ γλῶσσα καὶ ὁ ὁρισμὸς), τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ τεθοῦν ἐπὶ τάπητος καὶ νὰ διερευνηθοῦν κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος; Στὴν πραγματικότητα εἶναι ὅ,τι μας βοηθᾶ νὰ ἀποφύγωμε μία ἐκ τῶν προτέρων ἀναληφθεῖσα θέσι, νὰ εἴμαστε σκεπτικιστές, ἀλλὰ καὶ πρόθυμοι νὰ πεισθοῦμε ἀπό τὶς ἀναδεικνυόμενες ἀλήθειες· παρὰ τὸν ὅποιο ἀγνωστικισμό μας, νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ διεξάγωμε μία ἔντιμη ἔρευνα καὶ ἐνῶ ἀμφιβάλλομε νὰ εἴμαστε ταυτόχρονα ἐπιδεκτικοί στὴν ἀποδοχή τῶν ἀποδεικνυομένων γεγονότων. Σὲ κάθε ἄλλη κατάστασι ἐπικρατοῦν: ἡ περιορισμένη ἀντίληψις, ἡ μικροπρέπεια, ὁ δογματισμός, ἡ ἐμμονή σὲ λανθασμένα πορίσματα καὶ ἐπιλογές.

Ἄς ἔλθωμε, λοιπόν, στὸ θέμα μας, τὸν ὁρισμό, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναμφισβήτητα ἄμεση σχέσιν τόσο μέ τὴν γραπτὴ ἐκδήλωσι της γλώσσας, ὅσο καὶ μὲ τὴν προφορική[1]. Ὅμως ἡ γραπτὴ διατύπωσίς του εἶναι αὐτὴ ποὺ δὲν ἐπιτρέπει παρανοήσεις. Βεβαίως, καί σὲ αὐτήν την περίπτωσι, εἶναι δυνατὸ νὰ ἐμφανισθοῦν τεχνικὲς ἀοριστίας, ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐπακριβῆ κατανόησι, κάτι τὸ ὁποῖον ἴσως προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία τοῦ ὁρίζοντος ἤ μὲ σκοπὸ τὴν παραπλάνησι. Ἑπομένως, τὸ ζητούμενο γιὰ τὸν ὁρισμὸ εἶναι ἡ ἀκρίβεια, κάτι τὸ ὁποῖο, ἐπίσης, ἰσχύει γιὰ τὸν γραπτό, ἀλλὰ καὶ τὸν προφορικὸ λόγο.

Κατ᾽ ἀρχὴν ὀφείλομε νὰ διασαφηνίσωμε ὅτι ὑπάρχει μία διεργασία ἡ ὁποία προηγεῖται τῆς γραφῆς καὶ τοῦ ὁρισμοῦ. Ἡ γραφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶναι ἀντίστοιχη τῆς πνευματικῆς καὶ νοητικῆς ἀναπτύξεώς του καὶ ὡς ἐκ τούτου συναρτᾶται μὲ τὴν ὁμιλία, τὴν κατανόησιν καὶ τὴν περιγραφὴ τῶν ὅσων ὑποπίπτουν στὴν ἀντίληψί μας. Ἑπομένως, μετὰ ἀπό τὴν ἀντίληψιν ἔρχεται ἡ σκέψις γιὰ νὰ συμβάλη στὴν διεργασία κατανοήσεως καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρά της παρίσταται μὲ τὴν γραφὴ. Πρόκειται γιὰ μία σαφῆ πορεία ὁλοκληρώσεως. Ἡ ὁμιλία, λοιπόν, εἶναι καθ᾽ ἑαυτή ἡ σκέψις ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ἠχητικὰ γιὰ νὰ ἀκολουθήση ἡ ἐκτύπωσις σὲ πέτρα, πάπυρο, περγαμηνή, χαρτί, κ.λπ. αὐτοῦ τὸ ὁποῖο ἔχει ἤδη ἐντυπωθεῖ στὸ νοῦ.

Ἐδῶ ἔχομε μία διεργασία ἡ ὁποία ἀφορᾶ τὴν ἐντύπωσι[2] καὶ διατύπωσι[3] μίας συγκεκριμένης ἐννοίας. Ἀκόμη περισσότερο σύνθετη εἶναι ἡ διεργασία, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖται ἐφ᾽ ὅσον, ἀπό τὴν πρωταρχικὴ καταχώρησι-ἐντύπωσι μίας ἐννοίας, καλούμεθα νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ περισσότερες ἔννοιες, προκειμένου νὰ καταλήξωμε σὲ ἕναν ὁρισμό.

Ἡ σύνθεσις τοῦ ἐξεταζομένου ἀφορᾶ τὰ συστατικά του στὰ ὁποία περιλαμβάνονται τὰ μορφικὰ δεδομένα καὶ οἱ ἰδιότητές του.

Μολονότι οἱ ἔννοιες ἀφοροῦν ὄντα, ἔμβια καὶ μή, στὸν ἑκάστοτε ἐπιχειρούμενο ὁρισμὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποδίδονται, ἐπίσης, μὲ ἔννοιες δηλαδὴ μὲ λέξεις, οἱ ὁποῖες ἀποτυπώνουν[4] τὸ περιεχόμενο καὶ τὶς ἰδιότητες, δηλαδὴ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ περικλείονται στὴν οὐσία ἑνὸς ἑκάστου. Ἄλλωστε, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ μία τέτοια διεργασία συνειδήσεως προϋποτίθεται ἡ **ἱκανότης ἀντιλήψεως**. Ὀφείλομε, ἑπομένως, νὰ ἀποδεχθοῦμε ὅτι ὁ ὁρισμὸς εἶναι μία συμβολὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀναπτύξεως τῆς συνειδήσεως[5] καὶ τῆς κατανοήσεως τῆς ποικιλομορφίας ποὺ μᾶς περιβάλλει[6] καὶ τῆς ἰδιαίτερης σημασίας της στὴν ἐπιζητούμενη ἁρμονικὴ διαβίωση[7].

Ἄς πάρουμε, τώρα, τὸ θέμα μας ἀπό τὴν λεκτικὴ του πλευρά. Ἔχοντες αὐτήν τὴν βάσι, δὲν μποροῦμε νὰ ὑπερβοῦμε τὰ ὅσα περιλαμβάνονται σὲ ἕναν ὁρισμό, ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ ἀλλοιωθῆ ἡ περιγραφομένη ἔννοια. Ὁμοίως, κίνδυνος ἀλλοιώσεως καὶ λανθασμένης ἀποδόσεως εἶναι ἡ ἔλλειψις οὐσιωδῶν συστατικῶν αὐτῆς της σύνθετης καταγραφῆς ἐννοιῶν. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἐλλείψεως εἶναι ὁ ὁρισμός τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀποδίδεται στὸν Πλάτωνα: «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον δίπουν ἄπτέρον»[8].

Προφανῶς καὶ εἶναι ἄνευ ἰδιαίτερης σημασίας ἡ ἄποψις συμφώνως πρός την ὁποία ὁ ὁρισμὸς εἶναι κάτι ποὺ ἐπιβάλλεται. Διότι, ἐν προκειμένω ἡ ἐπιβολὴ ἐξαρτᾶται καὶ

---

1. Ἀμφότερες ἔχουν τὴν ἴδια ἰσχὺ ὡς πρὸς τὴν προσπάθεια ἐπεξηγήσεως ἐννοιῶν. Βεβαίως, χρειάζεται νὰ διευκρινισθῆ ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐκλαμβάνεται ἢ θεωρεῖται ὁρισμὸς μία περιγραφὴ ἢ κάποια ἐπεξήγησις.

2. Ὅ,τι εἶναι ἀποτέλεσμα σχηματοποιήσεως ἀναφορικῶς μὲ κάποιον ἢ κάτι τί.
3. Ὁ συγκεκριμένος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζεται γλωσσικὰ κάτι (π.χ. ὀρθά, λάθος, ἐμπλουτισμένος μὲ συγκεκριμένες φράσεις ἢ περιορισμένος λεκτικά, κ.λπ.).
4. Ἀποτύπωμα εἶναι κατὰ τὸν Πλάτωνα «τὸ ἀποτυπωθὲν ἐν τῇ διανοίᾳ», Πλάτωνος Θεαίτητος, 194Β.
5. Πρόκειται , μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ τὴν σχέσιν ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ ποὺ σκέπτεται συνειδητὰ μὲ τὰ ἑκάστοτε ἀντικείμενα τῆς σκέψεώς του.
6. Ἡ ἔλλειψίς του θὰ προκαλοῦσε συνεχῆ προβλήματα. Παραδείγματος χάριν, τέσσερις πλευρὲς ἔχουν, τὰ τεράγωνα καὶ τὰ παραλληλόγραμμα σχήματα. Ἐάν, ὅμως, ζητηθεῖ ἀπὸ τὸν ξυλουργὸ νὰ κατασκευάση μία τετράπλευρη ἐπιφάνεια θὰ βρεθῆ σὲ ἀμηχανία, μέχρις ὅτου τοῦ ἐξηγηθῆ πὼς ἀκριβῶς θὰ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιφάνεια.
7. Ἡ παράλειψις ἐπιδιώξεως τῆς ἁρμονίας εἶναι ποὺ, παρὰ τὴν ὕπαρξιν ἀπείρων ἐννοιῶν, ὁρισμῶν καὶ δυνατοτήτων, ἀφήνει ἀνοικτὸ τὸ πεδίο στὴν ἐξουσιαστικὴ ἀλαζονεία ποὺ μαζί μὲ τὴν ἀδρανοποίηση τῶν νοητικῶν λειτουργιῶν τῶν ὑπηκόων προκαλεῖ συνεχεῖς καταστροφὲς σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.
8. Ὁρισμός, τὸν ὁποῖο διακωμώδησε ὁ Διογένης, περιφέρων ἕνα μαδημένο πτηνὸ στὴν ἀγορὰ καὶ κραυγάζων: «Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πλάτωνα», γεγονὸς ποὺ ὁδήγησε τὴν Ἀκαδημία νὰ προσθέση στὸν ὁρισμὸ «καὶ πλατώνυχον» (καὶ μὲ ἐπίπεδα νύχια).

Μολονότι οἱ ἔννοιες ἀφοροῦν ὄντα, ἔμβια καὶ μή, στὸν ἑκάστοτε ἐπιχειρούμενο

Ἡ ἐμβάθυνσις καὶ διερεύνησις ὅσων σχετίζονται ἄμεσα μὲ τὴν γλῶσσα ἀποτελεῖ στὴν οὐσία μία πολύπλευρη διεργασία καὶ διαδικασία. Παρ' ὅλα αὐτά, θὰ γίνη μία προσπάθεια πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσι ἐπειδὴ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐξετάζωνται καὶ νὰ συμπεριλαμβάνονται τὰ κατ' ἐξοχὴν συνδεόμενα μεταξὺ τους ζητήματα (ἐν προκειμένῳ ἡ γλῶσσα καὶ ὁ ὁρισμός), τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ τεθοῦν ἐπὶ τάπητος καὶ νὰ διερευνηθοῦν κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο.

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος; Στὴν πραγματικότητα εἶναι ὅ,τι μας βοηθᾶ νὰ ἀποφύγωμε μία ἐκ τῶν προτέρων ἀναληφθεῖσα θέσι, νὰ εἴμαστε σκεπτικιστές, ἀλλὰ καὶ πρόθυμοι νὰ πεισθοῦμε ἀπὸ τὶς ἀναδεικνυόμενες ἀλήθειες· παρὰ τὸν ὅποιο ἀγνωστικισμό μας, νὰ εἴμαστε ἀποφασισμένοι νὰ διεξάγωμε μία ἔντιμη ἔρευνα καὶ ἐνῶ ἀμφιβάλλομε νὰ εἴμαστε ταυτόχρονα ἐπιδεκτικοὶ στὴν ἀποδοχὴ τῶν ἀποδεικνυομένων γεγονότων. Σὲ κάθε ἄλλη κατάστασι ἐπικρατοῦν: ἡ περιορισμένη ἀντίληψις, ἡ μικροπρέπεια, ὁ δογματισμός, ἡ ἐμμονὴ σὲ λανθασμένα πορίσματα καὶ ἐπιλογές.

Ἂς ἔλθωμε, λοιπόν, στὸ θέμα μας, τὸν ὁρισμό, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναμφισβήτητα ἄμεση σχέσιν τόσο μὲ τὴν γραπτὴ ἐκδήλωσι της γλώσσας, ὅσο καὶ μὲ τὴν προφορική[1]. Ὅμως ἡ γραπτὴ διατύπωσίς του εἶναι αὐτὴ ποὺ δὲν ἐπιτρέπει παρανοήσεις. Βεβαίως, καί σὲ αὐτήν την περίπτωσι, εἶναι δυνατὸ νὰ ἐμφανισθοῦν τεχνικὲς ἀοριστίας, ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐπακριβῆ κατανόησι, κάτι τὸ ὁποῖον ἴσως προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία τοῦ ὁρίζοντος ἢ μὲ σκοπὸ τὴν παραπλάνησι. Ἑπομένως, τὸ ζητούμενο γιὰ τὸν ὁρισμὸ εἶναι ἡ ἀκρίβεια, κάτι τὸ ὁποῖο, ἐπίσης, ἰσχύει γιὰ τὸν γραπτό, ἀλλὰ καὶ τὸν προφορικὸ λόγο.

Κατ' ἀρχὴν ὀφείλομε νὰ διασαφηνίσωμε ὅτι ὑπάρχει μία διεργασία ἡ ὁποία προηγεῖται τῆς γραφῆς καὶ τοῦ ὁρισμοῦ. Ἡ γραφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶναι ἀντίστοιχη τῆς πνευματικῆς καὶ νοητικῆς ἀναπτύξεώς του καὶ ὡς ἐκ τούτου συναρτᾶται μὲ τὴν ὁμιλία, τὴν κατανόησιν καὶ τὴν περιγραφὴ τῶν ὅσων ὑποπίπτουν στὴν ἀντίληψί μας. Ἑπομένως, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν ἔρχεται ἡ σκέψις γιὰ νὰ συμβάλῃ στὴν διεργασία κατανοήσεως καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρά της παρίσταται μὲ τὴν γραφή. Πρόκειται

1. Ἀμφότερες ἔχουν τὴν ἴδια ἰσχὺ ὡς πρὸς τὴν προσπάθεια ἐπεξηγήσεως ἐννοιῶν. Βεβαίως, χρειάζεται νὰ διευκρινισθῆ ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐκλαμβάνεται ἢ θεωρεῖται ὁρισμὸς μία περιγραφὴ ἢ κάποια ἐπεξήγησις.

ὁρισμὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποδίδονται, ἐπίσης, μὲ ἔννοιες δηλαδὴ μὲ λέξεις, οἱ ὁποῖες ἀποτυπώνουν[4] τὸ περιεχόμενο καὶ τὶς ἰδιότητες, δηλαδὴ τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ περικλείονται στὴν οὐσία ἑνὸς ἑκάστου. Ἄλλωστε, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ μία τέτοια διεργασία συνειδήσεως προϋποτίθεται ἡ **ἱκανότης ἀντιλήψεως**. Ὀφείλομε, ἑπομένως, νὰ ἀποδεχθοῦμε ὅτι ὁ ὁρισμὸς εἶναι μία συμβολὴ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀναπτύξεως τῆς συνειδήσεως[5] καὶ τῆς κατανοήσεως τῆς ποικιλομορφίας ποὺ μᾶς περιβάλλει[6] καὶ τῆς ἰδιαίτερης σημασίας της στὴν ἐπιζητούμενη ἁρμονικὴ διαβίωση[7].

Ἂς πάρουμε, τώρα, τὸ θέμα μας ἀπὸ τὴν λεκτική του πλευρά. Ἔχοντες αὐτήν τὴν βάσι, δὲν μποροῦμε νὰ ὑπερβοῦμε τὰ ὅσα περιλαμβάνονται σὲ ἕναν ὁρισμό, ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ ἀλλοιωθῆ ἡ περιγραφομένη ἔννοια. Ὁμοίως, κίνδυνος ἀλλοιώσεως καὶ λανθασμένης ἀποδόσεως εἶναι ἡ ἔλλειψις οὐσιωδῶν συστατικῶν αὐτῆς της σύνθετης καταγραφῆς ἐννοιῶν. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἐλλείψεως εἶναι ὁ ὁρισμός τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀποδίδεται στὸν Πλάτωνα: «ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον δίπουν ἄπτερον»[8].

Προφανῶς καὶ εἶναι ἄνευ ἰδιαίτερης σημασίας ἡ ἄποψις συμφώνως πρός την ὁποία ὁ ὁρισμὸς εἶναι κάτι ποὺ ἐπιβάλλεται. Διότι, ἐν προκειμένῳ ἡ ἐπιβολὴ ἐξαρτᾶται καὶ

2. Ὅ,τι εἶναι ἀποτέλεσμα σχηματοποιήσεως ἀναφορικῶς μὲ κάποιον ἢ κάτι τί.
3. Ὁ συγκεκριμένος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζεται γλωσσικὰ κάτι (π.χ. ὀρθά, λάθος, ἐμπλουτισμένος μὲ συγκεκριμένες φράσεις ἢ περιορισμένος λεκτικά, κ.λπ.).
4. Ἀποτύπωμα εἶναι κατὰ τὸν Πλάτωνα «τὸ ἀποτυπωθὲν ἐν τῇ διανοίᾳ», Πλάτωνος Θεαίτητος, 194Β.
5. Πρόκειται , μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ τὴν σχέσιν ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ ποὺ σκέπτεται συνειδητὰ μὲ τὰ ἑκάστοτε ἀντικείμενα τῆς σκέψεώς του.
6. Ἡ ἔλλειψίς του θὰ προκαλοῦσε συνεχῆ προβλήματα. Παραδείγματος χάριν, τέσσερις πλευρὲς ἔχουν, τὰ τετράγωνα καὶ τὰ παραλληλόγραμμα σχήματα. Ἐάν, ὅμως, ζητηθεῖ ἀπὸ τὸν ξυλουργὸ νὰ κατασκευάση μία τετράπλευρη ἐπιφάνεια θὰ βρεθῆ σὲ ἀμηχανία, μέχρις ὅτου τοῦ ἐξηγηθῆ πὼς ἀκριβῶς θὰ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιφάνεια.
7. Ἡ παράλειψις ἐπιδιώξεως τῆς ἁρμονίας εἶναι πού, παρὰ τὴν ὕπαρξιν ἀπείρων ἐννοιῶν, ὁρισμῶν καὶ δυνατοτήτων, ἀφήνει ἀνοικτὸ τὸ πεδίο στὴν ἐξουσιαστικὴ ἀλαζονεία ποὺ μαζί μὲ τὴν ἀδρανοποίηση τῶν νοητικῶν λειτουργιῶν τῶν ὑπηκόων προκαλεῖ συνεχεῖς καταστροφὲς σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.
8. Ὁρισμός, τὸν ὁποῖο διακωμώδησε ὁ Διογένης, περιφέρων ἕνα μαδημένο πτηνὸ στὴν ἀγορὰ καὶ κραυγάζων: «Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πλάτωνα», γεγονὸς ποὺ ὁδήγησε τὴν Ἀκαδημία νὰ προσθέση στὸν ὁρισμὸ «καὶ πλατώνυχον» (καὶ μὲ ἐπίπεδα νύχια).

συνέχεια από τη σελ. 3 – **Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΡΙΣΕΩΝ ...**

εξωτερικό και να αναλάβει τα ηνία της χώρας την πιο κρίσιμη στιγμή σαν το ιδανικό πρόσωπο.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Παπαδήμος, ο οποίος «κουρεύει» υποδειγματικά για τα αφεντικά του το χρέος είχε υποστηρίξει πριν το 2010 πως η αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους δεν θα είχε τα επιθυμητά αποτελέσματα. Άξιος. Υποστήριζε τότε πως η ενδεικτική λύση βρίσκεται στο σκέλος της μείωσης των δαπανών, ενώ εκτιμούσε πως ένα βαθύ κούρεμα του χρέους κρύβει παγίδες. Μόλις τελείωσε την «δουλειά» (είχε προλάβει μάλιστα να καλέσει τον Σκοπιανό ομόλογό να συζητήσουν για το «Μακεδονικό» και να προσπαθήσουν να βρουν «αμοιβαία αποδεκτή λύση») παρέδωσε την σκυτάλη στον «αντιμνημονιακό» Σαμαρά και τα ρετάλια του Πασοκ (Βενιζέλοι και λοιποί εναπομείναντες).

Η απάτη έπρεπε να είναι πειστική. Οι «απατημένοι», που ψήφισαν ΟΧΙ στο δημοψήφισμα οδηγούνται στον εξευτελισμό, συμμετέχοντας και νομιμοποιώντας τον «συμβιβασμό».

Και κάτι ακόμα για την ιστορία.

Το 1936 το ελλαδικό κράτος αρνείται να συνεχίσει να εξυπηρετεί δάνειο που είχε συναφθεί με την βελγική τράπεζα «Societe Commerciale de Belgique» με αποτέλεσμα το βελγικό κράτος να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο, που είχε συγκροτήσει η Κοινωνία των Εθνών κατηγορώντας την τότε κυβέρνηση του ελλαδικού χώρου ότι αθέτησε τις διεθνείς της υποχρεώσεις. Σε υπόμνημά της η τότε κυβέρνηση ανέφερε ότι: «*Η κυβέρνηση της Ελλάδος, ανήσυχη για τα ζωτικά συμφέροντα του Ελληνικού Λαού και για την διοίκηση, την οικονομική ζωή, την κατάσταση της υγείας και την εσωτερική και την εξωτερική ασφάλειας χρονα. Είναι αδύνατον να πληρώσει μια κυβέρνηση και τις δυο υποχρεώσεις ταυτόχρονα. Είναι αδύνατον να πληρώσει μια κυβέρνηση το χρέος και την ίδια στιγμή να παρασχεθεί στο λαό η κατάλληλη διοίκηση και οι εγγυημένες συνθήκες για την ηθική, κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη. Πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στα δύο. Και, φυσικά, το καθήκον του Κράτους να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία των βασικών δημοσίων υπηρεσιών, υπερτερεί έναντι της πληρωμής των χρεών του. Από κανένα κράτος δεν απαιτείται να εκπληρώσει μερικά ή ολικά, τις χρηματικές του υποχρεώσεις, εάν αυτό θέτει σε κίνδυνο την λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών του κι έχει σαν αποτέλεσμα την αποδιοργάνωση της διοίκησης της Χώρας. Στην περίπτωση που αποπληρωμή των χρεών θέτει σε κίνδυνο την οικονομική ζωή και την διοίκηση, η Κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να μειώσει ή και να διακόψει την εξυπηρέ-*

ἡ γραπτὴ διατύπωσίς του εἶναι αὐτὴ ποὺ δὲν ἐπιτρέπει παρανοήσεις. Βεβαίως, καί σὲ αὐτήν την περίπτωσι, εἶναι δυνατὸ νὰ ἐμφανισθοῦν τεχνικὲς ἀοριστίας, ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐπακριβῆ κατανόησι, κάτι τὸ ὁποῖον ἴσως προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία τοῦ ὁρίζοντος ἢ μὲ σκοπὸ τὴν παραπλάνησι. Ἑπομένως, τὸ ζητούμενο γιὰ τὸν ὁρισμὸ εἶναι ἡ ἀκρίβεια, κάτι τὸ ὁποῖο, ἐπίσης, ἰσχύει γιὰ τὸν γραπτό, ἀλλὰ καὶ τὸν προφορικὸ λόγο.

Κατ' ἀρχὴν ὀφείλομε νὰ διασαφηνίσωμε ὅτι ὑπάρχει μία διεργασία ἡ ὁποία προηγεῖται τῆς γραφῆς καὶ τοῦ ὁρισμοῦ. Ἡ γραφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶναι ἀντίστοιχη τῆς πνευματικῆς καὶ νοητικῆς ἀναπτύξεώς του καὶ ὡς ἐκ τούτου συναρτᾶται μὲ τὴν ὁμιλία, τὴν κατανόησιν καὶ τὴν περιγραφὴ τῶν ὅσων ὑποπίπτουν στὴν ἀντίληψί μας. Ἑπομένως, μετὰ ἀπό τὴν ἀντίληψιν ἔρχεται ἡ σκέψις γιὰ νὰ συμβάλη στὴν διεργασία κατανοήσεως καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ὁμιλία, ἡ ὁποία μὲ τὴν σειρά της παρίσταται μὲ τὴν γραφή. Πρόκειται

1. Ἀμφότερες ἔχουν τὴν ἴδια ἰσχὺ ὡς πρὸς τὴν προσπάθεια ἐπεξηγήσεως ἐννοιῶν. Βεβαίως, χρειάζεται νὰ διευκρινισθῆ ὅτι σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐκλαμβάνεται ἢ θεωρεῖται ὁρισμὸς μία περιγραφὴ ἢ κάποια ἐπεξήγησις.

2. Ὅ,τι εἶναι ἀποτέλεσμα σχηματοποιήσεως ἀναφορικῶς μὲ κάποιον ἢ κάτι τί.

3. Ὁ συγκεκριμένος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζεται γλωσσικὰ κάτι (π.χ. ὀρθά, λάθος, ἐμπλουτισμένος μὲ συγκεκριμένες φράσεις ἢ περιορισμένος λεκτικά, κ.λπ.).

4. Ἀποτύπωμα εἶναι κατὰ τὸν Πλάτωνα «τὸ ἀποτυπωθὲν ἐν τῇ διανοίᾳ», Πλάτωνος Θεαίτητος, 194Β.

5. Πρόκειται , μὲ ἄλλα λόγια, γιὰ τὴν σχέσιν ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ ποὺ σκέπτεται συνειδητὰ μὲ τὰ ἑκάστοτε ἀντικείμενα τῆς σκέψεώς του.

6. Ἡ ἔλλειψίς του θὰ προκαλοῦσε συνεχῆ προβλήματα. Παραδείγματος χάριν, τέσσερις πλευρὲς ἔχουν, τὰ τεράγωνα καὶ τὰ παραλληλόγραμμα σχήματα. Ἐάν, ὅμως, ζητηθεῖ ἀπὸ τὸν ξυλουργὸ νὰ κατασκευάση μία τετράπλευρη ἐπιφάνεια θὰ βρεθῆ σὲ ἀμηχανία, μέχρις ὅτου τοῦ ἐξηγηθῆ πὼς ἀκριβῶς θὰ πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιφάνεια.

7. Ἡ παράλειψις ἐπιδιώξεως τῆς ἁρμονίας εἶναι ποὺ, παρὰ τὴν ὕπαρξιν ἀπείρων ἐννοιῶν, ὁρισμῶν καὶ δυνατοτήτων, ἀφήνει ἀνοικτὸ τὸ πεδίο στὴν ἐξουσιαστικὴ ἀλαζονεία ποὺ μαζί μὲ τὴν ἀδρανοποίηση τῶν νοητικῶν λειτουργιῶν τῶν ὑπηκόων προκαλεῖ συνεχεῖς καταστροφὲς σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.

8. Ὁρισμός, τὸν ὁποῖο διακωμώδησε ὁ Διογένης, περιφέρων ἕνα μαδημένο πτηνὸ στὴν ἀγορὰ καὶ κραυγάζων: «Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πλάτωνα», γεγονὸς ποὺ ὁδήγησε τὴν Ἀκαδημία νὰ προσθέση στὸν ὁρισμὸ «καὶ πλατώνυχον» (καὶ μὲ ἐπίπεδα νύχια).

συνέχεια από τη σελ. 3 – **Η ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΚΡΙΣΕΩΝ ...**

εξωτερικό και να αναλάβει τα ηνία της χώρας την πιο κρίσιμη στιγμή σαν το ιδανικό πρόσωπο.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Παπαδήμος, ο οποίος «κουρεύει» υποδειγματικά για τα αφεντικά του το χρέος είχε υποστηρίξει πριν το 2010 πως η αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους δεν θα είχε τα επιθυμητά αποτελέσματα. Άξιος. Υποστήριζε τότε πως η ενδεικτική λύση βρίσκεται στο σκέλος της μείωσης των δαπανών, ενώ εκτιμούσε πως ένα βαθύ κούρεμα του χρέους κρύβει παγίδες. Μόλις τελείωσε την «δουλειά» (είχε προλάβει μάλιστα να καλέσει τον Σκοπιανό ομόλογό να συζητήσουν για το «Μακεδονικό» και να προσπαθήσουν να βρουν «αμοιβαία αποδεκτή λύση») παρέδωσε την σκυτάλη στον «αντιμνημονιακό» Σαμαρά και τα ρετάλια του Πασοκ (Βενιζέλοι και λοιποί εναπομείναντες).

Και μετά;

Στην συνέχεια έπρεπε να κονιορτοποιηθούν οι ελπίδες, να συντριβούν οι κοινωνικές αντιδράσεις, να προχωρήσει το σχέδιο. Η κομμουνιστική διαχείριση αναλαμβάνει να δώσει τα διαπιστευτήριά της, να πουλήσει το μεγαλύτερο μεταπολιτευτικό παραμύθι: εκείνο της «περήφανης διαπραγμάτευσης». Το παραμύθι αυτό πουλήθηκε από τον ενιαίο Συριζα χωρίς οιαδήποτε αμφιβολία, αφού και οι αποχωρήσαντες γνώριζαν την κατάληξη, που ονομάστηκε «επώδυνος συμβιβασμός», «αποτέλεσμα εκβιασμού» κα.

Η απάτη έπρεπε να είναι πειστική. Οι «απατημένοι», που ψήφισαν ΟΧΙ στο δημοψήφισμα οδηγούνται στον εξευτελισμό, συμμετέχοντας και νομιμοποιώντας τον «συμβιβασμό».

Και κάτι ακόμα για την ιστορία.

Το 1936 το ελλαδικό κράτος αρνείται να συνεχίσει να εξυπηρετεί δάνειο που είχε συναφθεί με την βελγική τράπεζα «Societe Commerciale de Belgique» με αποτέλεσμα το βελγικό κράτος να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο, που είχε συγκροτήσει η Κοινωνία των Εθνών κατηγορώντας την τότε κυβέρνηση του ελλαδικού χώρου ότι αθέτησε τις διεθνείς της υποχρεώσεις. Σε υπόμνημά της η τότε κυβέρνηση ανέφερε ότι: «*Η κυβέρνηση της Ελλάδος, ανήσυχη για τα ζωτικά συμφέροντα του Ελληνικού Λαού και για την διοίκηση, την οικονομική ζωή, την κατάσταση της υγείας και την εσωτερική και την εξωτερική ασφάλειας της Χώρας, δεν θα μπορούσε να προβεί σε άλλη επιλογή. Όποια κυβέρνηση και αν ήταν στην θέση της θα έκανε το ίδιο*». Χαρακτηριστικό, επίσης, είναι το υπόμνημα που κατέθεσε ο νομικός εκπρόσωπος του ελλαδικού κράτους το 1938 στο Διεθνές Δικαστήριο όπου μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι: «*ενίοτε μπορεί να υπάρξει μια έκτακτη κατάσταση, η οποία κάνει αδύνατο για τις κυβερνήσεις να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους προς τους δανειστές και προς τον λαό τους. Οι πόροι της Χώρας είναι ανεπαρκείς για να εκπληρώσουν και τις δυο υποχρεώσεις ταυτόχρονα. Είναι αδύνατον να πληρώσει μια κυβέρνηση και τις δυο υποχρεώσεις ταυτόχρονα. Είναι αδύνατον να πληρώσει μια κυβέρνηση το χρέος και την ίδια στιγμή να παρασχεθεί στο λαό η κατάλληλη διοίκηση και οι εγγυημένες συνθήκες για την ηθική, κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη. Πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στα δύο. Και, φυσικά, το καθήκον του Κράτους να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία των βασικών δημοσίων υπηρεσιών, υπερτερεί έναντι της πληρωμής των χρεών του. Από κανένα κράτος δεν απαιτείται να εκπληρώσει μερικά ή ολικά, τις χρηματικές του υποχρεώσεις, εάν αυτό θέτει σε κίνδυνο την λειτουργία των δημόσιων υπηρεσιών του κι έχει σαν αποτέλεσμα την αποδιοργάνωση της διοίκησης της Χώρας. Στην περίπτωση που αποπληρωμή των χρεών θέτει σε κίνδυνο την οικονομική ζωή και την διοίκηση, η Κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να μειώσει ή και να διακόψει την εξυπηρέτηση του χρέους*».

Αυτή την στάση κράτησε το φασιστικό καθεστώς του Γ. Μεταξά...

Όσο για τις κομμουνιστικές προσπάθειες ολοκληρωτικής αποβλάκωσης του πληθυσμού σίγουρα δεν έχουν ακόμη ευοδωθεί.

Ο «πολυμήχανος Οδυσσέας» να είναι καλά και ο εκλογικός μπερντές που ήδη φτιάχνεται...

Συσπείρωση Αναρχικών

ἀναδεικνύεται τόσον ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ὁριζομένου, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα νὰ σκέπτεται μὲ ὀρθὸν τρόπον αὐτὸς πρὸς τὸν ὁποῖον κατατίθεται ὁ ὁρισμός. **Ἡ ὀρθὴ σκέψις**, ἐκ μέρους αὐτοῦ στὸν ὁποῖο προτείνεται ἕνας ὁρισμός, **ἀποτρέπει τὴν ἐπιβολή** τόσο στὸν ἴδιο ὅσον καὶ εὐρύτερα.

Ὁ ὁρισμὸς κατατίθεται, διδάσκεται καὶ περιγράφει ἕνα σύνολο συντεθειμένων ἐννοιῶν καὶ ἐνδεχομένως νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὸς στὴν ἐκμάθησι τῆς διδακτέας ὕλης, ἀλλὰ ἀναπόφευκτα ὑπόκειται καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσι στὴν βάσανο τῆς ἐπαληθεύσεως.

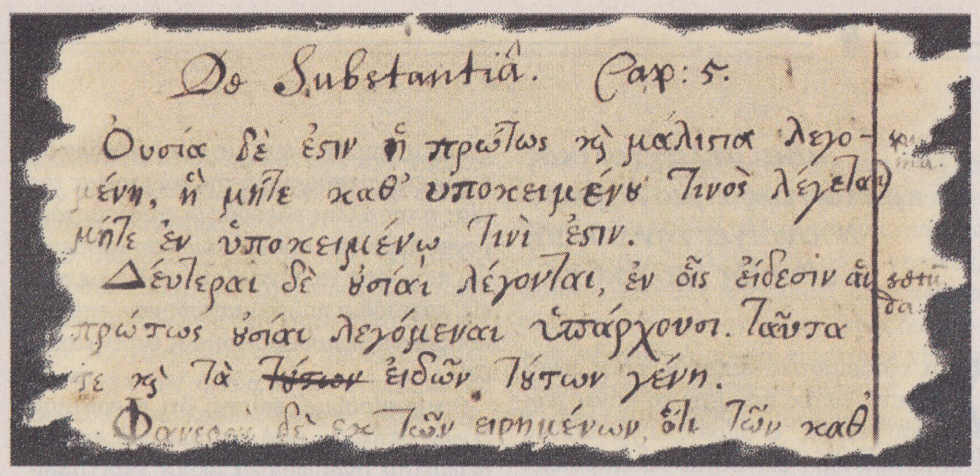
Κατ᾽ ἀρχάς, μὲ τὸν ὁρισμὸ ἐπιχειρεῖται ἡ **σύνθετη διατύπωσις ἐννοιῶν**[9] περὶ ἑνὸς προσώπου, ζώου ἢ πράγματος. Αὐτὴ ἡ περιγραφὴ περιλαμβάνει κατ᾽ ἀρχὴν ἕνα σύνολο συγκεκριμένων χαρακτηριστικῶν καὶ ἰδιοτήτων τὰ ὁποῖα ἐν συνεχείᾳ δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν κατὰ πόσον εὑρίσκονται σὲ ἄλλα ὁμοειδῆ. Ἑπομένως, διὰ μέσου τῶν ὁμοειδῶν καὶ μὲ βάσι κοινὲς ἰδιότητες μποροῦμε νὰ προβοῦμε σὲ διακρίσεις καὶ ταυτίσεις. Σ᾽ αὐτὴν τὴν διεργασία οἱ λέξεις μὲ τὶς ὁποῖες ἀποδίδονται οἱ περιγραφόμενες ἔννοιες ἔχουν καθοριστικὴ σημασία[10].

Ὁ ὁρισμός, γιὰ ἄλλους θεωρεῖται εὐλογία καὶ γιὰ ἄλλους ὄχι. Ὁποιαδήποτε ἐπιμονὴ στὴν μία ἢ τὴν ἄλλη ἄποψη θολώνει τὴν οὐσία. Ἐπειδή, ὄντως ὁ ὁρισμὸς εἶναι εὐλογία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποδοθῇ ὡς ἀρνητικὸ χαρακτηριστικὸ τὸ ὅτι ἐκ τῆς λέξεως προκύπτουν «ὅρια». Ἐφ᾽ ὅσον γίνονται ἀποδεκτὰ τὰ ὅσα ἀναφέρονται στὴν ἀρχὴ τοῦ κειμένου, τότε ὁποιοδήποτε παιχνίδι μὲ τὶς λέξεις ἐπιχειρηθεῖ εἶναι ἄνευ οὐσίας.

Ὑπάρχουν στὴ διάθεσι καθενὸς ἀρκετοὶ τρόποι γιὰ νὰ ἑρμηνεύσῃ τὴν προέλευσι ἑνὸς ὁρισμοῦ, νὰ ἐξηγήσῃ μία πολυσήμαντη ἔννοια μὲ ἕνα περιορισμένο τρόπο ἢ νὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἔκτασίν της. Ἂς λάβωμε, ἐν προκειμένῳ, τὴν λέξιν ἀρετὴ ἡ ὁποία σημαίνει: *τὴν διὰ φιλεργίας ἀποκτηθεῖσα καλὴ γνώμη, τὸ προτέρημα, τὸ πλεονέκτημα, τὴν ἀξιωσύνη, τὴν σωφροσύνη, τὴν ἐκ καταγωγῆς εὐγένεια, τὰ κατορθώματα, τὶς γενναῖες πράξεις, τὴν ἀκαταμάχητη ἱκανότητα*[11], *τὴν καλωσύνη, τὴν προσφορά, τὴν ὑπηρεσία πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα*[12]. Συνοψίζοντες, θὰ μπορούσαμε νὰ θεωρήσωμε ὅτι **ἀρετὴ εἶναι τὸ σύνολο, σωματικῶν, ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων ποὺ ἀναδεικνυόμενα καὶ καλλιεργούμενα ἀποδίδουν ἕναν καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπο**.

Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν, ἄλλα συνιστοῦν ἐξωτερικὰ γνωρίσματα καὶ ἄλλα ἐσωτερικά. Ὅμως, ὅταν συνυπάρχουν ἁρμονικὰ ἀποδίδουν τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ προαναφέραμε. Ἀντίθετα, τὸ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά, ἂν καὶ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἀρετή, δὲν συνδέεται ἁρμονικὰ μὲ αὐτὸ ποὺ συνολικὰ θὰ ἐπεχειρεῖτο νὰ ἀναδειχθῇ συνολικὰ ὡς τοιαύτη[13]. Ἑπομένως, οἱ ὁρισμοὶ πολλὲς φορὲς δὲν εἶναι τόσο «σφικτοὶ» ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀποδώσουν μὲ πληρότητα τὶς ἔννοιες ποὺ ἐμπεριέχουν. Παραμένουν ἀνοικτοὶ πρὸς συμπλήρωσι.[14] Ἐξυπακούεται ὅτι ἡ ἀναφορὰ στὴν ἀρετὴ δὲν ἀπαντᾶται μόνο στὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα.[15]

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπιδίωξιν συμπληρώσεως ἑνὸς ὁρισμοῦ ἔχομεν τὴν διάσπασιν ἕως καὶ τὴν πολυδιάσπασίν του. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπέρχεται ὄχι ἁπλᾶ διαίρεσις ἀλλὰ πολλαπλῆ τμηματοποίησις, γεγονὸς ποὺ καθιστᾶ ἀναγκαίαν, καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, τὴν ἁρμονικὴν ἐπανασύνδεσιν. Χαρακτηριστικά, ἀναφέρεται ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης[16] ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τὶς ἡμέρες μας, σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο[17]. Παρ᾽ ὅλα αὐτὰ στοὺς νεώτερους χρόνους ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης ἔχει ὑποστεῖ κατακερματισμὸ καὶ ἔχει παράξει «εἰδικεύσεις» οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν ἀποσυνδετικὰ ὡς

Μὲ τὴν ὁλοκλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ κειμένου ὀφείλομε νὰ διευκρινίσωμε ὅτι δὲν προσφέρει τίποτε στὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἢ τὴν ἀντικυριαρχικὴ ἄποψη ἢ ἐχθροπάθεια[18] πρὸς τὸν ὁρισμό.

Ὑπάρχει ἕνα εἶδος «ἀντιεξουσίας» ὅπου γίνεται λόγος γιὰ ἐργατικὴ τάξη, ὅταν αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὡς συγκροτημένη ὀντότητα, χωρὶς νὰ γίνεται **πραγματικὴ** καὶ ἐν συνεχείᾳ **νοητικὴ διατύπωσις** τῶν οὐσιωδῶν χαρακτηριστικῶν της, δηλαδὴ παρακάμπτοντες τὸν ἀπαραίτητο ὁρισμὸ ἢ καὶ ἀντίστροφα, ἐφ᾽ ὅσον κατασκευασθεῖ μὲ τὴν σκέψι ἐνῶ, στὴ συνέχεια, θὰ πρέπῃ νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἐπαληθευθῇ, αὐτὸ δὲν γίνεται γιὰ νὰ μὴν καταρρεύσῃ ἡ κατασκευή.

Ἐφ᾽ ὅσον, ἡ μορφὴ ἡ ὁποία κατασκευάζεται μὲ τὴν σκέψι δὲν συμπίπτει μὲ τὴν πραγματικότητα, τότε ἀκολουθεῖ ἡ ὑποκατάστασις. Προφανῶς, ἐν ὄψει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν δυσκολιῶν, ἡ ἄρνησις ἀποδοχῆς τοῦ ὁρισμοῦ ἢ τῶν ὁρισμῶν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐπιβεβαίωσι τοῦ ὅποιου κατασκευάσματος τῆς σκέψεως καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα ἀφοῦ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο γίνεται δυνατὸ νὰ ὑποστηρίζεται ὁ,τιδήποτε μὲ βάσι ὁρισμένα ἐπιδερμικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ νὰ κατοχυρώνεται τὸ φαντασιακὸ ὡς πραγματικό. Ἀλλά, καὶ στὴν περίπτωσι κατὰ τὴν ὁποία ἐπιχειρεῖται κάποιου εἴδους περιγραφὴ αὐτὴ συνήθως ἀφορᾶ κάτι τελείως διαφορετικό, ὅπως, φὲρ᾽ εἰπεῖν, ἕνα κοινωνικὸ στρῶμα, ἀντὶ γιὰ μία τάξι.

Ἑπομένως, κάποιου εἴδους «ἀντιεξουσιαστικὴ» ἢ «ἐλευθεριακὴ» ὀπτικὴ προβάλλει τὴν ἄρνηση τοῦ ὁρισμοῦ γενικὰ ἢ συγκεκριμένα, ἐπειδὴ ἡ ἀνυπαρξία του διευκολύνει τὶς αὐθαίρετες θεωρητικές, ἰδεολογικὲς ἢ πολιτικὲς κατασκευές. Τί σημαίνει αὐτό; Μά, τί ἄλλο ἀπὸ τὴν προσφυγὴ στὴν πρωτογενῆ ὑποβαθμισμένη κατάσταση τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, ὅπου δὲν χρειάζεται νὰ διασαφηνίσουμε μία γάτα σὲ σχέση μὲ ἄλλα ὁμοειδῆ ἢ ἑτεροειδῆ ὄντα, ἀλλὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε στὸ ὅτι αὐτὴ ὑπάρχει καὶ τὴν βλέπουμε. Ἑπομένως, ὅταν κάποιος δίχως νὰ παρουσιάσῃ λογικὲς καὶ πραγματικὲς ἀποδείξεις ἰσχυρισθεῖ ὅτι οἱ γάτες θὰ ἀποτελέσουν τὸ ὑπόβαθρο μιᾶς ἀπελευθερωμένης πραγματικότητας νὰ εἴμαστε «ἀνοικτοὶ» στὸ νὰ ἀποδεχθοῦμε αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμὸ χωρὶς τὰ πραγματικὰ γεγονότα νὰ ἐπιβεβαιώνουν στὸ ἐλάχιστο αὐτὴν τὴν δοξασία.

Ἂς ληφθῇ, ἐπίσης, ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι ὁ ὁρισμὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ μὲ δύο τρόπους. Στὸν πρῶτο ἔχομε ἕνα χῶρο τοῦ ὁποίου ἡ περίφραξις ἔχει δομηθεῖ μὲ ὑλικὰ ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν παραμικρὴ μετατόπισίν της, ἐνῶ στὸν δεύτερο αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑλικὰ ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν μετατόπισι χωρὶς καταστροφὴ τῶν ὅσων περικλείονται. Ἔτσι,

συγκεκριμένων χαρακτηριστικῶν καὶ ἰδιοτήτων τὰ ὁποῖα ἐν συνεχεία δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν κατὰ πόσον εὑρίσκονται σὲ ἄλλα ὁμοειδῆ. Ἑπομένως, διὰ μέσου τῶν ὁμοειδῶν καὶ μὲ βάσι κοινὲς ἰδιότητες μποροῦμε νὰ προβοῦμε σὲ διακρίσεις καὶ ταυτίσεις. Σ' αὐτὴν τὴν διεργασία οἱ λέξεις μὲ τὶς ὁποῖες ἀποδίδονται οἱ περιγραφόμενες ἔννοιες ἔχουν καθοριστικὴ σημασία[10].

Ὁ ὁρισμός, γιὰ ἄλλους θεωρεῖται εὐλογία καὶ γιὰ ἄλλους ὄχι. Ὁποιαδήποτε ἐπιμονὴ στὴν μία ἢ τὴν ἄλλη ἄποψη θολώνει τὴν οὐσία. Ἐπειδή, ὄντως ὁ ὁρισμὸς εἶναι εὐλογία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀποδοθῆ ὡς ἀρνητικὸ χαρακτηριστικὸ τὸ ὅτι ἐκ τῆς λέξεως προκύπτουν «ὅρια». Ἐφ' ὅσον γίνονται ἀποδεκτὰ τὰ ὅσα ἀναφέρονται στὴν ἀρχὴ τοῦ κειμένου, τότε ὁποιοδήποτε παιχνίδι μὲ τὶς λέξεις ἐπιχειρηθεῖ εἶναι ἄνευ οὐσίας.

Ὑπάρχουν στὴ διάθεσι καθενὸς ἀρκετοὶ τρόποι γιὰ νὰ ἑρμηνεύση τὴν προέλευσι ἑνὸς ὁρισμοῦ, νὰ ἐξηγήση μία πολυσήμαντη ἔννοια μὲ ἕνα περιορισμένο τρόπο ἢ νὰ ἀποδεχθῆ τὴν ἔκτασίν της. Ἂς λάβωμε, ἐν προκειμένῳ, τὴν λέξιν ἀρετὴ ἡ ὁποία σημαίνει: *τὴν διὰ φιλεργίας ἀποκτηθεῖσα καλὴ γνώμη, τὸ προτέρημα, τὸ πλεονέκτημα, τὴν ἀξιωσύνη, τὴν σωφροσύνη, τὴν ἐκ καταγωγῆς εὐγένεια, τὰ κατορθώματα, τὶς γενναῖες πράξεις, τὴν ἀκαταμάχητη ἱκανότητα*[11]*, τὴν καλωσύνη, τὴν προσφορά, τὴν ὑπηρεσία πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα*[12]. Συνοψίζοντες, θὰ μπορούσαμε νὰ θεωρήσωμε ὅτι **ἀρετὴ εἶναι τὸ σύνολο, σωματικῶν, ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων ποὺ ἀναδεικνυόμενα καὶ καλλιεργούμενα ἀποδίδουν ἕναν καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπο**.

Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν, ἄλλα συνιστοῦν ἐξωτερικὰ γνωρίσματα καὶ ἄλλα ἐσωτερικά. Ὅμως, ὅταν συνυπάρχουν ἁρμονικὰ ἀποδίδουν τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ προαναφέραμε. Ἀντίθετα, τὸ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά, ἂν καὶ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἀρετή, δὲν συνδέεται ἁρμονικὰ μὲ αὐτὸ ποὺ συνολικὰ θὰ ἐπεχειρεῖτο νὰ ἀναδειχθῆ συνολικὰ ὡς τοιαύτη[13]. Ἑπομένως, οἱ ὁρισμοὶ πολλὲς φορὲς δὲν εἶναι τόσο «σφικτοὶ» ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀποδώσουν μὲ πληρότητα τὶς ἔννοιες ποὺ ἐμπεριέχουν. Παραμένουν ἀνοικτοὶ πρὸς συμπλήρωσι.[14] Ἐξυπακούεται ὅτι ἡ ἀναφορὰ στὴν ἀρετὴ δὲν ἀπαντᾶται μόνο στὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα.[15]

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπιδίωξιν συμπληρώσεως ἑνὸς ὁρισμοῦ ἔχομεν τὴν διάσπασιν ἕως καὶ τὴν πολυδιάσπασίν του. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπέρχεται ὄχι ἁπλᾶ διαίρεσις ἀλλὰ πολλαπλὴ τμηματοποίησις, γεγονὸς ποὺ καθιστᾶ ἀναγκαίαν, καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, τὴν ἁρμονικὴν ἐπανασύνδεσιν. Χαρακτηριστικά, ἀναφέρεται ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης[16] ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τὶς ἡμέρες μας, σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο[17]. Παρ' ὅλα αὐτὰ στοὺς νεώτερους χρόνους ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης ἔχει ὑποστεῖ κατακερματισμὸ καὶ ἔχει παράξει «εἰδικεύσεις» οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν ἀποσυνδετικὰ ὡς πρὸς τὴν οὐσία τῆς καθαυτῆς γνώσεως.

---

9. Ὅσοι αἰσθάνονται ἀσφυκτικὰ ἐντὸς τῶν ὁρισμῶν, μποροῦν κάλλιστα νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτὲς τὶς τρεῖς λέξεις. Ἀλλά μᾶλλον, τὸ ζήτημα βρίσκεται στὴν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπόρριψι καὶ τὴν λατρεία τοῦ ἀντί-ὁρισμοῦ, μὲ τὴν ὁποία ἐπιζητεῖται ἡ ἐπίτευξις ἄλλων στόχων.

10. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα τὴν λέξι «γάτα» ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἀντίληψις καὶ ἀποτύπωμα ὡς πρὸς τί εἶναι γάτα. Ἑπομένως, ἐὰν δὲν εἶναι διαθέσιμη ἡ εἰκόνα τῆς γάτας, τότε θὰ πρέπει μὲ ἀκρίβεια νὰ διατυπωθεῖ ὁ ὁρισμὸς οὕτως ὥστε νὰ καταστῆ δυνατὸς ὁ σχηματισμὸς τῆς εἰκόνας της στὸ νοῦ ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται ὁ ὁρισμός.

11. Ἕως τὴν πολιτειακὴ ἀλλαγὴ τοῦ 1974, κάθε χρόνο, τὸν μῆνα Αὔγουστο, ἑορτάζετο «ἡ πολεμικὴ ἀρετὴ (=ἀκαταμάχητη ἱκανότητα) τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ συντριβὴ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν εἰς Γράμμον καὶ Βίτσι».

12. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἡρακλῆ ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὸν Πρόδικο τὸν Κεῖο, ἐμπρὸς στὸ δίλλημα ποὺ τοῦ τέθηκε, ἐπέλεξε τὸν δρόμο τῆς φιλεργίας, τῆς ἀξιωσύνης, τῶν κατορθωμάτων διὰ τῆς ἀκαταμάχητης ἱκανότητας, τῆς προσφορὰς καὶ τῆς ὑπηρεσίας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ δρόμον τῆς Ἀρετῆς.

13. Μερικῶς ὡς ἀρετὴ ἐθεωρεῖτο ἡ ἱκανότητα τοῦ Ἀχιλλέα στὴν μάχη. Ὅμως, αὐτὴ δὲν συνιστᾶ ἀπὸ μόνη της τὴν πληρότητα τῆς Ἀρετῆς. Ὅταν, ὁ Ἀχιλλέας, περιφέρει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ Ἕκτορα δεμένο πίσω ἀπὸ τὸ ἅρμα του, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας, δὲν εἶναι ἐνάρετος ἀλλὰ ὑβριστής.

Μὲ τὴν ὁλοκλήρωσιν αὐτοῦ τοῦ κειμένου ὀφείλομε νὰ διευκρινίσωμε ὅτι δὲν προσφέρει τίποτε στὴν ἀντιεξουσιαστικὴ ἢ τὴν ἀντικυριαρχικὴ ἄποψη ἡ ἐχθροπάθεια[18] πρὸς τὸν ὁρισμό.

Ὑπάρχει ἕνα εἶδος «ἀντιεξουσίας» ὅπου γίνεται λόγος γιὰ ἐργατικὴ τάξη, ὅταν αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὡς συγκροτημένη ὀντότητα, χωρὶς νὰ γίνεται **πραγματικὴ** καὶ ἐν συνεχεία **νοητικὴ διατύπωσις** τῶν οὐσιωδῶν χαρακτηριστικῶν της, δηλαδὴ παρακάμπτοντες τὸν ἀπαραίτητο ὁρισμὸ ἢ καὶ ἀντίστροφα, ἐφ' ὅσον κατασκευασθεῖ μὲ τὴν σκέψι ἐνῶ, στὴ συνέχεια, θὰ πρέπη νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ νὰ ἐπαληθευθῆ, αὐτὸ δὲν γίνεται γιὰ νὰ μὴν καταρρεύση ἡ κατασκευή.

Ἐφ' ὅσον, ἡ μορφὴ ἡ ὁποία κατασκευάζεται μὲ τὴν σκέψι δὲν συμπίπτει μὲ τὴν πραγματικότητα, τότε ἀκολουθεῖ ἡ ὑποκατάστασις. Προφανῶς, ἐν ὄψει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν δυσκολιῶν, ἡ ἄρνησις ἀποδοχῆς τοῦ ὁρισμοῦ ἢ τῶν ὁρισμῶν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐπιβεβαίωσι τοῦ ὅποιου κατασκευάσματος τῆς σκέψεως καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα ἀφοῦ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο γίνεται δυνατὸ νὰ ὑποστηρίζεται ὁ,τιδήποτε μὲ βάσι ὁρισμένα ἐπιδερμικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ νὰ κατοχυρώνεται τὸ φαντασιακὸ ὡς πραγματικό. Ἀλλά, καὶ στὴν περίπτωσι κατὰ τὴν ὁποία ἐπιχειρεῖται κάποιου εἴδους περιγραφὴ αὐτὴ συνήθως ἀφορᾶ κάτι τελείως διαφορετικό, ὅπως, φὲρ' εἰπεῖν, ἕνα κοινωνικὸ στρῶμα, ἀντὶ γιὰ μία τάξι.

Ἑπομένως, κάποιου εἴδους «ἀντιεξουσιαστικὴ» ἢ «ἐλευθεριακὴ» ὀπτικὴ προβάλλει τὴν ἄρνηση τοῦ ὁρισμοῦ γενικὰ ἢ συγκεκριμένα, ἐπειδὴ ἡ ἀνυπαρξία του διευκολύνει τὶς αὐθαίρετες θεωρητικές, ἰδεολογικὲς ἢ πολιτικὲς κατασκευές. Τί σημαίνει αὐτό; Μά, τί ἄλλο ἀπὸ τὴν προσφυγὴ στὴν πρωτογενῆ ὑποβαθμισμένη κατάσταση τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, ὅπου δὲν χρειάζεται νὰ διασαφηνίσουμε μία γάτα σὲ σχέση μὲ ἄλλα ὁμοειδῆ ἢ ἑτεροειδῆ ὄντα, ἀλλὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε στὸ ὅτι αὐτὴ ὑπάρχει καὶ τὴν βλέπουμε. Ἑπομένως, ὅταν κάποιος δίχως νὰ παρουσιάση λογικὲς καὶ πραγματικὲς ἀποδείξεις ἰσχυρισθεῖ ὅτι οἱ γάτες θὰ ἀποτελέσουν τὸ ὑπόβαθρο μιᾶς ἀπελευθερωμένης πραγματικότητας νὰ εἴμαστε «ἀνοικτοὶ» στὸ νὰ ἀποδεχθοῦμε αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμὸ χωρὶς τὰ πραγματικὰ γεγονότα νὰ ἐπιβεβαιώνουν στὸ ἐλάχιστο αὐτὴν τὴν δοξασία.

Ἂς ληφθῆ, ἐπίσης, ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ὁρισμὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ μὲ δύο τρόπους. Στὸν πρῶτο ἔχομε ἕνα χῶρο τοῦ ὁποίου ἡ περίφραξις ἔχει δομηθεῖ μὲ ὑλικὰ ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν παραμικρὴ μετατόπισίν της, ἐνῶ στὸν δεύτερο αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑλικὰ ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν μετατόπισι χωρὶς καταστροφὴ τῶν ὅσων περικλείονται. Ἔτσι, γίνεται ὁ χῶρος ὅπου ἡ δημιουργία συμπορεύεται μὲ τὴν εὐμεταβλητότητα πρὸς δόξαν τοῦ ἐνυπάρχοντος καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Εἶναι ἑπομένως ἰδιαίτερα εὔκολο νὰ παραβλεφθῆ ὁ δεύτερος τρόπος καὶ νὰ ἐπικεντρωθοῦν τὰ πυρὰ στὸν πρῶτο. Κάτι τέτοιο διευκολύνει μία πολεμικὴ ἐπειδὴ βρίσκει ἔδαφος στὴν μία ὄψι πρὸς τὴν ὁποία καὶ στρέφει τὰ πυρά της μὲ τὴν πρόθεσι νὰ προσελκύση καὶ νὰ συμπαρασύρη σὲ μία «ἀπελευθερωτικὴ» συλλογιστικὴ καὶ στάσι «ἐνάντια στὰ ὅρια καὶ τοὺς ἐγκλωβισμούς».

Γενικῶς, πάντως, ὑπάρχουν πολλὰ μὲ τὰ ὁποῖα δὲν ἀσχολούμεθα, ἀρκούμενοι ἁπλῶς στὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν. Αὐτὴ εἶναι μία κατάστασις ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρωταρχικὴ ἐπαφὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ περιβάλλον του στὴν ὁποία ἐπιστρέφομε συνεχῶς, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐνδιαφέρον γιὰ μία περεταίρω διερεύνησι. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ἐπ' οὐδενί, φυγὴ καὶ ὑποκατάστασις μέ τὴν ἀγνωσία καὶ τὴν ἀδιαφορία πρὸς τὴν οὐσιαστικὴ γνῶσι. Ἁπλῶς γίνεται μία παράλειψις δεδομένου ὅτι οἱ ὑπάρχουσες νοητικὲς καταγραφὲς λειτουργοῦν αὐτόματα. Κάτι τέτοιο, δὲν σημαίνει καὶ δὲν σχετίζεται μὲ τὴν ἄρνησι κάθε ὁρισμοῦ καὶ μὲ τὴν υἱοθεσία τῆς ἀοριστίας[19].

Ἂς μὴν πᾶμε τὴν σκέψι μας πολὺ μακρυὰ καὶ ἂς ἀναλογισθοῦμε τὸ μέγεθος τῆς συγχύσεως ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀοριστία σὲ πλεῖστα ὅσα ζητήματα. Οἱ δεδομένες συγχύσει

σύνολο, σωματικῶν, ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν χαρισμάτων ποὺ ἀναδεικνυόμενα καὶ καλλιεργούμενα ἀποδίδουν ἕναν καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνθρωπο.

Ἀπὸ ὅσα ἀναφέρθηκαν, ἄλλα συνιστοῦν ἐξωτερικὰ γνωρίσματα καὶ ἄλλα ἐσωτερικά. Ὅμως, ὅταν συνυπάρχουν ἁρμονικὰ ἀποδίδουν τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ προαναφέραμε. Ἀντίθετα, τὸ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά, ἂν καὶ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ ὡς ἀρετή, δὲν συνδέεται ἁρμονικὰ μὲ αὐτὸ ποὺ συνολικὰ θὰ ἐπεχειρεῖτο νὰ ἀναδειχθῆ συνολικὰ ὡς τοιαύτη[13]. Ἑπομένως, οἱ ὁρισμοὶ πολλὲς φορὲς δὲν εἶναι τόσο «σφικτοὶ» ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἀποδώσουν μὲ πληρότητα τὶς ἔννοιες ποὺ ἐμπεριέχουν. Παραμένουν ἀνοικτοὶ πρὸς συμπλήρωσι.[14] Ἐξυπακούεται ὅτι ἡ ἀναφορὰ στὴν ἀρετὴ δὲν ἀπαντᾶται μόνο στὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα.[15]

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐπιδίωξιν συμπληρώσεως ἑνὸς ὁρισμοῦ ἔχομεν τὴν διάσπασιν ἕως καὶ τὴν πολυδιάσπασίν του. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπέρχεται ὄχι ἁπλὰ διαίρεσις ἀλλὰ πολλαπλὴ τμηματοποίησις, γεγονὸς ποὺ καθιστᾶ ἀναγκαίαν, καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, τὴν ἁρμονικὴν ἐπανασύνδεσιν. Χαρακτηριστικά, ἀναφέρεται ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης[16] ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τὶς ἡμέρες μας, σημαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο[17]. Παρ' ὅλα αὐτὰ στοὺς νεώτερους χρόνους ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης ἔχει ὑποστεῖ κατακερματισμὸ καὶ ἔχει παράξει «εἰδικεύσεις» οἱ ὁποῖες λειτουργοῦν ἀποσυνδετικὰ ὡς πρὸς τὴν οὐσία τῆς καθαυτῆς γνώσεως.

9. Ὅσοι αἰσθάνονται ἀσφυκτικὰ ἐντὸς τῶν ὁρισμῶν, μποροῦν κάλλιστα νὰ χρησιμοποιήσουν αὐτές τὶς τρεῖς λέξεις. Ἀλλά μᾶλλον, τὸ ζήτημα βρίσκεται στὴν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπόρριψι καὶ τὴν λατρεία τοῦ ἀντί-ὁρισμοῦ, μὲ τὴν ὁποία ἐπιζητεῖται ἡ ἐπίτευξις ἄλλων στόχων.
10. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα τὴν λέξι «γάτα» ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἀντίληψις καὶ ἀποτύπωμα ὡς πρὸς τί εἶναι γάτα. Ἑπομένως, ἐὰν δὲν εἶναι διαθέσιμη ἡ εἰκόνα τῆς γάτας, τότε θὰ πρέπει μὲ ἀκρίβεια νὰ διατυπωθεῖ ὁ ὁρισμὸς οὕτως ὥστε νὰ καταστῆ δυνατὸς ὁ σχηματισμὸς τῆς εἰκόνας της στὸ νοῦ ἐκείνου πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται ὁ ὁρισμός.
11. Ἕως τὴν πολιτειακὴ ἀλλαγὴ τοῦ 1974, κάθε χρόνο, τὸν μήνα Αὔγουστο, ἑορτάζετο «ἡ πολεμικὴ ἀρετὴ (=ἀκαταμάχητη ἱκανότητα) τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ συντριβὴ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν εἰς Γράμμον καὶ Βίτσι».
12. Ἐνδεικτικὴ εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Ἡρακλῆ ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μὲ τὸν Πρόδικο τὸν Κεῖο, ἐμπρὸς στὸ δίλλημα ποὺ τοῦ τέθηκε, ἐπέλεξε τὸν δρόμο τῆς φιλεργίας, τῆς ἀξιωσύνης, τῶν κατορθωμάτων διὰ τῆς ἀκαταμάχητης ἱκανότητας, τῆς προσφορὰς καὶ τῆς ὑπηρεσίας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ δρόμον τῆς Ἀρετῆς.
13. Μερικῶς ὡς ἀρετὴ ἐθεωρεῖτο ἡ ἱκανότητα τοῦ Ἀχιλλέα στὴν μάχη. Ὅμως, αὐτὴ δὲν συνιστᾶ ἀπὸ μόνη της τὴν πληρότητα τῆς Ἀρετῆς. Ὅταν, ὁ Ἀχιλλέας, περιφέρει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ Ἕκτορα δεμένο πίσω ἀπὸ τὸ ἅρμα του, ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς Τροίας, δὲν εἶναι ἐνάρετος ἀλλὰ ὑβριστής. Ἑπομένως, ἔχομε μερικότητα, δηλαδὴ ἕνα μόνο μέρος ἀπὸ ὅσα συνιστοῦν τὴν ἀρετή.
14. Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις ἀπαντᾶται στὰ ἔργα τοῦ Πλάτωνα, ὅπου εἶναι γνωστὴ ἡ δυσκολία ἢ ἡ ἀποφυγὴ διατυπώσεως ἐπακριβῶν ὁρισμῶν. Αὐτὸ προφανῶς καὶ δὲν ὀφείλεται σὲ πρόσκαιρη ἀδυναμία ἢ σὲ κάποια ὑποτιθέμενα μεταβατικὴ περίοδο τῆς κυριαρχίας, οὔτε ἐξηγεῖται μὲ διάφορες ιστορικοϋλιστικὲς ἀναδρομὲς καὶ ἀναλύσεις, οἱ ὁποῖες ἐφ' ὅσον ἀναγάγουν τὰ πάντα στοὺς κυριαρχοῦντες, στὴν συνέχεια ὀφείλουν νὰ τοὺς ἀποδώσουν τὰ εὔσημα γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν γνώσεων ποὺ (ὑποτίθεται) ὅτι ἔχουν προσφέρει. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀνάρμοστο. Ἐπειδὴ ἢ τὰ πάντα προέρχονται ἀπὸ τὴν κυριαρχία ἢ συμβαίνει κάτι ἄλλο. Ὅπερ ἔδει δεῖξαι...
15. Παραδείγματος χάριν στὴ Βίβλο διαβάζομε: «ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, τοῦτο μου ἐστὶ τὸ ὄνομα· τὴν δόξαν μου ἑτέρῳ οὐ δώσω, οὐδὲ τὰς ἀρετὰς μου τοῖς γλυπτοῖς», (Ησαΐας 42,8), 8ος αἰῶνας π.Χ.
16. Ἐκ τοῦ ἐπίσταμαι (=γνωρίζω κάτι πολὺ καλὰ).
17. Παρὰ τὸ ὅτι πολλοὶ θεωροῦν τὸν Πλάτωνα ὡς τὸν πρώτον ὁ ὁποῖος κάνει ἀναφορὰ στὴν ἐπιστήμη, ὁ Σοφοκλῆς στὴν τραγωδία του Ἀντιγόνη (442 π.Χ.), πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν γέννησιν τοῦ Πλάτωνα, παραδίδει τὴν φράσι: «πάντ' ἐπιστήμης πλέως» (=πάνσοφος), Ἀντιγόνη, 721.

ὡς πραγματικό. Ἀλλά, καὶ στὴν περίπτωσι κατὰ τὴν ὁποία ἐπιχειρεῖται κάποιου εἴδους περιγραφὴ αὐτὴ συνήθως ἀφορᾶ κάτι τελείως διαφορετικό, ὅπως, φὲρ' εἰπεῖν, ἕνα κοινωνικὸ στρῶμα, ἀντὶ γιὰ μία τάξι.

Ἑπομένως, κάποιου εἴδους «ἀντιεξουσιαστικὴ» ἢ «ἐλευθεριακὴ» ὀπτικὴ προβάλλει τὴν ἄρνηση τοῦ ὁρισμοῦ γενικὰ ἢ συγκεκριμένα, ἐπειδὴ ἡ ἀνυπαρξία του διευκολύνει τὶς αὐθαίρετες θεωρητικές, ἰδεολογικὲς ἢ πολιτικὲς κατασκευές. Τί σημαίνει αὐτό; Μά, τί ἄλλο ἀπὸ τὴν προσφυγὴ στὴν πρωτογενῆ ὑποβαθμισμένη κατάσταση τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, ὅπου δὲν χρειάζεται νὰ διασαφηνίσουμε μία γάτα σὲ σχέση μὲ ἄλλα ὁμοειδῆ ἢ ἑτεροειδῆ ὄντα, ἀλλὰ νὰ ἀρκεσθοῦμε στὸ ὅτι αὐτὴ ὑπάρχει καὶ τὴν βλέπουμε. Ἑπομένως, ὅταν κάποιος δίχως νὰ παρουσιάση λογικὲς καὶ πραγματικὲς ἀποδείξεις ἰσχυρισθεῖ ὅτι οἱ γάτες θὰ ἀποτελέσουν τὸ ὑπόβαθρο μιᾶς ἀπελευθερωμένης πραγματικότητας νὰ εἴμαστε «ἀνοικτοὶ» στὸ νὰ ἀποδεχθοῦμε αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμὸ χωρὶς τὰ πραγματικὰ γεγονότα νὰ ἐπιβεβαιώνουν στὸ ἐλάχιστο αὐτὴν τὴν δοξασία.

Ἂς ληφθῆ, ἐπίσης, ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ὁρισμὸς μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ μὲ δύο τρόπους. Στὸν πρῶτο ἔχομε ἕνα χῶρο τοῦ ὁποίου ἡ περίφραξις ἔχει δομηθεῖ μὲ ὑλικὰ ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν παραμικρὴ μετατόπισίν της, ἐνῶ στὸν δεύτερο αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑλικὰ ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν μετατόπισι χωρὶς καταστροφὴ τῶν ὅσων περικλείονται. Ἔτσι, γίνεται ὁ χῶρος ὅπου ἡ δημιουργία συμπορεύεται μὲ τὴν εὐμεταβλητότητα πρὸς δόξαν τοῦ ἐνυπάρχοντος καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Εἶναι ἑπομένως ἰδιαίτερα εὔκολο νὰ παραβλεφθῆ ὁ δεύτερος τρόπος καὶ νὰ ἐπικεντρωθοῦν τὰ πυρὰ στὸν πρῶτο. Κάτι τέτοιο διευκολύνει μία πολεμικὴ ἐπειδὴ βρίσκει ἔδαφος στὴν μία ὄψι πρὸς τὴν ὁποία καὶ στρέφει τὰ πυρά της μὲ τὴν πρόθεσι νὰ προσελκύση καὶ νὰ συμπαρασύρη σὲ μία «ἀπελευθερωτικὴ» συλλογιστικὴ καὶ στάσι «ἐνάντια στὰ ὅρια καὶ τοὺς ἐγκλωβισμούς».

Γενικῶς, πάντως, ὑπάρχουν πολλὰ μὲ τὰ ὁποία δὲν ἀσχολούμεθα, ἀρκούμενοι ἁπλῶς στὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν. Αὐτὴ εἶναι μία κατάστασις ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρωταρχικὴ ἐπαφὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ περιβάλλον του στὴν ὁποία ἐπιστρέφομε συνεχῶς, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἐνδιαφέρον γιὰ μία περεταίρω διερεύνησι. Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ἐπ' οὐδενί, φυγὴ καὶ ὑποκατάστασις μέ τὴν ἄγνωσία καὶ τὴν ἀδιαφορία πρὸς τὴν οὐσιαστικὴ γνῶσι. Ἁπλῶς γίνεται μία παράλειψις δεδομένου ὅτι οἱ ὑπάρχουσες νοητικὲς καταγραφὲς λειτουργοῦν αὐτόματα. Κάτι τέτοιο, δὲν σημαίνει καὶ δὲν σχετίζεται μὲ τὴν ἄρνησι κάθε ὁρισμοῦ καὶ μὲ τὴν υἱοθεσία τῆς ἀοριστίας[19].

Ἂς μὴν πᾶμε τὴν σκέψι μας πολὺ μακρυὰ καὶ ἂς ἀναλογισθοῦμε τὸ μέγεθος τῆς συγχύσεως ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀοριστία σὲ πλεῖστα ὅσα ζητήματα. Οἱ δεδομένες συγχύσεις ὡς πρὸς τὴν ἀναρχία καὶ τὸν κομμουνισμό, τὸν μαρξισμὸ ἢ τὸν σοσιαλισμό, τὸν φασισμὸ καὶ τὸν ναζισμό, τὴν δημοκρατία καὶ τὴν δικτατορία, τὴν ἀμεσοδημοκρατία καὶ τὴν δημοκρατία, τὸν ἀναρχισμὸ καὶ τὴν ἀναρχία, δὲν ἀφήνουν κανενὸς εἴδους ἀμφιβολία τόσο ὡς πρὸς τὰ ἁπτὰ ἀποτελέσματα στὸ πρακτικὸ πεδίο, ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὶς σαθρὲς ἕως ἀνύπαρκτες, σὲ πάρα πολλὰ ζητήματα, θεμελιακὲς ἀναρχικὲς ἀπόψεις.

Ἡ ἀοριστία εἶναι πεδίον δόξης λαμπρὸν τῶν τυχοδιωκτῶν καὶ τῶν κάθε εἴδους ἐξουσιαστῶν.

Συσπείρωσις Ἀναρχικῶν

18. Ἡ μετὰ πάθους ἐχθρικὴ διάθεσις (ἔχθρα) πρὸς κάποιον ἢ κάτι.
19. Ἀόριστο εἶναι τὸ ἀβέβαιο, αὐτὸ ποὺ δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξετασθῆ.

«Και μελαγχολικός κρατώντας τίμιο λάβαρο Ν' ανοίγει την πομπή ο εθνικός μαλάκας»...

Στα εξουσιαστικά παζάρια, όπως είναι γνωστό, αυτός που έχει το πάνω χέρι είναι εκείνος, ο οποίος λόγω ισχύος έχει μεγαλύτερη ικανότητα να επιβάλλει την θέλησή του. Η ικανότητα αυτή αυξάνεται ακόμα περισσότερο, όταν η «άλλη» πτώσεις, και όχι μόνο, με την κατοχύρωση ή τον επανακαθορισμό της κυριαρχίας της μίας ή της άλλης πλευράς σε αμφισβητούμενες περιοχές. Η ίδια στόχευση κρύβεται και πίσω από τα συνεχή επεισόδια με αλιείς, επεισόδια που κλιμακώθηκαν, επίσης, πρόσφατα με πυροβολισμούς ένθεν κακείθεν.

Θα θυμίσουμε, επίσης, ότι η κράτηση ξένων υπηκόων από το τουρκικό κράτος θεωρείται αναμφίβολα μέρος ενός υβριδικού πολέμου, και μοχλός για διαπραγκά προξενεία) και κρατούνται στις τουρκικές φυλακές.

Στην πρόσφατη σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, σύμφωνα και με τις επίσημες ενημερώσεις, τίθεται από τον ίδιο τον Τσίπρα εκ νέου το ζήτημα της απελευθέρωσης των «2» και συγκεκριμένα στις 11 Ιουλίου, παρουσία του Αμερικανού προέδρου **Ντόναλντ Τραμπ**, στη συνομιλία με την καγκελάριο της Γερμανίας Άνγκελα Μέρκελ και στη συνάντηση με τον πρόεδρο της Τουρκίας Ταγίπ Ερντογάν, καλύπτει σε τούρκους δημοσιογράφους ότι ένα από τα θέματα, που συζήτησε με τον Τσίπρα κατά την συνάντησή τους στην Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ είναι το θέμα της εκλογής μουφτή στη Δυτική Θράκη:

«Συζητήσαμε και το θέμα της Δυτικής Θράκης... Αν θέλει ο Θεός θα γίνει το θέμα του εκλεγμένου Μουφτή. Ο Αλέξης Τσίπρας, μας λέει, ότι θα περάσουμε σε νέο σύστημα, θα καταργήσουμε τον διορισμό του Μουφτή. Ας πούμε πως στο θέμα αυτό άναψε «πράσινο φως», όμως

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ «2» ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ...ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΨΟΧΕΡΟΒΟΛΟΥΣΑΣ»*

πλευρά είναι στριμωγμένη χρονικά, δηλαδή, βιάζεται για διάφορους λόγους να λύσει ένα «πρόβλημα» εντός ενός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις φαινομενικά «άλυτα» ή «περίπλοκα» ζητήματα αίφνης διευθετούνται εν ριπή οφθαλμού. Στις λεγόμενες διεθνείς σχέσεις, όμως, δεν υπάρχει ζήτημα το οποίο αποκόπτεται από την λεγόμενη συνολική ατζέντα, αλλά αντίθετα η έκβαση κάθε είδους επιμέρους διαπραγμάτευσης εξαρτάται από τις συνολικότερες διευθετήσεις. Έτσι, η «λύση» ενός ζητήματος παρ' ότι οφείλεται σε φανερές ή μη παραχωρήσεις εμφανίζεται ως αποτέλεσμα ολοκλήρωσης θεσμικών διαδικασιών.

Το ζήτημα της ομηρίας και τελικά της απελευθέρωσης από το τουρκικό κράτος

δεν μπορούμε να πούμε πως τελείωσε η δουλειά».

Η διάψευση του Τσίπρα, απλά, επιβεβαιώνει τον Ερντογάν, αφού δεν υπάρχει άνθρωπος στον πλανήτη, που να πιστεύει τον πρώτο σ' οτιδήποτε και αν ισχυρίζεται.

Όπερ και εγένετο.

Αρχές Αυγούστου και συγκεκριμένα σε τροπολογία για το σχέδιο νόμου του υπουργείου Παιδείας με τίτλο «Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Ιόνιο Πανεπιστήμιο και άλλες διατάξεις», συμπεριλαμβάνεται -μεταξύ άλλων- άρθρο, που οδηγεί στην υποχρεωτική συνταξιοδότηση των σημερινών μουφτήδων Ξάνθης και Κομοτηνής, σε χρονικό διάστημα δύο μηνών από τη ψήφιση του νόμου.

την θέλησή του. Η ικανότητα αυτή αυξάνεται ακόμα περισσότερο, όταν η «άλλη»

θεωρείται αναμφίβολα μέρος ενός υβριδικού πολέμου, και μοχλός για διαπραγ-

ας Άνγκελα Μέρκελ και στη συνάντηση με τον πρόεδρο της Τουρκίας Ταγίπ Ερντογάν,

ορισμό του Μουφτή. Ας πούμε πως στο θέμα αυτό άναψε «πράσινο φως», όμως

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ «2» ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ...ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΨΟΧΕΡΟΒΟΛΟΥΣΑΣ»*

πλευρά είναι στριμωγμένη χρονικά, δηλαδή, βιάζεται για διάφορους λόγους να λύσει ένα «πρόβλημα» εντός ενός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις φαινομενικά «άλυτα» ή «περίπλοκα» ζητήματα αίφνης διευθετούνται εν ριπή οφθαλμού. Στις λεγόμενες διεθνείς σχέσεις, όμως, δεν υπάρχει ζήτημα το οποίο αποκόπτεται από την λεγόμενη συνολική ατζέντα, αλλά αντίθετα η έκβαση κάθε είδους επιμέρους διαπραγμάτευσης εξαρτάται από τις συνολικότερες διευθετήσεις. Έτσι, η «λύση» ενός ζητήματος παρ' ότι οφείλεται σε φανερές ή μη παραχωρήσεις εμφανίζεται ως αποτέλεσμα ολοκλήρωσης θεσμικών διαδικασιών.

Το ζήτημα της ομηρίας και τελικά της απελευθέρωσης από το τουρκικό κράτος των δύο ελλήνων στρατιωτικών είναι χαρακτηριστικότατο.

Ξεκινώντας από την σχετική ανακοίνωση του Γενικού Επιτελείου Στρατού, ας κρατήσουμε την σημασία της διατύπωσης ότι η στρατιωτική περίπολος «φέρεται να εντοπίστηκε από τουρκική περίπολο σε τουρκικό έδαφος» και φυσικά ότι απουσιάζει η οιαδήποτε αναφορά σε σύλληψη παρά μόνο σε τυπικές διαδικασίες που αναμενόταν (;) να ολοκληρωθούν, όπως συνήθως...

Η σύλληψή τους, όμως, είναι πλέον γεγονός.

Η σύλληψη και η ομηρία των «2» πραγματοποιείται μόλις 15 ημέρες μετά από τον εμβολισμό του «Γαύδος», σκάφους

ματεύσεις. Ενδεικτικό είναι το γεγονός της απελευθέρωσης τον Φεβρουάριο του 2018 του δημοσιογράφου Γιουκσέλ –γερμανικής και τουρκικής ιθαγένειας– με αντάλλαγμα την πώληση πολεμικού υλικού του γερμανικού κράτους στο τουρκικό. Ενδεικτική είναι, επίσης, και η σχετικά πρόσφατη ανανέωση της ταξιδιωτικής οδηγίας του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, το οποίο στα τέλη Ιουνίου συμβούλευε τους πολίτες των ΗΠΑ να «επανεξετάσουν» την απόφασή τους να επισκεφτούν την Τουρκία λόγω των τρομοκρατικών επιθέσεων, αλλά και τον

στις 12 Ιουλίου, στο «περιθώριο» της Συνόδου.

Η συνάντηση Τσίπρα-Ερντογάν διαρκεί περίπου δύο ώρες, ενώ σε ερώτηση δημοσιογράφων τότε για το τι ακριβώς ειπώθηκε ανάμεσά τους για το ζήτημα των «2», ο μεγάλος ηγέτης Τσίπρας απάντησε ως εξής: «***Κατ' αρχάς τα λόγια μου είναι μετρημένα, ωστόσο πρέπει να σας πω ότι βγαίνοντας από τη συνάντηση έχω περισσότερες ελπίδες από ότι πριν μπω στη συνάντηση αυτή. Δεν ήταν μια εύκολη συνάντηση, για αυτό και διήρκεσε πάνω από***

δεν μπορούμε να πούμε πως τελείωσε η δουλειά».

Η διάψευση του Τσίπρα, απλά, επιβεβαιώνει τον Ερντογάν, αφού δεν υπάρχει άνθρωπος στον πλανήτη, που να πιστεύει τον πρώτο σ' οτιδήποτε και αν ισχυρίζεται.

Όπερ και εγένετο.

Αρχές Αυγούστου και συγκεκριμένα σε τροπολογία για το σχέδιο νόμου του υπουργείου Παιδείας με τίτλο «Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Ιόνιο Πανεπιστήμιο και άλλες διατάξεις», συμπεριλαμβάνεται -μεταξύ άλλων- άρθρο, που οδηγεί στην υποχρεωτική συνταξιοδότηση των σημερινών μουφτήδων Ξάνθης και Κομοτηνής, σε χρονικό διάστημα δύο μηνών από τη ψήφιση του νόμου.

Το σχέδιο απλούστατο.

Διορίζονται προσωρινά τοποτηρητές με απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, ενώ την ίδια ώρα το καθεστώς Τσίπρα μεθοδεύει την ψήφιση του κατάλληλου νομικού πλαισίου για την εκλογή των μουφτήδων, πράγμα που ζητάει το τουρκικό κράτος εδώ και δεκαετίες.

Θα θυμίσουμε ότι το ελλαδικό κράτος έχει θεσπίσει τον νόμο 1920/1991, που στηρίχθηκε στο δεδομένο ότι αφ' ενός μεν σε κανένα μουσουλμανικό κράτος ο μουφτής δεν εκλέγεται απευθείας από τους πιστούς και αφ' ετέρου ότι οι δικαστικές αρμοδιότητες, που έχουν παραχωρηθεί καθιστούν τον μουφτή δημόσιο υπάλληλο.

λαδή, βιάζεται για διάφορους λόγους να λύσει ένα «πρόβλημα» εντός ενός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις φαινομενικά «άλυτα» ή «περίπλοκα» ζητήματα αίφνης διευθετούνται εν ριπή οφθαλμού. Στις λεγόμενες διεθνείς σχέσεις, όμως, δεν υπάρχει ζήτημα το οποίο αποκόπτεται από την λεγόμενη συνολική ατζέντα, αλλά αντίθετα η έκβαση κάθε είδους επιμέρους διαπραγμάτευσης εξαρτάται από τις συνολικότερες διευθετήσεις. Έτσι, η «λύση» ενός ζητήματος παρ' ότι οφείλεται σε φανερές ή μη παραχωρήσεις εμφανίζεται ως αποτέλεσμα ολοκλήρωσης θεσμικών διαδικασιών.

Το ζήτημα της ομηρίας και τελικά της απελευθέρωσης από το τουρκικό κράτος των δύο ελλήνων στρατιωτικών είναι χαρακτηριστικότατο.

Ξεκινώντας από την σχετική ανακοίνωση του Γενικού Επιτελείου Στρατού, ας κρατήσουμε την σημασία της διατύπωσης ότι η στρατιωτική περίπολος «φέρεται να εντοπίστηκε από τουρκική περίπολο σε τουρκικό έδαφος» και φυσικά ότι απουσιάζει η οιαδήποτε αναφορά σε σύλληψη παρά μόνο σε τυπικές διαδικασίες που αναμενόταν (;) να ολοκληρωθούν, όπως συνήθως...

Η σύλληψή τους, όμως, είναι πλέον γεγονός.

Η σύλληψη και η ομηρία των «2» πραγματοποιείται μόλις 15 ημέρες μετά από τον εμβολισμό του «Γαύδος», σκάφους του Λιμενικού στην περιοχή των Ιμίων, από τουρκική ακταιωρό και την παρ' ολίγο βύθισή του, αλλά και την παρόμοια απόπειρα εμβολισμού του πολεμικού πλοίου «Νικηφόρος». Το τουρκικό πολεμικό πλοίο μήκους 90 μέτρων προσφέρεται, αμέσως μετά, να παράσχει βοήθεια στο «Γαύδος»...

Περιττό, μάλλον, είναι να εξηγήσουμε περαιτέρω ότι γενικότερα τα ζητήματα διάσωσης συνδέονται σ' αυτές τις περι-

ματεύσεις. Ενδεικτικό είναι το γεγονός της απελευθέρωσης τον Φεβρουάριο του 2018 του δημοσιογράφου Γιουκσέλ –γερμανικής και τουρκικής ιθαγένειας– με αντάλλαγμα την πώληση πολεμικού υλικού του γερμανικού κράτους στο τουρκικό. Ενδεικτική είναι, επίσης, και η σχετικά πρόσφατη ανανέωση της ταξιδιωτικής οδηγίας του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, το οποίο στα τέλη Ιουνίου συμβούλευε τους πολίτες των ΗΠΑ να «επανεξετάσουν» την απόφασή τους να επισκεφτούν την Τουρκία λόγω των τρομοκρατικών επιθέσεων, αλλά και τον «αυθαίρετων κρατήσεων» ξένων υπηκόων στις τουρκικές φυλακές.

Σημειωτέον ότι, εκτός από τον αμερικανό ευαγγελιστή πάστορα Μπράνσον, στις τουρκικές φυλακές κρατούνται αμερικανοί, γερμανοί και γάλλοι υπήκοοι, ενώ οι ΗΠΑ δεν ζητούν μόνον την αποφυλάκιση του συγκεκριμένου, αλλά επιπλέον την απελευθέρωση όλων όσων σχετίζονται με αμερικανικά συμφέροντα (αμερικανοί, αλλά και τούρκοι υπάλληλοι σε αμερικανι-

στις 12 Ιουλίου, στο «περιθώριο» της Συνόδου.

Η συνάντηση Τσίπρα-Ερντογάν διαρκεί περίπου δύο ώρες, ενώ σε ερώτηση δημοσιογράφων τότε για το τι ακριβώς ειπώθηκε ανάμεσά τους για το ζήτημα των «2», ο μεγάλος ηγέτης Τσίπρας απάντησε ως εξής: «***Κατ' αρχάς τα λόγια μου είναι μετρημένα, ωστόσο πρέπει να σας πω ότι βγαίνοντας από τη συνάντηση έχω περισσότερες ελπίδες από ότι πριν μπω στη συνάντηση αυτή. Δεν ήταν μια εύκολη συνάντηση, για αυτό και διήρκεσε πάνω από μία ώρα και πενήντα λεπτά, σχεδόν δύο ώρες. Τέθηκαν όλα τα ζητήματα και βεβαίως από τη δική μας την πλευρά, από τη δική μου την πλευρά, κατέστη σαφές ότι το ζήτημα των δύο είναι ένα μείζον ζήτημα ηθικής, συμβολικής και ουσιαστικής σημασίας που αφορά τη σχέση των δύο χωρών***».

Η συμφωνία φαίνεται ότι κλείνει. Με ποια, όμως, ανταλλάγματα;

Στις 14 Ιουλίου ο ίδιος ο Ερντογάν απο-

δεν μπορούμε να πούμε πως τελείωσε η δουλειά».

Η διάψευση του Τσίπρα, απλά, επιβεβαιώνει τον Ερντογάν, αφού δεν υπάρχει άνθρωπος στον πλανήτη, που να πιστεύει τον πρώτο σ' οτιδήποτε και αν ισχυρίζεται.

Όπερ και εγένετο.

Αρχές Αυγούστου και συγκεκριμένα σε τροπολογία για το σχέδιο νόμου του υπουργείου Παιδείας με τίτλο «Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, Ιόνιο Πανεπιστήμιο και άλλες διατάξεις», συμπεριλαμβάνεται -μεταξύ άλλων- άρθρο, που οδηγεί στην υποχρεωτική συνταξιοδότηση των σημερινών μουφτήδων Ξάνθης και Κομοτηνής, σε χρονικό διάστημα δύο μηνών από τη ψήφιση του νόμου.

Το σχέδιο απλούστατο.

Διορίζονται προσωρινά τοποτηρητές με απόφαση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, ενώ την ίδια ώρα το καθεστώς Τσίπρα μεθοδεύει την ψήφιση του κατάλληλου νομικού πλαισίου για την εκλογή των μουφτήδων, πράγμα που ζητάει το τουρκικό κράτος εδώ και δεκαετίες.

Θα θυμίσουμε ότι το ελλαδικό κράτος έχει θεσπίσει τον νόμο 1920/1991, που στηρίχθηκε στο δεδομένο ότι αφ' ενός μεν σε κανένα μουσουλμανικό κράτος ο μουφτής δεν εκλέγεται απευθείας από τους πιστούς και αφ' ετέρου ότι οι δικαστικές αρμοδιότητες, που έχουν παραχωρηθεί καθιστούν τον μουφτή δημόσιο υπάλληλο.

---

* Παναγία η Καψοχεροβολούσα ή Βολιμνιώτισσα: Λατρεύεται σε εκκλησάκι στη Μεσσηνία, που έχει κτιστεί πάνω στο ιερό της Λιμνάτιδος Αρτέμιδος με οικοδομικό υλικό από τον αρχαίο ναό. Αφορμή για το το χτίσιμο της μικρής εκκλησίας υπήρξε μια μεγάλη φωτιά, που έκαψε τα σιτηρά των κατοίκων. Η φωτιά αποδόθηκε στην ...μήνιν της Παναγίας (εξ ου και Καψοχεροβολούσα), διότι οι κάτοικοι δεν την τιμούσαν(!!!)...

Σε αντιδιαστολή, ένα τμήμα της μειονότητας, με προτροπή του τουρκικού κράτους υιοθέτησε την πρακτική να επιλέγει δικούς του μουφτήδες (οι λεγόμενοι ψευδομουφτήδες), οι οποίοι, όμως, δεν ασκούν δικαστικές αρμοδιότητες. Το ελλαδικό κράτος, μάλιστα, καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο επειδή στράφηκε κατά των συγκεκριμένων ατόμων, θεωρώντας ότι έκαναν αντιποίηση Αρχής, με αποτέλεσμα έκτοτε στην Δ. Θράκη να συνυπάρχουν οι επίσημοι μουφτήδες με τους εγκάθετους από το τουρκικό προξενείο.

Στις 13 Αυγούστου μία μόλις ημέρα πριν την απελευθέρωση των «2», μουσουλμάνοι υποστηρικτές του προς καρατόμηση μουφτή Κομοτηνής Μέτσο Τζεμαλή συγκεντρώνονται προς υποστήριξή του έξω από τα γραφεία της Μουφτείας Κομοτηνής, στον αύλειο χώρο του Γενί τζαμί Κομοτηνής.

Ας σημειώσουμε και μια ακόμη «λεπτομέρεια», που καταγράφηκε μετά την απελευθέρωση των «2» στις 14 Αυγούστου.

Στις 21-8 στην Θεσσαλονίκη, που

ων» (με τους δικούς τους όρους η λεγόμενη στρατιωτική τιμή θα έπρεπε μάλλον να τους οδηγήσει σε αυτοκτονία), εδώ η αθλιότητα ξεπερνά κάθε όριο.

Να ξεκινήσουμε με τον Καμμένο, που είναι βεβαιότατο ότι παρήγγειλε να ταυτιστεί η απελευθέρωση ημερολογιακά με τον δεκαπενταύγουστο, ώστε το «θαύμα της παναγίας» να είναι αναμφισβήτητο και έτσι οι όποιοι αποβλακωμένοι θρησκευόμενοι να φάνε αμάσητο το παραμύθι.

«*Ελπίζω ότι η απελευθέρωσή τους, σήμερα, αυτή τη σημαδιακή ημέρα, θα σημάνει και μια άλλη ημέρα για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Μπορούμε να ζήσουμε μαζί και μπορούμε να ζήσουμε ειρηνικά προς όφελος και των δύο λαών μας. Μπορούμε να ζήσουμε χτίζοντας το μέλλον και το αύριο και των δύο χωρών μας, σεβόμενοι το διεθνές δίκαιο και τις διεθνείς συνθήκες*».

Θα θυμίσουμε, επίσης ότι ο Καμμένος δημόσια υποστήριζε από την πρώτη στιγμή ότι η σύλληψη των δύο στρατιωτικών ήταν προγραμματισμένη, προσχεδιασμένη κίνηση την οποία είχαν ετοιμάσει οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις με εντολή του Ερντογάν.

Μετά τον Καμμένο θα μνημονεύσουμε τον γίγαντα της εξωτερικής πολιτικής Γιώργο Κατρούγκαλο:

«*Είναι μία σημαντική διπλωματική επιτυχία, καρπός συστηματικής προσπάθειας μηνών*», ανέφερε και συμπλήρωσε ότι η διπλωματία αρχών που ακολούθησε το ελληνικό κράτος «*έδειξε στην Τουρκία ότι η εξομάλυνση των σχέσεών της με τη Δύση, ιδίως με την Ευρώπη, περνά από την Ελλάδα και την απελευθέρωση των δύο*».

Εάν οι «επιτυχίες» είναι κάπως έτσι, μπορούμε να φανταστούμε πώς θα μοιάζουν οι αποτυχίες, αλλά αποτυχίες σίγουρα με το καθεστώς Τσίπρα είναι αδύνατον να υπάρξουν. Προφανώς ο Ερντογάν και κάθε αξιωματούχος του τουρκικού κράτους θα κρατούν ακόμη τις κοιλιές τους από τα γέλια.

Έτσι, ο ντόπιος πληθυσμός καλείται να καταπιεί σαν επιτυχία την αποδοχή απαιτήσεων δεκαετιών του τουρκικού κράτους στην Δυτική Θράκη και όχι μόνο, γεγονός, φυσικά, που δεν αποσκοπεί στην «φιλία ανάμεσα στους δύο λαούς», όπως διαχρονικά λιβανίζει η αριστερά τέτοιου είδους νταραβέρια ανάμεσα σε διάφορα κράτη. Η «επιτυχία», βέβαια, ήταν άκρως απαραίτητη για το καθεστώς Τσίπρα, καθώς ήταν επιτακτική η ανάγκη να αλλάξει την διάθεση του πληθυσμού μετά την εκατόμβη νεκρών στο Μάτι, και ταυτόχρονα να πραγματοποιηθεί μια εισαγωγή στην «μεγάλη εθνική επιτυχία της εξόδου από τα μνημόνια», που οφείλουμε στον Μεγάλο και Πολυχρονεμένο Βεζύρη Τσίπρα που ο θεός να μας παίρνει χρόνια και να τα δίνει σ' αυτόν...

Και κάτι τελευταίο.

Ο Μεγάλος Τιμονιέρης ετοιμάζεται τον Σεπτέμβριο να παρευρεθεί στην Σύνοδο του ΟΗΕ, όπου οι «φήμες» λένε ότι θα υπάρξουν κινήσεις επανέναρξης των συνομιλιών για την «λύση» του Κυπριακού.

Αμετακίνητος για την ώρα, χρήσιμος όσο ποτέ...

Τσιράκι ανεκτίμητο.

Θα τα λύσει όλα...

Χ - Μ

Σε αντιδιαστολή, ένα τμήμα της μειονότητας, με προτροπή του τουρκικού κράτους υιοθέτησε την πρακτική να επιλέγει δικούς του μουφτήδες (οι λεγόμενοι ψευδομουφτήδες), οι οποίοι, όμως, δεν ασκούν δικαστικές αρμοδιότητες. Το ελλαδικό κράτος, μάλιστα, καταδικάστηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο επειδή στράφηκε κατά των συγκεκριμένων ατόμων, θεωρώντας ότι έκαναν αντιποίηση Αρχής, με αποτέλεσμα έκτοτε στην Δ. Θράκη να συνυπάρχουν οι επίσημοι μουφτήδες με τους εγκάθετους από το τουρκικό προξενείο.

Στις 13 Αυγούστου μία μόλις ημέρα πριν την απελευθέρωση των «2», μουσουλμάνοι υποστηρικτές του προς καρατόμηση μουφτή Κομοτηνής Μέτσο Τζεμαλή συγκεντρώνονται προς υποστήριξή του έξω από τα γραφεία της Μουφτείας Κομοτηνής, στον αύλειο χώρο του Γενί τζαμί Κομοτηνής.

Ας σημειώσουμε και μια ακόμη «λεπτομέρεια», που καταγράφηκε μετά την απελευθέρωση των «2» στις 14 Αυγούστου.

Στις 21-8 στην Θεσσαλονίκη, μουσουλμάνοι συγκεντρώνονται για να κάνουν την προσευχή του μπαϊραμιού, στο Γενί Τζαμί, που τους παραχωρήθηκε από τον δήμο Θεσσαλονίκης. Στην προσευχή αυτή του μπαϊραμιού μετείχαν περίπου 200 άτομα και μεταξύ αυτών και ο πρόξενος της Τουρκίας στην Θεσσαλονίκη Ορχάν Γιαλμάν Οκάν, ενώ για πρώτη φορά η προσευχή έγινε από ιμάμη και μουεζίνη, που είχε τοποθετηθεί για τον λόγο αυτό από αιρετή μουφτεία της Δυτικής Θράκης. Βέβαια, τζαμί στην πόλη της Θεσσαλονίκης είχε παραχωρηθεί και στα έτη 2013 και 2014, αλλά τότε η στάση του ελλαδικού κράτους, που

ων» (με τους δικούς τους όρους η λεγόμενη στρατιωτική τιμή θα έπρεπε μάλλον να τους οδηγήσει σε αυτοκτονία), εδώ η αθλιότητα ξεπερνά κάθε όριο.

Να ξεκινήσουμε με τον Καμμένο, που είναι βεβαιότατο ότι παρήγγειλε να ταυτιστεί η απελευθέρωση ημερολογιακά με τον δεκαπενταύγουστο, ώστε το «θαύμα της παναγίας» να είναι αναμφισβήτητο και έτσι οι όποιοι αποβλακωμένοι θρησκευόμενοι να φάνε αμάσητο το παραμύθι.

«Ελπίζω ότι η απελευθέρωσή τους, σήμερα, αυτή τη σημαδιακή ημέρα, θα σημάνει και μια άλλη ημέρα για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Μπορούμε να ζήσουμε μαζί και μπορούμε να ζήσουμε ειρηνικά προς όφελος και των δύο λαών μας. Μπορούμε να ζήσουμε χτίζοντας το

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 185
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

τουρκικές ένοπλες δυνάμεις με εντολή του Ερντογάν.

Μετά τον Καμμένο θα μνημονεύσουμε τον γίγαντα της εξωτερικής πολιτικής Γιώργο Κατρούγκαλο:

«Είναι μία σημαντική διπλωματική επιτυχία, καρπός συστηματικής προσπάθειας μηνών», ανέφερε και συμπλήρωσε ότι η διπλωματία αρχών που ακολούθησε το ελληνικό κράτος «***έδειξε στην Τουρκία ότι η εξομάλυνση των σχέσεών της με τη Δύση, ιδίως με την Ευρώπη, περνά από την Ελλάδα και την απελευθέρωση των δύο***».

Εάν οι «επιτυχίες» είναι κάπως έτσι, μπορούμε να φανταστούμε πώς θα μοιάζουν οι αποτυχίες, αλλά αποτυχίες σίγουρα με το καθεστώς Τσίπρα είναι αδύνατον να υπάρξουν. Προφανώς ο Ερντογάν και κάθε αξιωματούχος του τουρκικού κράτους θα κρατούν ακόμη τις κοιλιές τους από τα γέλια.

Η «επιτυχία», βέβαια, ήταν άκρως απαραίτητη για το καθεστώς Τσίπρα, καθώς ήταν επιτακτική η ανάγκη να αλλάξει την διάθεση του πληθυσμού μετά την εκατόμβη νεκρών στο Μάτι, και ταυτόχρονα να πραγματοποιηθεί μια εισαγωγή στην «μεγάλη εθνική επιτυχία της εξόδου από τα μνημόνια», που οφείλουμε στον Μεγάλο και Πολυχρονεμένο Βεζύρη Τσίπρα που ο θεός να μας παίρνει χρόνια και να τα δίνει σ' αυτόν...

Και κάτι τελευταίο.

Ο Μεγάλος Τιμονιέρης ετοιμάζεται τον Σεπτέμβριο να παρευρεθεί στην Σύνοδο του ΟΗΕ, όπου οι «φήμες» λένε ότι θα υπάρξουν κινήσεις επανέναρξης των συνομιλιών για την «λύση» του Κυπριακού.

Αμετακίνητος για την ώρα, χρήσιμος όσο ποτέ...

Τσιράκι ανεκτίμητο.

Θα τα λύσει όλα...

Χ - Μ

συγκεκριμένων ατόμων, θεωρώντας ότι έκαναν αντιποίηση Αρχής, με αποτέλεσμα έκτοτε στην Δ. Θράκη να συνυπάρχουν οι επίσημοι μουφτήδες με τους εγκάθετους από το τουρκικό προξενείο.

Στις 13 Αυγούστου μία μόλις ημέρα πριν την απελευθέρωση των «2», μουσουλμάνοι υποστηρικτές του προς καρατόμηση μουφτή Κομοτηνής Μέτσο Τζεμαλή συγκεντρώνονται προς υποστήριξή του έξω από τα γραφεία της Μουφτείας Κομοτηνής, στον αύλειο χώρο του Γενί τζαμί Κομοτηνής.

Ας σημειώσουμε και μια ακόμη «λεπτομέρεια», που καταγράφηκε μετά την απελευθέρωση των «2» στις 14 Αυγούστου.

Στις 21-8 στην Θεσσαλονίκη, μουσουλμάνοι συγκεντρώνονται για να κάνουν την προσευχή του μπαϊραμιού, στο Γενί Τζαμί, που τους παραχωρήθηκε από τον δήμο Θεσσαλονίκης. Στην προσευχή αυτή του μπαϊραμιού μετείχαν περίπου 200 άτομα και μεταξύ αυτών και ο πρόξενος της Τουρκίας στην Θεσσαλονίκη Ορχάν Γιαλμάν Οκάν, ενώ για πρώτη φορά η προσευχή έγινε από ιμάμη και μουεζίνη, που είχε τοποθετηθεί για τον λόγο αυτό από αιρετή μουφτεία της Δυτικής Θράκης. Βέβαια, τζαμί στην πόλη της Θεσσαλονίκης είχε παραχωρηθεί και στα έτη 2013 και 2014, αλλά τότε η στάση του ελλαδικού κράτους, που δεν δεχόταν παρά ιμάμη διορισμένο από το κράτος, είχε ως αποτέλεσμα να είναι άδειο το τζαμί.

Δεν χρειάζονται περαιτέρω γνώσεις για να αντιληφθεί κάποιος ότι η «επανεξέταση» του ζητήματος της μουφτείας σε Κομοτηνή και Ξάνθη ανάγεται σε ζήτημα (αναβαθμισμένης) συνδιοίκησης της μουσουλμανικής μειονότητας με το τουρκικό κράτος.

Όσο για τους πανηγυρισμούς, τα αγήματα για την υποδοχή των «ηρώ- της παναγίας» να είναι αναμφισβήτητο και έτσι οι όποιοι αποβλακωμένοι θρησκευόμενοι να φάνε αμάσητο το παραμύθι.

«Ελπίζω ότι η απελευθέρωσή τους, σήμερα, αυτή τη σημαδιακή ημέρα, θα σημάνει και μια άλλη ημέρα για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Μπορούμε να ζήσουμε μαζί και μπορούμε να ζήσουμε ειρηνικά προς όφελος και των δύο λαών μας. Μπορούμε να ζήσουμε χτίζοντας το

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 185
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

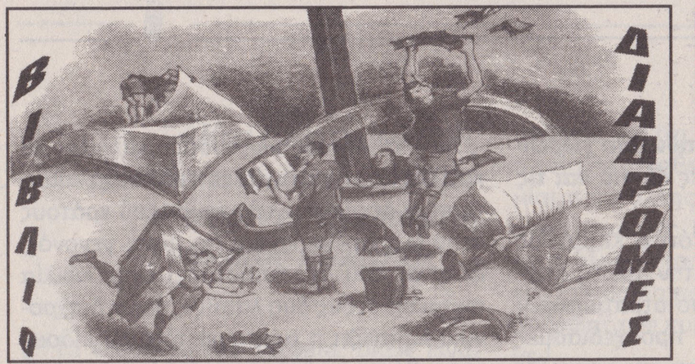
ρα με το καθεστώς Τσίπρα είναι αδύνατον να υπάρξουν. Προφανώς ο Ερντογάν και κάθε αξιωματούχος του τουρκικού κράτους θα κρατούν ακόμη τις κοιλιές τους από τα γέλια.

Αμετακίνητος για την ώρα, χρήσιμος όσο ποτέ...

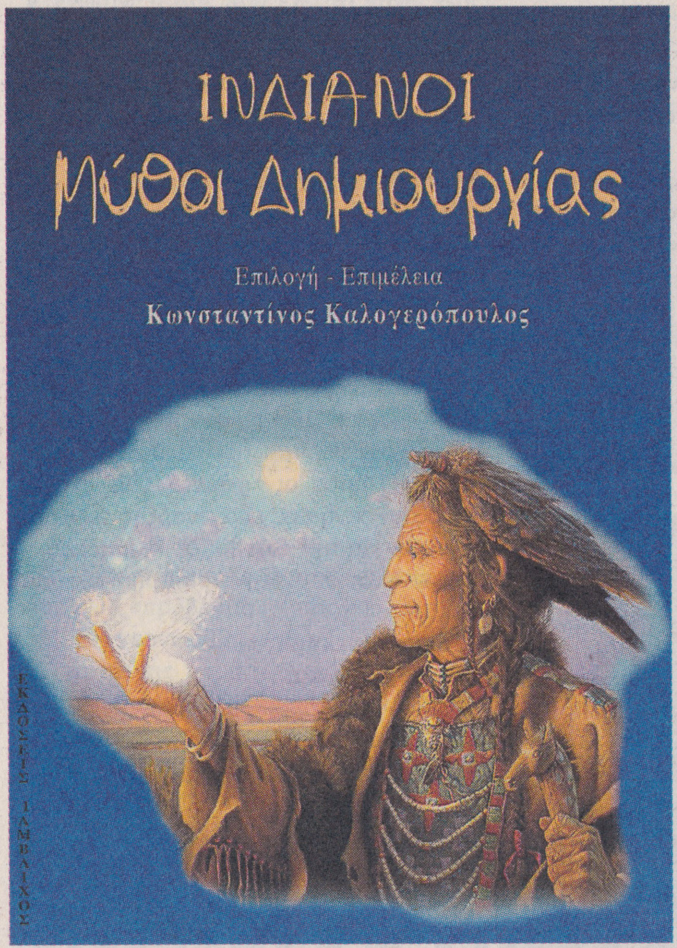
Τσιράκι ανεκτίμητο.

Θα τα λύσει όλα...

Χ - Μ

Ινδιάνικοι μύθοι της δημιουργίας

Εκδόσεις Ιάμβλιχος

Το εν λόγω βιβλίο μυθολογικού ενδιαφέροντος περι-

φυσικό κόσμο. Δεν χρειάζεται οικολογικές προσεγγίσεις και συστήματα διαχείρισης του περιβάλλοντος, πολύ απλώς επειδή το περιβάλλον δεν είναι ένας περιβάλλων χώρος έξω από εμάς και δεν υπάρχει τίποτε να προστατέψουμε. Υπάρχει ένας κόσμος, αποτελούμενος από άλλους μικρότερους που χρειάζεται να βιωθεί.

Έτσι, λοιπόν, οι ινδιάνικοι μύθοι της δημιουργίας, αν διαβαστούν διαφορετικά, μπορούν να αποτελέσουν έναν καλό οδηγό υπενθύμισης ότι είμαστε κόσμοι μέσα σε κόσμους, απομακρύνοντάς μας από τις αυταπάτες. Όταν, λοιπόν, ο νεαρός Λακότα αναζητά το όραμα, περνώντας μια σειρά από δοκιμασίες, δεν καταφέρνει να γίνει μάγος-θεραπευτής και τα άλλα πλάσματα ενοχλούνται στο πέρασμά του, όταν θέλει απλώς να τα κατακτήσει. Όταν οι περιπέτειές του ολοκληρώνονται, ο γηραιότερος μάγος του λέει *τράβηξες για την αναζήτηση του οράματός σου σαν κυνηγός πίσω από το βουβάλι, σαν πολεμιστής σε αναζήτηση αντιπάλων. Πολεμούσες τα πνεύματα. Σκέφτηκες πως σου όφειλαν ένα όραμα. Ούτε η στέρηση, όμως, μήτε το θάρρος ή η καθαρή δύναμη της θέλησης δεν φέρνει όραμα. Το όραμα έρχεται σαν δώρο γεννημένο από την ταπεινότητα, από τη σοφία και την υπομονή. Αν από την αναζήτηση του οράματος δεν έμαθες τίποτα άλλο παρά μόνο αυτό, τότε έμαθες αρκετά. Σκέψου πάνω σε αυτό.* Κι εμείς σκεφτόμαστε μαζί με τον νεαρό Λακότα ότι είμαστε πολύ μακριά από την αναζήτηση του οράματος. Ακόμη κι η λέξη όραμα έχει πια χάσει την αρχική της σημασία, έχει γίνει μια ανούσια δικαιολογία για πολιτικές και οικονομικές αυταπάτες.

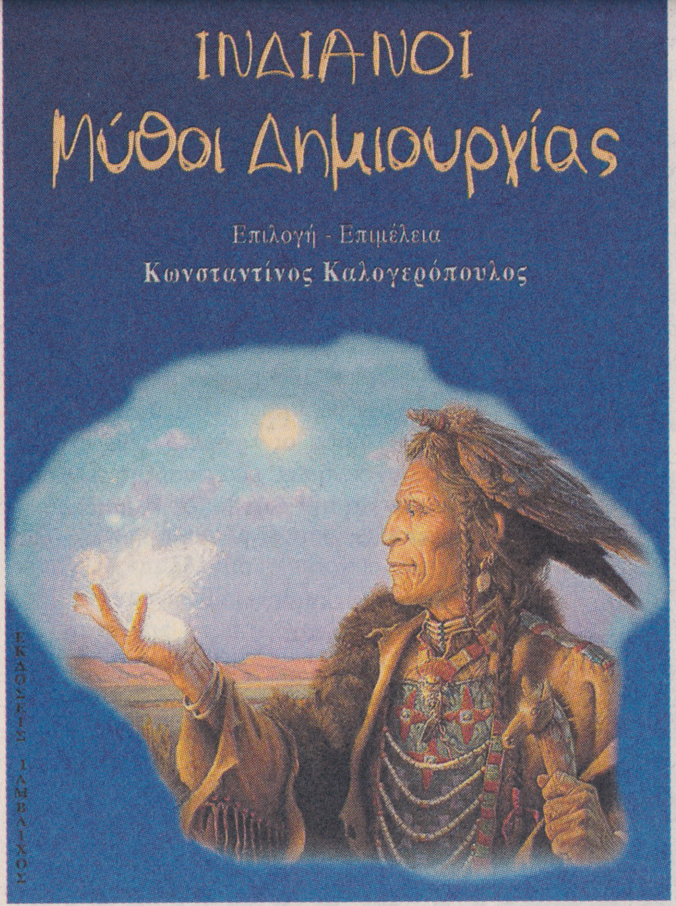
Η ιστορία του Καλού και Κακού Δίδυμου μας δείχνει την διπλή και αλληλο-συμπληρωματική φύση της ίδιας της δημιουργίας και την ουσία του θανάτου και της αθανασίας. Ο ρόλος των ζώων τοτέμ, δηλαδή των ζωντανών πλασμάτων ως φορέων ζωτικής δύναμης που αντι-

και να στερεώσουν τον ήλιο και τη σελήνη. Οι καταιγίδες έφεραν τα ύδατα στη γη. Οι άνθρωποι άρχισαν να ταξιδεύουν στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, μέχρι που βρήκαν το κέντρο τους και εγκαταστάθηκαν. Επρόκειτο για τους Απάτσι Τζικαρίλα, που στα ισπανικά σημαίνει νεροκολοκύθα.

Για τους Κρόου ο κόσμος δημιουργήθηκε από τον Γέρο Κογιότ, που βοηθούμενος από δυο πάπιες, ανακάλυψε τον πρώτο σβώλο χώματος στα βάθη των νερών που είχαν κατακλύσει τη γη. Ο Γέρος Κογιότ φύσηξε πάνω στον σβώλο και τον έκανε να απλωθεί ολόγυρα, φτιάχνοντας την πρώτη στεριά. Φύτεψε, έπειτα, τη ρίζα που είχε βρει αρχικά η πάπια και έφτιαξε τα φυτά, τα δέντρα κι όλα τα είδη τροφής. Έπειτα, έφτιαξε τους κόσμους και τους ανθρώπους, αλλά καθώς ήταν όλοι αρσενικοί τα βρήκε όλα πολύ βαρετά κι αποφάσισε να διορθώσει το λάθος. Από την ιστορία αυτή κι από άλλες ακόμη δεν λείπουν τα κωμικά στοιχεία, που εμπλουτίζουν την αφήγηση. Το Κογιότ κάνει μια σειρά από λάθη στη δημιουργία, που, καθώς τα διορθώνει, δημιουργεί νέα. Δεν λείπουν και οι διάσπαρτες ιστορικές αναφορές, όπως στην περίπτωση του μύθου των Τσεγιέν *Ο μεγάλος μάγος-γιατρός φτιάχνει μια όμορφη χώρα*.

Πολλοί, εντοπίζοντας ομοιότητες μεταξύ των μύθων όλου του κόσμου, προσπαθούν να εκλογικεύσουν, αναζητώντας ιστορικής προέλευσης επιδράσεις και επαφές και επιχειρούν να ανιχνεύσουν μια ή περισσότερες πολιτισμικές κοιτίδες, από τις οποίες ξεπήδησαν κι οι υπόλοιπες κουλτούρες. Ωστόσο, η παγκόσμια ψυχή, που κάποτε μπορούσε, μια και αδιαίρετη, να ατενίζει την ελευθερία, δεν γνωρίζει από τέτοιου είδους εξηγήσεις. Καθώς είμαστε κόσμοι μέσα σε κόσμους, μπορούμε ακόμη και υπό τις σύγχρονες συνθήκες ζωής, αν κατορθώσουμε να δούμε καθαρά, να συνδεθούμε με την παγκόσμια συνείδηση, όπως αυτήν που εξέφραζαν οι αρχέγονοι μύθοι και τρόποι ζωής.

Τελικά, διαβάζοντας κανείς τους *Ινδιάνικους μύθους της δημιουργίας*, νοσταλγεί τον βαθύτερο αληθινό εαυτό του, αυτόν που αποτελεί κομμάτι όλου του σύμπαντος. Ανακαλύπτει εκ νέου ότι το παιγνίδι δεν έχει χαθεί, αλλά

Εκδόσεις Ιάμβλιχος

Το εν λόγω βιβλίο μυθολογικού ενδιαφέροντος περιέχει μια σειρά από ινδιάνικους μύθους προερχόμενους από πολλές και διαφορετικές φυλές ινδιάνων. Δεν πρόκειται απλώς για ένα ευχάριστο ανάγνωσμα, με φανταστικές ιστορίες για την προέλευση του κόσμου από ζώα ή φυτά γενάρχες. Πρόκειται για μια κωδικοποιημένη γνώση και κοσμοαντίληψη, που μεταδίδεται από γενιά σε γενιά και εμπλουτίζει την σχέση με τους εσωτερικούς και τους εξωτερικούς μας κόσμους.

Αναφέρεται σε ουράνια φαινόμενα, τελετουργικούς χορούς, γεωργικές τεχνικές, τρόπους κυνηγιού, σε δυνάμεις της φύσης και αποτελεί ένα είδος χάρτη της εσωτερικής και της εξωτερικής γεωγραφίας των τρόπων ζωής των ιθαγενών της Αμερικής. Δεν μιλάει μόνο για έναν κόσμο που χάθηκε, αλλά και για έναν κόσμο που παραμένει κρυμμένος και ολοζώντανος μέσα στον καθένα. Η ζωτική ενέργεια κάθε πλάσματος συνδέεται με την αέναη δημιουργική ψυχή του απόλυτου, που άλλοτε λέγεται θεός, άλλοτε σύμπαν, άλλοτε παγκόσμια ψυχή.

πολύ απλώς επειδή το περιβάλλον δεν είναι ένας περιβάλλων χώρος έξω από εμάς και δεν υπάρχει τίποτε να προστατέψουμε. Υπάρχει ένας κόσμος, αποτελούμενος από άλλους μικρότερους που χρειάζεται να βιωθεί.

Έτσι, λοιπόν, οι ινδιάνικοι μύθοι της δημιουργίας, αν διαβαστούν διαφορετικά, μπορούν να αποτελέσουν έναν καλό οδηγό υπενθύμισης ότι είμαστε κόσμοι μέσα σε κόσμους, απομακρύνοντάς μας από τις αυταπάτες. Όταν, λοιπόν, ο νεαρός Λακότα αναζητά το όραμα, περνώντας μια σειρά από δοκιμασίες, δεν καταφέρνει να γίνει μάγος-θεραπευτής και τα άλλα πλάσματα ενοχλούνται στο πέρασμά του, όταν θέλει απλώς να τα κατακτήσει. Όταν οι περιπέτειές του ολοκληρώνονται, ο γηραιότερος μάγος του λέει *τράβηξες για την αναζήτηση του οράματός σου σαν κυνηγός πίσω από το βουβάλι, σαν πολεμιστής σε αναζήτηση αντιπάλων. Πολεμούσες τα πνεύματα. Σκέφτηκες πως σου όφειλαν ένα όραμα. Ούτε η στέρηση, όμως, μήτε το θάρρος ή η καθαρή δύναμη της θέλησης δεν φέρνει όραμα. Το όραμα έρχεται σαν δώρο γεννημένο από την ταπεινότητα, από τη σοφία και την υπομονή. Αν από την αναζήτηση του οράματος δεν έμαθες τίποτα άλλο παρά μόνο αυτό, τότε έμαθες αρκετά. Σκέψου πάνω σε αυτό.* Κι εμείς σκεφτόμαστε μαζί με τον νεαρό Λακότα ότι είμαστε πολύ μακριά από την αναζήτηση του οράματος. Ακόμη κι η λέξη όραμα έχει πια χάσει την αρχική της σημασία, έχει γίνει μια ανούσια δικαιολογία για πολιτικές και οικονομικές αυταπάτες.

Η ιστορία του Καλού και Κακού Δίδυμου μας δείχνει την διπλή και αλληλο-συμπληρωματική φύση της ίδιας της δημιουργίας και την ουσία του θανάτου και της αθανασίας. Ο ρόλος των ζώων τοτέμ, δηλαδή των ζωντανών πλασμάτων ως φορέων ζωτικής δύναμης που αντιστοιχεί σε συγκεκριμένες ομάδες της κοινότητας, μπορεί να ιδωθεί ως μια εξωτερική μορφή επικοινωνίας με τη φύση, αλλά κι ως μια βαθιά αντίληψη της σύνδεσης των κόσμων κάθε πλάσματος με τα υπόλοιπα.

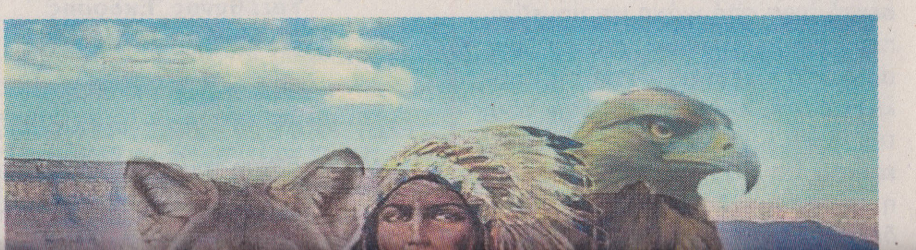
Για τους Απάτσι η δημιουργία της γης προήλθε, όπως και στους αρχαίους ελληνικούς μύθους, από το χάος που εκφράζεται με το υγρό κι αδιαμόρφωτο, ρευστό στοιχείο. Αναφέρεται σε μια εποχή που τα ζώα, τα δέντρα κι οι βράχοι μιλούσαν, όπως κι οι άνθρωποι. Τα πλάσματα του φωτός έπαιξαν ένα παιγνίδι με τα πλάσματα της νύχτας για το τι θα επικρατήσει στη γη. Το παιγνίδι ήταν να βρουν ένα κουμπί, κοιτάζοντας μέσα από ένα τρύπιο ραβδί, που έμοιαζε με κιάλι χωρίς φακούς. Στον πρώτο γύρο νίκησαν οι άνθρωποι, που έφεραν το άστρο του πρωινού, στο δεύτερο πάλι οι

Για τους Κρόου ο κόσμος δημιουργήθηκε από τον Γέρο Κογιότ, που βοηθούμενος από δυο πάπιες, ανακάλυψε τον πρώτο σβώλο χώματος στα βάθη των νερών που είχαν κατακλύσει τη γη. Ο Γέρος Κογιότ φύσηξε πάνω στον σβώλο και τον έκανε να απλωθεί ολόγυρα, φτιάχνοντας την πρώτη στεριά. Φύτεψε, έπειτα, τη ρίζα που είχε βρει αρχικά η πάπια και έφτιαξε τα φυτά, τα δέντρα κι όλα τα είδη τροφής. Έπειτα, έφτιαξε τους κόσμους και τους ανθρώπους, αλλά καθώς ήταν όλοι αρσενικοί τα βρήκε όλα πολύ βαρετά κι αποφάσισε να διορθώσει το λάθος. Από την ιστορία αυτή κι από άλλες ακόμη δεν λείπουν τα κωμικά στοιχεία, που εμπλουτίζουν την αφήγηση. Το Κογιότ κάνει μια σειρά από λάθη στη δημιουργία, που, καθώς τα διορθώνει, δημιουργεί νέα. Δεν λείπουν και οι διάσπαρτες ιστορικές αναφορές, όπως στην περίπτωση του μύθου των Τσεγιέν *Ο μεγάλος μάγος-γιατρός φτιάχνει μια όμορφη χώρα*.

Πολλοί, εντοπίζοντας ομοιότητες μεταξύ των μύθων όλου του κόσμου, προσπαθούν να εκλογικεύσουν, αναζητώντας ιστορικής προέλευσης επιδράσεις και επαφές και επιχειρούν να ανιχνεύσουν μια ή περισσότερες πολιτισμικές κοιτίδες, από τις οποίες ξεπήδησαν κι οι υπόλοιπες κουλτούρες. Ωστόσο, η παγκόσμια ψυχή, που κάποτε μπορούσε, μια και αδιαίρετη, να ατενίζει την ελευθερία, δεν γνωρίζει από τέτοιου είδους εξηγήσεις. Καθώς είμαστε κόσμοι μέσα σε κόσμους, μπορούμε ακόμη και υπό τις σύγχρονες συνθήκες ζωής, αν κατορθώσουμε να δούμε καθαρά, να συνδεθούμε με την παγκόσμια συνείδηση, όπως αυτήν που εξέφραζαν οι αρχέγονοι μύθοι και τρόποι ζωής.

Τελικά, διαβάζοντας κανείς τους *Ινδιάνικους μύθους της δημιουργίας*, νοσταλγεί τον βαθύτερο αληθινό εαυτό του, αυτόν που αποτελεί κομμάτι όλου του σύμπαντος. Ανακαλύπτει εκ νέου ότι το παιγνίδι δεν έχει χαθεί, αλλά συνεχίζεται, μέχρι την επιστροφή ξανά και ξανά στον αέναο κύκλο της ζωής. Κι αυτή η προοπτική απελευθερώνει, αποδεσμεύει από τους φόβους και τις αυταπάτες, από την ερμηνεία της ζωής με όρους ήττας ή νίκης. Αναδεικνύει τη συνθετότητα και την πολυδιάστατη φύση της ύπαρξης σε οποιαδήποτε έκφανση κι αν την αντικρίζουμε.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

Εκδόσεις Ιάμβλιχος

Το εν λόγω βιβλίο μυθολογικού ενδιαφέροντος περιέχει μια σειρά από ινδιάνικους μύθους προερχόμενους από πολλές και διαφορετικές φυλές ινδιάνων. Δεν πρόκειται απλώς για ένα ευχάριστο ανάγνωσμα, με φανταστικές ιστορίες για την προέλευση του κόσμου από ζώα ή φυτά γενάρχες. Πρόκειται για μια κωδικοποιημένη γνώση και κοσμοαντίληψη, που μεταδίδεται από γενιά σε γενιά και εμπλουτίζει την σχέση με τους εσωτερικούς και τους εξωτερικούς μας κόσμους.

Αναφέρεται σε ουράνια φαινόμενα, τελετουργικούς χορούς, γεωργικές τεχνικές, τρόπους κυνηγιού, σε δυνάμεις της φύσης και αποτελεί ένα είδος χάρτη της εσωτερικής και της εξωτερικής γεωγραφίας των τρόπων ζωής των ιθαγενών της Αμερικής. Δεν μιλάει μόνο για έναν κόσμο που χάθηκε, αλλά και για έναν κόσμο που παραμένει κρυμμένος και ολοζώντανος μέσα στον καθένα. Η ζωτική ενέργεια κάθε πλάσματος συνδέεται με την αέναη δημιουργική ψυχή του απόλυτου, που άλλοτε λέγεται θεός, άλλοτε σύμπαν, άλλοτε παγκόσμια ψυχή.

Κάθε μύθος, ως λόγος-ευλογία, εκφράζει μια φυσική ηθική· μια ηθική που δεν επιβάλλεται από τους πολιτικούς θεσμούς ούτε από κάποιους φορείς του καλού, έτσι γενικά κι αυθαίρετα. Ο σεβασμός για την φύση δεν κατοχυρώνεται νομικά ως δικαίωμα, αλλά είναι μια αυτονόητη αξία, όταν κάποιος βλέπει χωρίς να τυφλώνεται από το θολό πέπλο της αυταπάτης ότι είμαστε μοναδικοί κι ότι ο εγωισμός είναι μια φυσική ανάγκη. Όταν κάποιος αντιληφθεί ότι αποτελεί έναν κόσμο μέσα σε άλλους κόσμους δεν χρειάζεται να προσπαθήσει να πείσει κανέναν για την εσωτερική και εξωτερική ενότητα κάθε πλάσματος με τον

ση αντιπάλων. Πολεμούσες τα πνεύματα. Σκέφτηκες πως σου όφειλαν ένα όραμα. Ούτε η στέρηση, όμως, μήτε το θάρρος ή η καθαρή δύναμη της θέλησης δεν φέρνει όραμα. Το όραμα έρχεται σαν δώρο γεννημένο από την ταπεινότητα, από τη σοφία και την υπομονή. Αν από την αναζήτηση του οράματος δεν έμαθες τίποτα άλλο παρά μόνο αυτό, τότε έμαθες αρκετά. Σκέψου πάνω σε αυτό. Κι εμείς σκεφτόμαστε μαζί με τον νεαρό Λακότα ότι είμαστε πολύ μακριά από την αναζήτηση του οράματος. Ακόμη κι η λέξη όραμα έχει πια χάσει την αρχική της σημασία, έχει γίνει μια ανούσια δικαιολογία για πολιτικές και οικονομικές αυταπάτες.

Η ιστορία του Καλού και Κακού Δίδυμου μας δείχνει την διπλή και αλληλο-συμπληρωματική φύση της ίδιας της δημιουργίας και την ουσία του θανάτου και της αθανασίας. Ο ρόλος των ζώων τοτέμ, δηλαδή των ζωντανών πλασμάτων ως φορέων ζωτικής δύναμης που αντιστοιχεί σε συγκεκριμένες ομάδες της κοινότητας, μπορεί να ιδωθεί ως μια εξωτερική μορφή επικοινωνίας με τη φύση, αλλά κι ως μια βαθιά αντίληψη της σύνδεσης των κόσμων κάθε πλάσματος με τα υπόλοιπα.

Για τους Απάτσι η δημιουργία της γης προήλθε, όπως και στους αρχαίους ελληνικούς μύθους, από το χάος που εκφράζεται με το υγρό κι αδιαμόρφωτο, ρευστό στοιχείο. Αναφέρεται σε μια εποχή που τα ζώα, τα δέντρα κι οι βράχοι μιλούσαν, όπως κι οι άνθρωποι. Τα πλάσματα του φωτός έπαιξαν ένα παιγνίδι με τα πλάσματα της νύχτας για το τι θα επικρατήσει στη γη. Το παιγνίδι ήταν να βρουν ένα κουμπί, κοιτάζοντας μέσα από ένα τρύπιο ραβδί, που έμοιαζε με κιάλι χωρίς φακούς. Στον πρώτο γύρο νίκησαν οι άνθρωποι, που έφεραν το άστρο του πρωινού, στο δεύτερο πάλι οι άνθρωποι που έκαναν μεγαλύτερη την ανατολή. Όσο ερχόταν το φως, τόσο κρύβονταν τα ζώα της νύχτας. Ωστόσο, παρά την έλευση του φωτός, όλα τα πλάσματα ζούσαν ακόμη κάτω από τη γη. Από μια τρύπα είδαν το φως που είχαν φέρει και ανακάλυψαν τη δίοδο για τον επάνω κόσμο. Έπειτα, φύτεψαν καρπούς και έφτιαξαν βουνά, κατάφεραν να βγουν στον επάνω κόσμο

φη χώρα.

Πολλοί, εντοπίζοντας ομοιότητες μεταξύ των μύθων όλου του κόσμου, προσπαθούν να εκλογικεύσουν, αναζητώντας ιστορικής προέλευσης επιδράσεις και επαφές και επιχειρούν να ανιχνεύσουν μια ή περισσότερες πολιτισμικές κοιτίδες, από τις οποίες ξεπήδησαν κι οι υπόλοιπες κουλτούρες. Ωστόσο, η παγκόσμια ψυχή, που κάποτε μπορούσε, μια και αδιαίρετη, να ατενίζει την ελευθερία, δεν γνωρίζει από τέτοιου είδους εξηγήσεις. Καθώς είμαστε κόσμοι μέσα σε κόσμους, μπορούμε ακόμη και υπό τις σύγχρονες συνθήκες ζωής, αν κατορθώσουμε να δούμε καθαρά, να συνδεθούμε με την παγκόσμια συνείδηση, όπως αυτήν που εξέφραζαν οι αρχέγονοι μύθοι και τρόποι ζωής.

Τελικά, διαβάζοντας κανείς τους *Ινδιάνικους μύθους της δημιουργίας*, νοσταλγεί τον βαθύτερο αληθινό εαυτό του, αυτόν που αποτελεί κομμάτι όλου του σύμπαντος. Ανακαλύπτει εκ νέου ότι το παιγνίδι δεν έχει χαθεί, αλλά συνεχίζεται, μέχρι την επιστροφή ξανά και ξανά στον αέναο κύκλο της ζωής. Κι αυτή η προοπτική απελευθερώνει, αποδεσμεύει από τους φόβους και τις αυταπάτες, από την ερμηνεία της ζωής με όρους ήττας ή νίκης. Αναδεικνύει τη συνθετότητα και την πολυδιάστατη φύση της ύπαρξης σε οποιαδήποτε έκφανση κι αν την αντικρίζουμε.

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

ΠΟΝΤΙΚΟΛΟΓΙΕΣ...ΕΞ ΥΠΝΟΥ

Άτιμη ΜΚΟ μάς έφαγες τα μισθά μας!

Είναι μήπως το θράσος το ύψιστο «προσόν» της εποχής μας; Κι αν όντως είναι (για κάποιους), έχει όρια; Κι αν έχει ποιοι έχουν αναλάβει τον «σπουδαίο» αυτόν ρόλο, ως «ειδικοί θρασσολόγοι», να μας «διαφωτίσουν» για τα διαρκώς επεκτεινόμενα όρια του; Σουλατσάριζα, το λοιπόν, τις προάλλες, στο Κέντρο της Νυφίτσας του Θερμαϊκού, όπου τα πράσινα φύλλα είναι σπανιότερα κι από τον λευκό ρινόκερο και η ησυχία σπανιότερη κι από τα δυο μαζί, έσερνα την ουρά μου, σκουντούφλης κι άυπνος («έπεσαν» υπερωρίες βλέπετε στους υπονόμους), έως που μια στιγμή (θες από τύχη, θες από συνήθεια) το βλέμμα μου προσγειώθηκε άτσαλα στις αράδες μιας κινηματικής αφίσας «διαμαρτυρίας».

Για να μην σας κουράζω με παντελώς άχρηστες, αριστερίστικες λεπτομέρειες, ούτε λίγο ούτε πολύ, οι «παθόντες» μάς πληροφορούσαν για την «άδικη», «απαράδεκτη» κι όλα τα κακά της μοίρας της, συμπεριφορά μιας ΜΚΟ (ναι, μάλιστα, από αυτές που «βοηθούν» πρόσφυγες και μετανάστες). Θα μου πείτε, βέβαια, «καλά ρε Πόντικα, εντάξει, όταν εργάζονται για τις ΜΚΟ, τούς ασκείς κριτική. Ωραία. Πώς όμως τους «βγάζεις (πάλι) στη σέντρα» με αφορμή μια αφίσα «διαμαρτυρίας» εναντίον μιας ΜΚΟ;

Φίλτατοί μου αναγνώστες κι όμως, η απάντηση είναι απλή. Οι «παθόντες» ΔΕΝ διαμαρτύρονται για την εγκληματικά ύπουλη δράση των ΜΚΟ, τη σχέση που έχουν αυτές με το κράτος (γενικώς), την ολοκληρωτική επίσης σχέση τους με αποκτηνωμένα δίποδα της «φάρας» του Σώρος και της «Ανοιχτής Κοινωνίας» αυτού («Open Society» αγγλιστί) και τον εν γένει ρόλο «κλειδί» που διαδραματίζουν

«αγωνιζόμενοι», στις κινηματικές «επάλξεις», να με διαψεύσετε (και πάλι) πανηγυρικά. «Κύριες και κύριοι», σάς διατρέχει ένας γνήσιος αμοραλισμός, θεμελιώδες στοιχείο, βέβαια, της κομμουνιστικής σας ιδεολογίας και των μυριάδων παραφυάδων αυτής. Ο Βλαδίμηρος ο Λένιν κι όλα τα έτερα «ιερά τέρατα» της εγκληματικής αυτής ιδεολογίας (άλλωστε κάθε ιδεολογία είναι εγκληματική) θα ήταν απείρως περήφανα για την παντελή έλλειψη ήθους κι αξιοπρέπειας που σας χαρακτηρίζει.

Ως «σωστοί» μπολσεβίκοι, όπως επιθυμείτε διακαώς να γίνετε, δεν πρέπει να «κολλάτε» σε «ανοησιούλες», όπως οι άνωθι αναφερθείσες. Ούτως ή άλλως, «για να γίνει η Γη κόκκινη», ο σκοπός πρέπει να αγιάζει ΠΑΝΤΑ τα μέσα, άπαντα οφείλουν να προχωρούν μέσα από τον «διαλεκτικό υλισμό» (ψψψ... τσουτσούριασε το τρίχωμά μου), την κομμουνιστική ιδεολογία και βεβαίως το κόμμα, με μοναδικό στόχο την κατάληψη της εξουσίας. Τα υπόλοιπα είναι μόνον αφηγήσεις για ανόητους, παραμύθια δίχως δράκο (χμμ... εντάξει, εδώ λάθεψα, «κόκκινους» δράκους έχετε εμφανίσει ουκ ολίγους...).

Ο ΟΑΣΘ, η «αλληλεγγύη» και η (άμοιρη) κοινωνία!

Όχι, φίλτατοι αναγνώστες, δεν θα αλλάξω θέμα. Παραμένουμε, λοιπόν, σταθερά στο θράσος και τα ελαστικότατα όρια αυτού. Ενώ, λοιπόν, μελετούσα ενδελεχώς τη *Βατραχομυομαχία*, το ένδοξο τούτο έπος των προγόνων μου, ανάσκελα αραχτός στο υπονόμιο τσαρδί μου, ύψωσα το βλέμμα πέρα από το μαντεμένιο κιγκλίδωμα, για να το ξεκουράσω από την ανάγνωση του εν λόγω πονήματος, και τα μάτια μου συ-

απόλυτα ασαφές της όποιας υποτιθέμενης στήριξης (!) προς τους πυρόπληκτους κι ας σταθούμε στη φράση «η αλληλεγγύη κρατά την κοινωνία όρθια». Επαναλαμβάνω, «τάδε έφη» ΟΑΣΘ, μιά κρατική υπηρεσία! Θα προσπαθήσω, λοιπόν, να εισέλθω για λίγο στους τρικυμιώδεις εγκεφάλους, που συνέλαβαν τούτο το μεγαλειώδες φληνάφημα. Αν, όπως γράφετε, ο στυλοβάτης της κοινωνίας είναι η αλληλεγγύη (προφανώς ανάμεσα στα μέλη της), τότε τί διάολο ρόλο παίζει το κράτος, για το οποίο εργάζεστε; Μας είναι μήπως άχρηστο; Καλά, εγώ και οι «αφελείς» συνοδοιπόροι μου το γνωρίζουμε αυτό, εσείς, όμως, πώς είναι δυνατόν, ως ΟΑΣΘ, όχι ατομικά, ως εξουσιαζόμενοι, που, για την επιβίωση, κάποιοι εργάζεστε εκεί (τίποτα κακό ασφαλώς σε αυτό), να λέτε και κυρίως να γράφετε δημόσια τέτοια πράγματα;! Δεν πιστεύετε, ως κρατικός οργανισμός, πως η κοινωνία χρειάζεται το κράτος; Πληρώνεστε από την «κοινωνική αλληλεγγύη» ή από τη βίαιη φορολόγηση της κοινωνίας που επιβάλει η εξουσία; Είστε καλά ή μήπως σας βάρεσε η ζέστη στο άδειο σας κεφάλι;

Ούτε το ένα ούτε το άλλο ασφαλώς ισχύει. Αυτό που πραγματικά νομίζετε, όπως και η ελεεινή κυβερνητική εξουσία που υπηρετείτε, είναι ότι οι άνθρωποι στον Ελλαδικό χώρο έχουν πάθει κανονική λοβοτομή. Βαυκαλίζεστε αγρίως ότι έχετε σκηνοθετήσει τον άριστο Οργουολικό-Χαξλεϋκό εφιάλτη, για όλους μας, αλλά πλανάσθε πλάνην οικτράν. Οι λόγοι που το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας βρίσκεται επί του παρόντος εν αφασία ουδόλως σχετίζονται με τις δικές σας εξουσιαστικές ικανότητες. Εν αντιθέσει, λοιπόν, με το θράσος σας, οι μέρες που προσπαθείτε

Ειλικρινώς, δεν έχω ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Και για να είμαι απόλυτα ακριβής, ούτε καν είχα φανταστεί πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί· δεκάδες σμήνη από πράσινα παπαγαλάκια να πετούν ΕΛΕΥΘΕΡΑ στον ουρανό, απολαμβάνοντας ανεμπόδιστα τη ζωή, δίχως κλουβί κι αιχμαλωσία. Η αποθέωση της εναγρίωσης σε όλο της το λαμπρό μεγαλείο! Αναρωτήθηκα, λοιπόν, με έκδηλη την απορία στις αυτάρες μου, «μα πώς είναι δυνατόν να συνέβη αυτό; Πώς βρέθηκαν εδώ όλοι αυτοί οι παπαγάλοι;».

Κι όμως η απάντηση είναι απλή και προφανής: δραπέτευσαν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, από την αιχμαλωσία, στην οποία τα κρατούσαν πεισματικά οι «ιδιοκτήτες» τους. Βέβαια, θα μου πείτε, πώς είναι δυνατόν να δραπέτευσαν ταυτόχρονα τόσα παπαγαλάκια; Κι εδώ έγκειται, αν θέλετε, και το επιπλέον λαμπρό του εν λόγω γεγονότος· ολίγα ισχνά, ταλαίπωρα πλάσματα, που δεν είχανε βιώσει ούτε στιγμή εκτός αιχμαλωσίας, που δεν είχαν

«διαφωτίσουν» για τα διαρκώς επεκτεινόμενα όρια του; Σουλατσάριζα, το λοιπόν, τις προάλλες, στο Κέντρο της Νυφίτσας του Θερμαϊκού, όπου τα πράσινα φύλλα είναι σπανιότερα κι από τον λευκό ρινόκερο και η ησυχία σπανιότερη κι από τα δυο μαζί, έσερνα την ουρά μου, σκουντούφλης κι άυπνος («έπεσαν» υπερωρίες βλέπετε στους υπονόμους), έως που μια στιγμή (θες από τύχη, θες από συνήθεια) το βλέμμα μου προσγειώθηκε άτσαλα στις αράδες μιας κινηματικής αφίσας «διαμαρτυρίας».

Για να μην σας κουράζω με παντελώς άχρηστες, αριστερίστικες λεπτομέρειες, ούτε λίγο ούτε πολύ, οι «παθόντες» μάς πληροφορούσαν για την «άδικη», «απαράδεκτη» κι όλα τα κακά της μοίρας της, συμπεριφορά μιας ΜΚΟ (ναι, μάλιστα, από αυτές που «βοηθούν» πρόσφυγες και μετανάστες). Θα μου πείτε, βέβαια, «καλά ρε Πόντικα, εντάξει, όταν εργάζονται για τις ΜΚΟ, τούς ασκείς κριτική. Ωραία. Πώς όμως τους «βγάζεις (πάλι) στη σέντρα» με αφορμή μια αφίσα «διαμαρτυρίας» εναντίον μιας ΜΚΟ;

Φίλτατοί μου αναγνώστες κι όμως, η απάντηση είναι απλή. Οι «παθόντες» ΔΕΝ διαμαρτύρονται για την εγκληματικά ύπουλη δράση των ΜΚΟ, τη σχέση που έχουν αυτές με το κράτος (γενικώς), την ολοκληρωτική επίσης σχέση τους με αποκτηνωμένα δίποδα της «φάρας» του Σώρος και της «Ανοιχτής Κοινωνίας» αυτού («Open Society» αγγλιστί) και τον εν γένει ρόλο «κλειδί» που διαδραματίζουν ακόμη και στο δουλεμπόριο ανθρώπων, που κυριολεκτικά συμβαίνει αυτή τη στιγμή στη Μεσόγειο. Όχι βέβαια! Με αυτά θα ασχολούμαστε τώρα;! Αυτά είναι κολοκύθια στο πάτερο και με ολίγη ρίγανη παρακαλώ! Οι άνθρωποι, με το «δίκιο»(!) τους πάντα, καταγγέλλουν (ως γνήσιοι κομμουνιστές) το γεγονός ότι η άτιμη αυτή ΜΚΟ δεν τους πλήρωσε τα «τίμια» μεροκάματά τους! Ε, όχι! Ντροπή κι όνειδος! Δεν είναι, λοιπόν, κακιά η ΜΚΟ για αυτό που είναι, εν συνόλω, αλλά γίνεται «τέρας» εάν (και μόνο εάν) μάς αφήσει απλήρωτους. Δεν νιώθουμε «σκύβαλα αλαλάζοντα» (όπως λέει κι ο σύντροφος) που δουλεύουμε για ένα τρισάθλιο εξουσιαστικό εργαλείο της Νέας Τάξης και της ενοποιημένης κυ-

δων αυτής. Ο Βλαδίμηρος ο Λένιν κι όλα τα έτερα «ιερά τέρατα» της εγκληματικής αυτής ιδεολογίας (άλλωστε κάθε ιδεολογία είναι εγκληματική) θα ήταν απείρως περήφανα για την παντελή έλλειψη ήθους κι αξιοπρέπειας που σας χαρακτηρίζει.

Ως «σωστοί» μπολσεβίκοι, όπως επιθυμείτε διακαώς να γίνετε, δεν πρέπει να «κολλάτε» σε «ανοησιούλες», όπως οι άνωθι αναφερθείσες. Ούτως ή άλλως, «για να γίνει η Γη κόκκινη», ο σκοπός πρέπει να αγιάζει ΠΑΝΤΑ τα μέσα, άπαντα οφείλουν να προχωρούν μέσα από τον «διαλεκτικό υλισμό» (ψψψ... τσουτσούριασε το τρίχωμά μου), την κομμουνιστική ιδεολογία και βεβαίως το κόμμα, με μοναδικό στόχο την κατάληψη της εξουσίας. Τα υπόλοιπα είναι μόνον αφηγήσεις για ανόητους, παραμύθια δίχως δράκο (χμμ... εντάξει, εδώ λάθεψα, «κόκκινους» δράκους έχετε εμφανίσει ουκ ολίγους...).

Ο ΟΑΣΘ, η «αλληλεγγύη» και η (άμοιρη) κοινωνία!

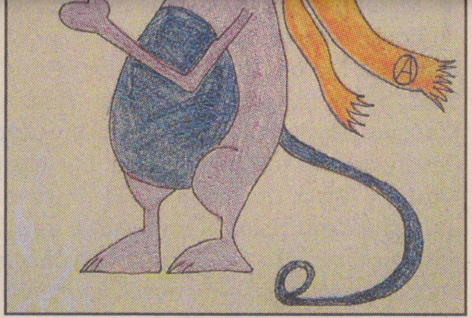
Όχι, φίλτατοι αναγνώστες, δεν θα αλλάξω θέμα. Παραμένουμε, λοιπόν, σταθερά στο θράσος και τα ελαστικότατα όρια αυτού. Ενώ, λοιπόν, μελετούσα ενδελεχώς τη *Βατραχομυομαχία*, το ένδοξο τούτο έπος των προγόνων μου, ανάσκελα αραχτός στο υπονόμιο τσαρδί μου, ύψωσα το βλέμμα πέρα από το μαντεμένιο κιγκλίδωμα, για να το ξεκουράσω από την ανάγνωση του εν λόγω πονήματος, και τα μάτια μου συνάντησαν το ηλεκτρονικό μηχάνημα, που ενημερώνει (λέμε τώρα...) για τον χρόνο άφιξης των αστικών λεωφορείων (ναι, ορθώς καταλάβατε, διαβιώ εγγύτατα σε στάση). Τί το ήθελα;! Δεν έμενα καλύτερα αφοσιωμένος στα γενναία κατορθώματα του Λειχοπίνακα και του Εμβασίτριχου; Εκτός από τους χρόνους αφίξεων, η «θαυματουργή» αυτή μηχανή γνωστοποιούσε, προς κάθε ενδιαφερόμενο και μη, πως «Η αλληλεγγύη κρατά την κοινωνία όρθια. Ο ΟΑΣΘ στέκεται δίπλα στους πυρόπληκτους». Προς στιγμήν, έμεινα ασάλευτος, εκτός βέβαια της κάτω σιαγώνας μου, η οποία είχε αφεθεί χαρούμενα στο έλεος της βαρύτητας. Εν συνεχεία, ρίφθηκα εις το πάτωμα, ξεκαρδιζόμενος εις γέλωτες

να εισέλθω για λίγο στους τρικυμιώδεις εγκεφάλους, που συνέλαβαν τούτο το μεγαλειώδες φληνάφημα. Αν, όπως γράφετε, ο στυλοβάτης της κοινωνίας είναι η αλληλεγγύη (προφανώς ανάμεσα στα μέλη της), τότε τί διάολο ρόλο παίζει το κράτος, για το οποίο εργάζεστε; Μας είναι μήπως άχρηστο; Καλά, εγώ και οι «αφελείς» συνοδοιπόροι μου το γνωρίζουμε αυτό, εσείς, όμως, πώς είναι δυνατόν, ως ΟΑΣΘ, όχι ατομικά, ως εξουσιαζόμενοι, που, για την επιβίωση, κάποιοι εργάζεστε εκεί (τίποτα κακό ασφαλώς σε αυτό), να λέτε και κυρίως να γράφετε δημόσια τέτοια πράγματα;! Δεν πιστεύετε, ως κρατικός οργανισμός, πως η κοινωνία χρειάζεται το κράτος; Πληρώνεστε από την «κοινωνική αλληλεγγύη» ή από τη βίαιη φορολόγηση της κοινωνίας που επιβάλει η εξουσία; Είστε καλά ή μήπως σας βάρεσε η ζέστη στο άδειο σας κεφάλι;

Ούτε το ένα ούτε το άλλο ασφαλώς ισχύει. Αυτό που πραγματικά νομίζετε, όπως και η ελεεινή κυβερνητική εξουσία που υπηρετείτε, είναι ότι οι άνθρωποι στον Ελλαδικό χώρο έχουν πάθει κανονική λοβοτομή. Βαυκαλίζεστε αγρίως ότι έχετε σκηνοθετήσει τον άριστο Οργουολικό-Χαξλεϋκό εφιάλτη, για όλους μας, αλλά πλανάστε πλάνην οικτράν. Οι λόγοι που το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας βρίσκεται επί του παρόντος εν αφασία ουδόλως σχετίζονται με τις δικές σας εξουσιαστικές ικανότητες. Εν αντιθέσει, λοιπόν, με το θράσος σας, οι μέρες που προσπαθείτε διακαώς να μας ταΐσετε σανό από τα Lidl είναι μετρημένες.

Από το κλουβί στο κλαδί

Σκέφτηκα να κρατήσω μερικές θετικές σκέψεις για το τέλος. Αφορμή για αυτές αποτέλεσε ένα ανέλπιστο γεγονός, από αυτά που, όταν τα θωρείς κατάματα, αντιλαμβάνεσαι πως τίποτα δεν είναι στην πράξη αδύνατον. Μου είπαν, λοιπόν, προ ολίγων ημερών, κάτι ξεπεσμένοι αριστοκρατοπόντικες (σαν την αφεντιά μου) πως στο Πάρκο της ΧΑΝΘ, άνωθεν του Λευκού Πύργου, έχει γεμίσει ο τόπος με παπαγαλάκια χρώματος χλωρού! Η πρώτη, βέβαια, ερώτηση που τους απηύθυνα ήταν αν ο εν λόγω παραλογισμός τους σχετίζεται με

Ειλικρινώς, δεν έχω ξαναδεί κάτι παρόμοιο. Και για να είμαι απόλυτα ακριβής, ούτε καν είχα φανταστεί πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί· δεκάδες σμήνη από πράσινα παπαγαλάκια να πετούν ΕΛΕΥΘΕΡΑ στον ουρανό, απολαμβάνοντας ανεμπόδιστα τη ζωή, δίχως κλουβί κι αιχμαλωσία. Η αποθέωση της εναγρίωσης σε όλο της το λαμπρό μεγαλείο! Αναρωτήθηκα, λοιπόν, με έκδηλη την απορία στις αυτάρες μου, «μα πώς είναι δυνατόν να συνέβη αυτό; Πώς βρέθηκαν εδώ όλοι αυτοί οι παπαγάλοι;».

Κι όμως η απάντηση είναι απλή και προφανής: δραπέτευσαν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, από την αιχμαλωσία, στην οποία τα κρατούσαν πεισματικά οι «ιδιοκτήτες» τους. Βέβαια, θα μου πείτε, πώς είναι δυνατόν να δραπέτευσαν ταυτόχρονα τόσα παπαγαλάκια; Κι εδώ έγκειται, αν θέλετε, και το επιπλέον λαμπρό του εν λόγω γεγονότος· ολίγα ισχνά, ταλαίπωρα πλάσματα, που δεν είχανε βιώσει ούτε στιγμή εκτός αιχμαλωσίας, που δεν είχαν χρησιμοποιήσει ποτέ, επί της ουσίας, τα φτερά τους, ελευθερώθηκαν, αναπαράχθηκαν και πλέον ευημερούν στο κέντρο μιας Μητρόπολης της Ευρώπης! Υπέροχο δεν είναι;

Τώρα, βέβαια, μόνον «ισχνά» δεν τα λες, μιας κι αφού είναι πια εις θέσιν να χρησιμοποιούν κανονικά το μυοσκελετικό τους σύστημα, έχουν αυξήσει τη μάζα τους κατά πολύ, σε σχέση με την αντίστοιχη που διέθεταν στην αιχμαλωσία. Υποθέτω πως, κατά τους χειμερινούς μήνες, όταν τα ζώνει ο παγωμένος Βαρδάρης, είτε θα βρίσκουν κάποιο τεχνητό κατάλυμα, ενδεχομένως σε περιστερώνες ή κάτι παρόμοιο, είτε θα φωλιάζουν στα κυπαρίσσια των νεκροταφείων στην Ευαγγελίστρια, μιας και

από αυτές που «βοηθούν» πρόσφυγες και μετανάστες). Θα μου πείτε, βέβαια, «καλά ρε Πόντικα, εντάξει, όταν εργάζονται για τις ΜΚΟ, τούς ασκείς κριτική. Ωραία. Πώς όμως τους «βγάζεις (πάλι) στη σέντρα» με αφορμή μια αφίσα «διαμαρτυρίας» εναντίον μιας ΜΚΟ;

Φίλτατοί μου αναγνώστες κι όμως, η απάντηση είναι απλή. Οι «παθόντες» ΔΕΝ διαμαρτύρονται για την εγκληματικά ύπουλη δράση των ΜΚΟ, τη σχέση που έχουν αυτές με το κράτος (γενικώς), την ολοκληρωτική επίσης σχέση τους με αποκτηνωμένα δίποδα της «φάρας» του Σώρος και της «Ανοιχτής Κοινωνίας» αυτού («Open Society» αγγλιστί) και τον εν γένει ρόλο «κλειδί» που διαδραματίζουν ακόμη και στο δουλεμπόριο ανθρώπων, που κυριολεκτικά συμβαίνει αυτή τη στιγμή στη Μεσόγειο. Όχι βέβαια! Με αυτά θα ασχολούμαστε τώρα;! Αυτά είναι κολοκύθια στο πάτερο και με ολίγη ρίγανη παρακαλώ! Οι άνθρωποι, με το «δίκιο»(!) τους πάντα, καταγγέλλουν (ως γνήσιοι κομμουνιστές) το γεγονός ότι η άτιμη αυτή ΜΚΟ δεν τους πλήρωσε τα «τίμια» μεροκάματά τους! Ε, όχι! Ντροπή κι όνειδος! Δεν είναι, λοιπόν, κακιά η ΜΚΟ για αυτό που είναι, εν συνόλω, αλλά γίνεται «τέρας» εάν (και μόνο εάν) μάς αφήσει απλήρωτους. Δεν νιώθουμε «σκύβαλα αλαλάζοντα» (όπως λέει κι ο σύντροφος) που δουλεύουμε για ένα τρισάθλιο εξουσιαστικό εργαλείο της Νέας Τάξης και της ενοποιημένης κυριαρχίας, ενώ παράλληλα υποδυόμαστε (ως άλλος καρναβαλικός θίασος ασφαλώς) τους ακραιφνείς «αντιεξουσιαστές» (!) (σιγά, θα στραμπουλίξω την ουρά μου από τους γέλωτες...), αλλά ενιστάμεθα και μάλιστα ως οργίλοι αν δεν πληρωθούμε, όπως «τα είχαμε συμφωνήσει».

Ειλικρινώς, υψώνω τις χείρες, τους πόδες και την ουρά μου ψηλά. Εκεί που πάω να πω, «ναι, εντάξει, μέχρι εδώ μπορεί να φθάσει το θράσος και η ξευτίλα, δεν γίνεται παραπέρα», εσείς εκεί, σταθερά ραμούσια δίχως δράκο (χμμ... εντάξει, εδώ λάθεψα, «κόκκινους» δράκους έχετε εμφανίσει ουκ ολίγους...).

Ο ΟΑΣΘ, η «αλληλεγγύη» και η (άμοιρη) κοινωνία!

Όχι, φίλτατοι αναγνώστες, δεν θα αλλάξω θέμα. Παραμένουμε, λοιπόν, σταθερά στο θράσος και τα ελαστικότατα όρια αυτού. Ενώ, λοιπόν, μελετούσα ενδελεχώς τη *Βατραχομυομαχία*, το ένδοξο τούτο έπος των προγόνων μου, ανάσκελα αραχτός στο υπονόμιο τσαρδί μου, ύψωσα το βλέμμα πέρα από το μαντεμένιο κιγκλίδωμα, για να το ξεκουράσω από την ανάγνωση του εν λόγω πονήματος, και τα μάτια μου συνάντησαν το ηλεκτρονικό μηχάνημα, που ενημερώνει (λέμε τώρα...) για τον χρόνο άφιξης των αστικών λεωφορείων (ναι, ορθώς καταλάβατε, διαβιώ εγγύτατα σε στάση). Τί το ήθελα;! Δεν έμενα καλύτερα αφοσιωμένος στα γενναία κατορθώματα του Λειχοπίνακα και του Εμβασίτριχου; Εκτός από τους χρόνους αφίξεων, η «θαυματουργή» αυτή μηχανή γνωστοποιούσε, προς κάθε ενδιαφερόμενο και μη, πως «Η αλληλεγγύη κρατά την κοινωνία όρθια. Ο ΟΑΣΘ στέκεται δίπλα στους πυρόπληκτους». Προς στιγμήν, έμεινα ασάλευτος, εκτός βέβαια της κάτω σιαγώνας μου, η οποία είχε αφεθεί χαρούμενα στο έλεος της βαρύτητας. Εν συνεχεία, ρίφθηκα εις το πάτωμα, ξεκαρδιζόμενος εις γέλωτες τρανταχτούς, σηκώνοντας στο πόδι (για άλλη μια φορά) τις όμορες ποντικότρυπες. Αν συνεχίσω, βέβαια, αυτά μου τα καμώματα, με βλέπω οσονούπω άστεγο· η σπιτονοικοκυρά μου, παρότι το «ρίχνει» πλέον φανερά στο Σύριζα, είναι παλιά πασόκα, παραδοσιακή, σκληροπυρηνική, με μουστάκες ωσάν του μακαρίτη του Χαραλαμπόπουλου (τουτέστιν ησυχία, τάξις, μικροϊδιοκτησία κι ασφάλεια), και δεν σηκώνει τέτοια.

Καταρχάς, ας αφήσουμε στην άκρη το της κοινωνίας που επιβάλει η εξουσία; Είστε καλά ή μήπως σας βάρεσε η ζέστη στο άδειο σας κεφάλι;

Ούτε το ένα ούτε το άλλο ασφαλώς ισχύει. Αυτό που πραγματικά νομίζετε, όπως και η ελεεινή κυβερνητική εξουσία που υπηρετείτε, είναι ότι οι άνθρωποι στον Ελλαδικό χώρο έχουν πάθει κανονική λοβοτομή. Βαυκαλίζεστε αγρίως ότι έχετε σκηνοθετήσει τον άριστο Οργουολικό-Χαξλεϋκό εφιάλτη, για όλους μας, αλλά πλανάστε πλάνην οικτράν. Οι λόγοι που το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας βρίσκεται επί του παρόντος εν αφασία ουδόλως σχετίζονται με τις δικές σας εξουσιαστικές ικανότητες. Εν αντιθέσει, λοιπόν, με το θράσος σας, οι μέρες που προσπαθείτε διακαώς να μας ταΐσετε σανό από τα Lidl είναι μετρημένες.

Από το κλουβί στο κλαδί

Σκέφτηκα να κρατήσω μερικές θετικές σκέψεις για το τέλος. Αφορμή για αυτές αποτέλεσε ένα ανέλπιστο γεγονός, από αυτά που, όταν τα θωρείς κατάματα, αντιλαμβάνεσαι πως τίποτα δεν είναι στην πράξη αδύνατον. Μου είπαν, λοιπόν, προ ολίγων ημερών, κάτι ξεπεσμένοι αριστοκρατοπόντικες (σαν την αφεντιά μου) πως στο Πάρκο της ΧΑΝΘ, άνωθεν τον Λευκού Πύργου, έχει γεμίσει ο τόπος με παπαγαλάκια χρώματος χλωρού! Η πρώτη, βέβαια, ερώτηση που τους απηύθυνα ήταν αν ο εν λόγω παραλογισμός τους σχετίζεται με τα υψηλά κβάντα μπύρας, που αφειδώς καταναλώνουν τους θερινούς μήνες ή αν έχουν στοιχηματίσει μεταξύ των για το ποιος θα αμολήσει τη μεγαλοπρεπέστερη κοτσάνα.

Η αλήθεια είναι πως τα λόγια μου τους εξόργισαν και με προκάλεσαν, αν έχω μουστάκια στο μουσούδι μου (τς τς τς, είναι κουβέντες τώρα αυτές για αριστοκράτες...), ας πάω μόνος μου να διαπιστώσω το αληθές του λόγου τους. Τί να κάνω, φόρεσα τα κουρέλια μου και πήγα. μαλωσία. Η αποθέωση της εναγρίωσης σε όλο της το λαμπρό μεγαλείο! Αναρωτήθηκα, λοιπόν, με έκδηλη την απορία στις αυτάρες μου, «μα πώς είναι δυνατόν να συνέβη αυτό; Πώς βρέθηκαν εδώ όλοι αυτοί οι παπαγάλοι;».

Κι όμως η απάντηση είναι απλή και προφανής: δραπέτευσαν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, από την αιχμαλωσία, στην οποία τα κρατούσαν πεισματικά οι «ιδιοκτήτες» τους. Βέβαια, θα μου πείτε, πώς είναι δυνατόν να δραπέτευσαν ταυτόχρονα τόσα παπαγαλάκια; Κι εδώ έγκειται, αν θέλετε, και το επιπλέον λαμπρό του εν λόγω γεγονότος· ολίγα ισχνά, ταλαίπωρα πλάσματα, που δεν είχανε βιώσει ούτε στιγμή εκτός αιχμαλωσίας, που δεν είχαν χρησιμοποιήσει ποτέ, επί της ουσίας, τα φτερά τους, ελευθερώθηκαν, αναπαράχθηκαν και πλέον ευημερούν στο κέντρο μιας Μητρόπολης της Ευρώπης! Υπέροχο δεν είναι;

Τώρα, βέβαια, μόνον «ισχνά» δεν τα λες, μιας κι αφού είναι πια εις θέσιν να χρησιμοποιούν κανονικά το μυοσκελετικό τους σύστημα, έχουν αυξήσει τη μάζα τους κατά πολύ, σε σχέση με την αντίστοιχη που διέθεταν στην αιχμαλωσία. Υποθέτω πως, κατά τους χειμερινούς μήνες, όταν τα ζώνει ο παγωμένος Βαρδάρης, είτε θα βρίσκουν κάποιο τεχνητό κατάλυμα, ενδεχομένως σε περιστερώνες ή κάτι παρόμοιο, είτε θα φωλιάζουν στα κυπαρίσσια των νεκροταφείων στην Ευαγγελίστρια, μιας και το συγκεκριμένο δέντρο διαθέτει πυκνό, αειθαλές φύλλωμα.

Μήπως τελικά όλα είναι δυνατά; Μήπως, όπως έλεγε κι ο μακαρίτης ο Douglas Adams στο *Γυρίστε τον γαλαξία με ωτοστόπ*, δεν υπάρχει τίποτε αδύνατον στο Σύμπαν, αλλά μόνον βαθμίδες απιθανότητας; Μάλλον έτσι είναι. Όλα είναι λοιπόν λιγότερο ή περισσότερο πιθανά. Ακόμη και να πετούν άνωθεν της απορημένης κεφαλής σου άγριοι (πλέον) παπαγάλοι...

Πόντιξ ο Σισύφειος

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ (α΄μέρος)

Το κείμενο που ακολουθεί είναι ένα δοκίμιο του Russell Maroon Shoatz σχετικά με την ιστορική αντίσταση στη δουλεία στη Βόρεια Αμερική.

Ο Russell Maroon Shoatz γεννήθηκε στις 23 Αυγούστου 1943, ήταν ιδρυτικό μέλος του Συμβουλίου Ενότητας Μαύρων (Black Unity Council), πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων και του Στρατού για την Απελευθέρωση των Μαύρων (Black Liberation Army). Το καλοκαίρι του 1970, μια γενικότερα ταραχώδη χρονιά, ο αρχηγός της αστυνομίας της Φιλαδέλφεια διατάζει τη διάλυση των διαφόρων ομάδων, εν όψει εθνικού συνεδρίου των Μαύρων Πανθήρων στις 5 Σεπτεμβρίου. Σε μία επιχείρηση των δυνάμεων καταστολής σκοτώνεται ένας άοπλος νεαρός μαύρος. Η απάντηση έρχεται με επίθεση σε αστυνομικό τμήμα, όπου σκοτώνεται ένας αξιωματικός αστυνομικός, ενώ τραυματίζεται ένας ακόμη. Οι δυνάμεις καταστολής επιτίθενται στα κεντρικά γραφεία των Μαύρων Πανθήρων. Ο Russell συλλαμβάνεται μαζί με άλλους τέσσερεις με την κατηγορία της επίθεσης στο αστυνομικό τμήμα. Το 1972 ο Russell καταδικάζεται σε ισόβια. Αποδρά δύο φορές, το 1977 και το 1980. Μετά τη δεύτερη απόδραση κρατείται σε καθεστώς απομόνωσης για περισσότερα από 22 χρόνια. Τελικά, το 2014, ο Russell βγαίνει από την απομόνωση, όπου και μεταφέρεται σε φυλακή της Πενσυλβάνια.

Πολύ πριν από την ίδρυση του Κράτους, Αφρικανοί μεταφέρθηκαν σε αυτό τον τόπο που αργότερα έγιναν γνωστός ως Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Μερικοί ήρθαν ως ελεύθεροι άνθρωποι και σύντροφοι των Ευρωπαίων από την Ισπανία και αλλού. Ήταν οδηγοί πλοίων, ναυτικοί, στρατιώτες, εξερευνητές και τυχοδιώκτες. Άλλοι, ωστόσο, ήταν «σκλάβοι» εργάτες.

Οι πρώτοι γνωστοί υποδουλωμένοι Αφρικανοί ήρθαν από τους Ισπανούς για να υπηρετήσουν σε μια αποικία που δημιουργήθηκε στην περιοχή που είναι σήμερα οι πολιτείες της Καρολίνα. Εκεί, μέσα σε με-

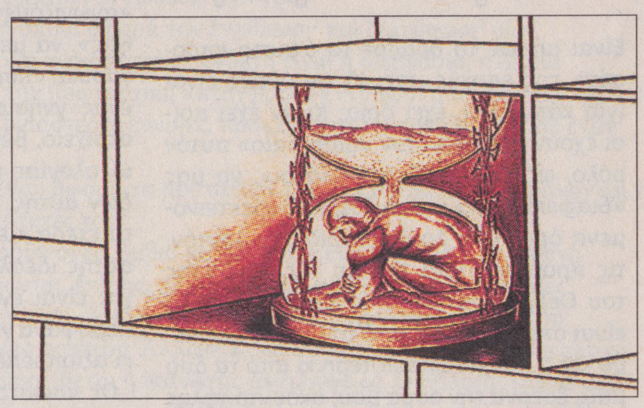
για να υποδουλώσουν τους ηττημένους και να τους πουλήσουν στους Ευρωπαίους, κρατώντας έτσι σε ισορροπία τις αποικίες οι οποίες ήταν ακόμη αδύναμες και, τελικά, αστυνομεύοντας τους υποδουλωμένους Αφρικανούς και τους λευκούς που έχουν υπογράψει συμβόλαιο.

Εκτός από έναν μικρό αριθμό παράκτιων θυλάκων, όπου οι Ευρωπαίοι θα μπορούσαν να συγκεντρώσουν την εξουσία τους με τη βοήθεια πλοίων και πυροβόλων όπλων, το μόνο πλεονέκτημα που είχαν απέναντι στο υπεράριθμο των Ινδιάνων είναι η χρήση των «εμπορικών αγαθών» τους. Πολλοί Ινδιάνοι επιθυμούν διακαώς αυτά τα «αγαθά» και αφήνονται τελικά να γίνουν σκλάβοι –σε τεράστια κλίμακα– για να αποκτήσουν μεταλλικά σκεύη, εργαλεία, κοσμήματα, πανί, κουβέρτες, καθρέφτες, όπλα και πυρίτιδα, αλκοολούχα ποτά, είτε για χρήση και κοινωνική καταξίωση, είτε –στην περίπτωση των όπλων, της σκόνης, των τσεκουριών και των μαχαιριών– για την απόλυτη επιβίωση!

Είναι αλήθεια ότι οι Ινδιάνοι ασκούσαν μια μορφή υποδούλωσης πριν από οποιαδήποτε επαφή με τους Ευρωπαίους, ωστόσο η συνολική επίδραση της δουλείας στις κοινωνίες τους ήταν σχετικά ήπια, κυρίως επειδή, μολονότι οι Ινδιάνοι ασκούσαν την καλλιέργεια σε ευρεία κλίμακα, η καλλιέργεια των φυτειών που εισήγαγαν οι Ευρωπαίοι, απαιτούσε τεράστιους αριθμούς αυστηρά πειθαρχημένων δούλων που να δουλεύουν σε εξοντωτικά ωράρια, πράγμα ανήκουστο... και ανεπιθύμητο.

Κατά ειρωνικό τρόπο, οι Ινδιάνοι πολύ εύκολα ενεπλάκησαν σε συγκρούσεις με γειτονικές ομάδες, με τον ίδιο τρόπο που στην αφρικανική ήπειρο τεράστιοι αριθμοί ανθρώπων, καθώς και μεγάλες εκτάσεις γης, πέφτουν ταυτόχρονα θύματα ενός εξίσου καταστροφικού κύκλου πολέμων με σκοπό την υποδούλωση των ανθρώπων για εμπορικά αγαθά και όπλα, αντί να υπερασπιστούν τον εαυτό τους από την υποδούλωση.

Ο αγώνας για επιβίωση κατά τη διάρκεια αυτής της πρώιμης περιόδου, φαίνεται πως έχει ελάχιστες αποκλίσεις με το σήμερα. Βρίσκουμε εξίσου υποδουλωμένους Αφρικανούς, Ινδιάνους και λευκούς στις ίδιες φυτείες, στις πόλεις και στα πλοία. Η ιστορία δείχνει σαφώς ότι και οι τρεις συνεργάστηκαν μεταξύ τους σε εξεγέρσεις, αποδράσεις και

που δεν ήταν εθισμένοι στα εμπορικά αγαθά, τόσο με τους λευκούς που είχαν υπογράψει συμβόλαια όσο και με τους «φτωχούς λευκούς», καθώς και με τους υποδουλωμένους Αφρικανούς – οι οποίοι αριθμητικά υπερέβαιναν τους κατόχους γης και τους ανώτερης τάξης λευκούς.

Δεν θα σταθώ, ούτε θα προσπαθήσω να σκιαγραφήσω τους αμέτρητους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι αντιστέκονται στη δουλεία, ούτε θα αναφερθώ στα ονόματα του πλήθους πρωταγωνιστών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένας σίγουρος τρόπος για την κακή εκπαίδευση των ανθρώπων όλων των φυλών σχετικά με την πραγματική αντίσταση στη δουλεία υπήρξε και εξακολουθεί να είναι η ανάδειξη των πιο εντυπωσιακών περιπτώσεων αντίστασης και στη συνέχεια η ταφή των καταπιεσμένων στην καταθλιπτική καθημερινότητα του συστήματος των δουλοπρεπών... μια μέθοδος που δεν μπορεί να βοηθήσει στην επιθυμία των ανθρώπων να μάθουν περισσότερα για αυτό το ζήτημα.

Αντ' αυτού, θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε την λίγο-πολύ «κρυμμένη» αντίσταση στη δουλεία στη Βόρεια Αμερική, περιγράφοντας τρεις μεγάλες, μακροχρόνιες και τελικά επιτυχείς προσπάθειες αντίστασης.

Τα περισσότερα από 150 χρόνια αντίστασης των Maroons επικεντρώθηκαν στο Dismal Swamp (Θλιβερό Βάλτο) της Βιρτζίνια και της Βόρειας Καρολίνας. Το ίδιο και ο 150χρονος αγώνας των μαύρων Maroons και των Ινδιάνων συμμάχων τους στη Φλόριντα και σε όλες τις περιοχές που αναγκάστηκαν να ταξιδέψουν

Ο Russell Maroon Shoatz γεννήθηκε στις 23 Αυγούστου 1943, ήταν ιδρυτικό μέλος του Συμβουλίου Ενότητας Μαύρων (Black Unity Council), πρώην μέλος των Μαύρων Πανθήρων και του Στρατού για την Απελευθέρωση των Μαύρων (Black Liberation Army). Το καλοκαίρι του 1970, μια γενικότερα ταραχώδη χρονιά, ο αρχηγός της αστυνομίας της Φιλαδέλφεια διατάζει τη διάλυση των διαφόρων ομάδων, εν όψει εθνικού συνεδρίου των Μαύρων Πανθήρων στις 5 Σεπτεμβρίου. Σε μία επιχείρηση των δυνάμεων καταστολής σκοτώνεται ένας άοπλος νεαρός μαύρος. Η απάντηση έρχεται με επίθεση σε αστυνομικό τμήμα, όπου σκοτώνεται ένας αξιωματικός αστυνομικός, ενώ τραυματίζεται ένας ακόμη. Οι δυνάμεις καταστολής επιτίθενται στα κεντρικά γραφεία των Μαύρων Πανθήρων. Ο Russell συλλαμβάνεται μαζί με άλλους τέσσερεις με την κατηγορία της επίθεσης στο αστυνομικό τμήμα. Το 1972 ο Russell καταδικάζεται σε ισόβια. Αποδρά δύο φορές, το 1977 και το 1980. Μετά τη δεύτερη απόδραση κρατείται σε καθεστώς απομόνωσης για περισσότερα από 22 χρόνια. Τελικά, το 2014, ο Russell βγαίνει από την απομόνωση, όπου και μεταφέρεται σε φυλακή της Πενσυλβάνια.

Πολύ πριν από την ίδρυση του Κράτους, Αφρικανοί μεταφέρθηκαν σε αυτό τον τόπο που αργότερα έγιναν γνωστός ως Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Μερικοί ήρθαν ως ελεύθεροι άνθρωποι και σύντροφοι των Ευρωπαίων από την Ισπανία και αλλού. Ήταν οδηγοί πλοίων, ναυτικοί, στρατιώτες, εξερευνητές και τυχοδιώκτες. Άλλοι, ωστόσο, ήταν «σκλάβοι» εργάτες.

Οι πρώτοι γνωστοί υποδουλωμένοι Αφρικανοί ήρθαν από τους Ισπανούς για να υπηρετήσουν σε μια αποικία που δημιουργήθηκε στην περιοχή που είναι σήμερα οι πολιτείες της Καρολίνα. Εκεί, μέσα σε μερικά χρόνια (περίπου το 1528), οι επιζήσαντες αναφέρεται ότι «εξεγέρθηκαν και διέφυγαν βρίσκοντας καταφύγιο ανάμεσα στους Ινδιάνους (Amerindians)».

Στα μέσα της δεκαετίας του 1500, μια ακόμη λιγότερο γνωστή αλλά μεγαλύτερη ομάδα έρχονται ως «ελεύθεροι αποικιστές» από τη Νότια Αμερική. Αριθμούν τουλάχιστον τους 300 και είχαν προηγουμένως υποδουλωθεί, αλλά εξεγέρθηκαν και κατάφεραν να απελευθερωθούν.

Αυτοί, μαζί με μια μεγαλύτερη ομάδα ιθαγενών νοτιοαμερικανών, προσλαμβάνονται από την Αγγλία για να βοηθήσουν στην εκκένωση της αποτυχημένης αγγλικής αποικίας στο Roanoke της Βιρτζίνια, στη Βόρεια Καρολίνα. Τελικά εγκαταλείπουν το Roanoke και απλώνονται στην ύπαιθρο – ποτέ δεν ακούστηκαν ξανά.

Μεταξύ του 16ου και του 18ου αιώνα, τα κράτη της Ισπανίας, της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Ολλανδίας, της Πορτογαλίας και της Δανίας διαγκωνίζονται για τον έλεγχο της Βόρειας, Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, καθώς και των νησιών της Καραϊβικής. Την εποχή εκείνη, όμως, οι

σία τους με τη βοήθεια πλοίων και πυροβόλων όπλων, το μόνο πλεονέκτημα που είχαν απέναντι στο υπεράριθμο των Ινδιάνων είναι η χρήση των «εμπορικών αγαθών» τους. Πολλοί Ινδιάνοι επιθυμούν διακαώς αυτά τα «αγαθά» και αφήνονται τελικά να γίνουν σκλάβοι –σε τεράστια κλίμακα– για να αποκτήσουν μεταλλικά σκεύη, εργαλεία, κοσμήματα, πανί, κουβέρτες, καθρέφτες, όπλα και πυρίτιδα, αλκοολούχα ποτά, είτε για χρήση και κοινωνική καταξίωση, είτε –στην περίπτωση των όπλων, της σκόνης, των τσεκουριών και των μαχαιριών– για την απόλυτη επιβίωση!

Είναι αλήθεια ότι οι Ινδιάνοι ασκούσαν μια μορφή υποδούλωσης πριν από οποιαδήποτε επαφή με τους Ευρωπαίους, ωστόσο η συνολική επίδραση της δουλείας στις κοινωνίες τους ήταν σχετικά ήπια, κυρίως επειδή, μολονότι οι Ινδιάνοι ασκούσαν την καλλιέργεια σε ευρεία κλίμακα, η καλλιέργεια των φυτειών που εισήγαγαν οι Ευρωπαίοι, απαιτούσε τεράστιους αριθμούς αυστηρά πειθαρχημένων δούλων που να δουλεύουν σε εξοντωτικά ωράρια, πράγμα ανήκουστο... και ανεπιθύμητο.

Κατά ειρωνικό τρόπο, οι Ινδιάνοι πολύ εύκολα ενεπλάκησαν σε συγκρούσεις με γειτονικές ομάδες, με τον ίδιο τρόπο που στην αφρικανική ήπειρο τεράστιοι αριθμοί ανθρώπων, καθώς και μεγάλες εκτάσεις γης, πέφτουν ταυτόχρονα θύματα ενός εξίσου καταστροφικού κύκλου πολέμων με σκοπό την υποδούλωση των ανθρώπων για εμπορικά αγαθά και όπλα, αντί να υπερασπιστούν τον εαυτό τους από την υποδούλωση.

Ο αγώνας για επιβίωση κατά τη διάρκεια αυτής της πρώιμης περιόδου, φαίνεται πως έχει ελάχιστες αποκλίσεις με το σήμερα. Βρίσκουμε εξίσου υποδουλωμένους Αφρικανούς, Ινδιάνους και λευκούς στις ίδιες φυτείες, στις πόλεις και στα πλοία. Η ιστορία δείχνει σαφώς ότι και οι τρεις συνεργάστηκαν μεταξύ τους σε εξεγέρσεις, αποδράσεις και άλλες διεργασίες. Πράγματι, μια τέτοια συνεργασία ήταν πάντα υπό το φόβο των αφεντικών και ήταν ένας από τους πρωταρχικούς λόγους για τους οποίους η υποδούλωση των λευκών και των Ινδιάνων τελικά καταργήθηκε σε όλο το δυτικό ημισφαίριο.

Οι Ινδιάνοι και οι λευκοί βρήκαν τρόπους για να ξεφύγουν από την υποδούλωση. Οι Ινδιάνοι ήξεραν τη γη και επίσης είχαν τις φυλές τους και τις οικογένειες τους που μπορούσαν να τους βοηθήσουν ή να τους αναζητήσουν. Οι λευκοί μπορούσαν ευκολότερα να συνδεθούν με τους ελεύθερους ανθρώπους, ή να ενωθούν με άλλους που κινούνται για να αποικίσουν άλλα μέρη της γης. Οι Αφρικανοί, από την άλλη πλευρά, δεν είχαν κανένα τέτοιο πλεονέκτημα. Έβρισκαν άλλοτε συμπαθητικούς Ινδιάνους για να τους βοηθήσουν είτε έπρεπε να προσπαθήσουν να βρουν και να ενωθούν με άλλους δραπέτες, που ονομάζονταν «Maroons», φυγάδες σκλαβωμένοι άνθρωποι της Βόρειας, Κεντρικής και Νότιας Αμερικής και τα νησιά της Καρα-

που δεν ήταν εθισμένοι στα εμπορικά αγαθά, τόσο με τους λευκούς που είχαν υπογράψει συμβόλαια όσο και με τους «φτωχούς λευκούς», καθώς και με τους υποδουλωμένους Αφρικανούς – οι οποίοι αριθμητικά υπερέβαιναν τους κατόχους γης και τους ανώτερης τάξης λευκούς.

Δεν θα σταθώ, ούτε θα προσπαθήσω να σκιαγραφήσω τους αμέτρητους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι αντιστέκονται στη δουλεία, ούτε θα αναφερθώ στα ονόματα του πλήθους πρωταγωνιστών. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένας σίγουρος τρόπος για την κακή εκπαίδευση των ανθρώπων όλων των φυλών σχετικά με την πραγματική αντίσταση στη δουλεία υπήρξε και εξακολουθεί να είναι η ανάδειξη των πιο εντυπωσιακών περιπτώσεων αντίστασης και στη συνέχεια η ταφή των καταπιεσμένων στην καταθλιπτική καθημερινότητα του συστήματος των δουλοπρεπών... μια μέθοδος που δεν μπορεί να βοηθήσει στην επιθυμία των ανθρώπων να μάθουν περισσότερα για αυτό το ζήτημα.

Αντ' αυτού, θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε την λίγο-πολύ «κρυμμένη» αντίσταση στη δουλεία στη Βόρεια Αμερική, περιγράφοντας τρεις μεγάλες, μακροχρόνιες και τελικά επιτυχείς προσπάθειες αντίστασης.

Τα περισσότερα από 150 χρόνια αντίστασης των Maroons επικεντρώθηκαν στο Dismal Swamp (Θλιβερό Βάλτο) της Βιρτζίνια και της Βόρειας Καρολίνας. Το ίδιο και ο 150χρονος αγώνας των μαύρων Maroons και των Ινδιάνων συμμάχων τους στη Φλόριντα και σε όλες τις περιοχές που αναγκάστηκαν να ταξιδέψουν.

Το Dismal Swamp (ο Θλιβερός Βάλτος)

Το φοβερό, προκλητικό και θρυλικό Dismal Swamp διασχίζει τα ανατολικά τμήματα της νότιας Βιρτζίνια και τη βόρεια Βόρεια Καρολίνα. Ακόμα και σήμερα καταλαμβάνει τεράστιες εκτάσεις εξαιρετικά σκληρών και επικίνδυνων περιοχών άγριας φύσης, παρ' ότι μεγάλο μέρος του αρχικού βάλτου έχει αποστραγγιστεί.

Τον 15ο - 19ο αιώνα, ωστόσο, καταλάμβανε μια έκταση τουλάχιστον εκατό μιλίων σε μήκος και εξήντα μιλίων σε πλάτος, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν σχεδόν τόσο μεγάλο όσο το κράτος του Delaware. Καταγράφηκε ότι ζούσαν μέσα σε αυτό δηλητηριώδη φίδια και άλλα ερπετά, αρκούδες, μεγάλες γάτες και έντομα άγνωστα στους πρώτους αποίκους. Τα ελώδη εδάφη και τα έλη του ήταν τόσο επικίνδυνα, που μόνο οι πιο τολμηροί και ευφυείς - ή ανόητοι - Ευρωπαίοι θα προσπαθούσαν να διασχίσουν.

ταδικάζεται σε ισόβια. Αποδρά δύο φορές, το 1977 και το 1980. Μετά τη δεύτερη απόδραση κρατείται σε καθεστώς απομόνωσης για περισσότερα από 22 χρόνια. Τελικά, το 2014, ο Russell βγαίνει από την απομόνωση, όπου και μεταφέρεται σε φυλακή της Πενσυλβάνια.

Πολύ πριν από την ίδρυση του Κράτους, Αφρικανοί μεταφέρθηκαν σε αυτό τον τόπο που αργότερα έγιναν γνωστός ως Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Μερικοί ήρθαν ως ελεύθεροι άνθρωποι και σύντροφοι των Ευρωπαίων από την Ισπανία και αλλού. Ήταν οδηγοί πλοίων, ναυτικοί, στρατιώτες, εξερευνητές και τυχοδιώκτες. Άλλοι, ωστόσο, ήταν «σκλάβοι» εργάτες.

Οι πρώτοι γνωστοί υποδουλωμένοι Αφρικανοί ήρθαν από τους Ισπανούς για να υπηρετήσουν σε μια αποικία που δημιουργήθηκε στην περιοχή που είναι σήμερα οι πολιτείες της Καρολίνα. Εκεί, μέσα σε μερικά χρόνια (περίπου το 1528), οι επιζήσαντες αναφέρεται ότι «εξεγέρθηκαν και διέφυγαν βρίσκοντας καταφύγιο ανάμεσα στους Ινδιάνους (Amerindians)».

Στα μέσα της δεκαετίας του 1500, μια ακόμη λιγότερο γνωστή αλλά μεγαλύτερη ομάδα έρχονται ως «ελεύθεροι αποικιστές» από τη Νότια Αμερική. Αριθμούν τουλάχιστον τους 300 και είχαν προηγουμένως υποδουλωθεί, αλλά εξεγέρθηκαν και κατάφεραν να απελευθερωθούν.

Αυτοί, μαζί με μια μεγαλύτερη ομάδα ιθαγενών νοτιοαμερικανών, προσλαμβάνονται από την Αγγλία για να βοηθήσουν στην εκκένωση της αποτυχημένης αγγλικής αποικίας στο Roanoke της Βιρτζίνια, στη Βόρεια Καρολίνα. Τελικά εγκαταλείπουν το Roanoke και απλώνονται στην ύπαιθρο – ποτέ δεν ακούστηκαν ξανά.

Μεταξύ του 16ου και του 18ου αιώνα, τα κράτη της Ισπανίας, της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Ολλανδίας, της Πορτογαλίας και της Δανίας διαγκωνίζονται για τον έλεγχο της Βόρειας, Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, καθώς και των νησιών της Καραϊβικής. Την εποχή εκείνη, όμως, οι Ινδιάνοι –αντίθετα με τον λαϊκό μύθο– εξακολουθούσαν να είναι η ισχυρότερη στρατιωτική δύναμη σε όλες αυτές τις περιοχές, χωρίς να παραβλέπουμε τη διάσπαση και την κατάκτηση των μεγάλων αυτοκρατοριών των Αζτέκων και των Ίνκας. Έτσι, οι Ευρωπαίοι αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν μια στρατηγική του «διαίρει και βασίλευε», σχηματίζοντας βολικές συμμαχίες και χρησιμοποιώντας και δημιουργώντας αντιπαλότητα ανάμεσα στις διάφορες φυλές και ομάδες ινδιάνων, καθώς και τις συνομοσπονδίες τους, στο σημείο να πολεμούν ο ένας τον άλλο, πρωτίστως απαιτούσε τεράστιους αριθμούς αυστηρά πειθαρχημένων δούλων που να δουλεύουν σε εξοντωτικά ωράρια, πράγμα ανήκουστο... και ανεπιθύμητο.

Κατά ειρωνικό τρόπο, οι Ινδιάνοι πολύ εύκολα ενεπλάκησαν σε συγκρούσεις με γειτονικές ομάδες, με τον ίδιο τρόπο που στην αφρικανική ήπειρο τεράστιοι αριθμοί ανθρώπων, καθώς και μεγάλες εκτάσεις γης, πέφτουν ταυτόχρονα θύματα ενός εξίσου καταστροφικού κύκλου πολέμων με σκοπό την υποδούλωση των ανθρώπων για εμπορικά αγαθά και όπλα, αντί να υπερασπιστούν τον εαυτό τους από την υποδούλωση.

Ο αγώνας για επιβίωση κατά τη διάρκεια αυτής της πρώιμης περιόδου, φαίνεται πως έχει ελάχιστες αποκλίσεις με το σήμερα. Βρίσκουμε εξίσου υποδουλωμένους Αφρικανούς, Ινδιάνους και λευκούς στις ίδιες φυτείες, στις πόλεις και στα πλοία. Η ιστορία δείχνει σαφώς ότι και οι τρεις συνεργάστηκαν μεταξύ τους σε εξεγέρσεις, αποδράσεις και άλλες διεργασίες. Πράγματι, μια τέτοια συνεργασία ήταν πάντα υπό το φόβο των αφεντικών και ήταν ένας από τους πρωταρχικούς λόγους για τους οποίους η υποδούλωση των λευκών και των Ινδιάνων τελικά καταργήθηκε σε όλο το δυτικό ημισφαίριο.

Οι Ινδιάνοι και οι λευκοί βρήκαν τρόπους για να ξεφύγουν από την υποδούλωση. Οι Ινδιάνοι ήξεραν τη γη και επίσης είχαν τις φυλές τους και τις οικογένειες τους που μπορούσαν να τους βοηθήσουν ή να τους αναζητήσουν. Οι λευκοί μπορούσαν ευκολότερα να συνδεθούν με τους ελεύθερους ανθρώπους, ή να ενωθούν με άλλους που κινούνται για να αποικίσουν άλλα μέρη της γης. Οι Αφρικανοί, από την άλλη πλευρά, δεν είχαν κανένα τέτοιο πλεονέκτημα. Έβρισκαν άλλοτε συμπαθητικούς Ινδιάνους για να τους βοηθήσουν είτε έπρεπε να προσπαθήσουν να βρουν και να ενωθούν με άλλους δραπέτες, που ονομάζονταν «Maroons», φυγάδες σκλαβωμένοι άνθρωποι της Βόρειας, Κεντρικής και Νότιας Αμερικής και τα νησιά της Καραϊβικής που είχαν δημιουργήσει τις δικές τους κοινότητες.

Οι Αφρικανοί διέφευγαν συνεχώς από τη σκλαβιά, από το 1502, οπότε και πρωτοεμφανίστηκαν σε αυτό το ημισφαίριο. Οι πρώτοι Maroons ήταν Αφρικανοί, λευκοί και Ινδιάνοι και θεωρήθηκαν ως μια μεγάλη απειλή για ολόκληρο το θεσμό της δουλείας στις φυτείες. Σε ορισμένες περιοχές απειλούσαν την κυριαρχία των αποικιοκρατών και τον έλεγχο των αποικιών τους. Σύμφωνα με τον υπολογισμό των αποικιοκρατών, κάθε μεγάλη κοινότητα Maroon είχε πολύ ισχυρή πιθανότητα να ενώσει τους Ινδιάνους τική αντίσταση στη δουλεία υπήρξε και εξακολουθεί να είναι η ανάδειξη των πιο εντυπωσιακών περιπτώσεων αντίστασης και στη συνέχεια η ταφή των καταπιεσμένων στην καταθλιπτική καθημερινότητα του συστήματος των δουλοπρεπών... μια μέθοδος που δεν μπορεί να βοηθήσει στην επιθυμία των ανθρώπων να μάθουν περισσότερα για αυτό το ζήτημα.

Αντ' αυτού, θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε την λίγο-πολύ «κρυμμένη» αντίσταση στη δουλεία στη Βόρεια Αμερική, περιγράφοντας τρεις μεγάλες, μακροχρόνιες και τελικά επιτυχείς προσπάθειες αντίστασης.

Τα περισσότερα από 150 χρόνια αντίστασης των Maroons επικεντρώθηκαν στο Dismal Swamp (Θλιβερό Βάλτο) της Βιρτζίνια και της Βόρειας Καρολίνας. Το ίδιο και ο 150χρονος αγώνας των μαύρων Maroons και των Ινδιάνων συμμάχων τους στη Φλόριντα και σε όλες τις περιοχές που αναγκάστηκαν να ταξιδέψουν.

Το Dismal Swamp (ο Θλιβερός Βάλτος)

Το φοβερό, προκλητικό και θρυλικό Dismal Swamp διασχίζει τα ανατολικά τμήματα της νότιας Βιρτζίνια και τη βόρεια Βόρεια Καρολίνα. Ακόμα και σήμερα καταλαμβάνει τεράστιες εκτάσεις εξαιρετικά σκληρών και επικίνδυνων περιοχών άγριας φύσης, παρ' ότι μεγάλο μέρος του αρχικού βάλτου έχει αποστραγγιστεί.

Τον 15ο - 19ο αιώνα, ωστόσο, καταλάμβανε μια έκταση τουλάχιστον εκατό μιλίων σε μήκος και εξήντα μιλίων σε πλάτος, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν σχεδόν τόσο μεγάλο όσο το κράτος του Delaware. Καταγράφηκε ότι ζούσαν μέσα σε αυτό δηλητηριώδη φίδια και άλλα ερπετά, αρκούδες, μεγάλες γάτες και έντομα άγνωστα στους πρώτους αποίκους. Τα ελώδη εδάφη και τα έλη του ήταν τόσο επικίνδυνα, που μόνο οι πιο τολμηροί και ευφυείς - ή ανόητοι - Ευρωπαίοι θα προσπαθούσαν να διασχίσουν.

Με βάση αναφορές, οι πρώτοι γνωστοί Maroons που κατέλαβαν και χρησιμοποίησαν αυτό το βάλτο ως τόπο απόκρυψης, ως ένα φυσικό φρούριο, ένα απάτητο ελεύθερο έδαφος και ένα σπίτι, ήταν Ινδιάνοι. Ήθελαν να διαφύγουν από την υποδούλωση που είχε κατακλύσει τα ανατολικά και νότια τμήματα της ηπείρου. Συνενώθηκαν εκεί με άλλες οικογένειες και φυλές και άλλους Ινδιάνους που είχαν υποστεί ήττες σε πολέμους με αντίπαλες ομάδες που συνεργάζονταν με τους Ευρωπαίους αποίκους.

Δεν είναι ξεκάθαρο κατά πόσον οι Ινδιάνοι συνδέθηκαν

ΣΩΖΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

«...Ο άνθρωπος δεν είναι το αιμοδιψές τέρας που παρουσιάζουν μερικοί για να δικαιολογήσουν την επιθυμία τους να εξουσιάζουν. Πάντα προτιμούσε την ειρήνη και την ησυχία. Καβγατζής περισσότερο παρά άγριος, προτιμά να προστατεύει το κοπάδι του, τη γη του, από το να πηγαίνει στον στρατό...»

ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ ΠΙΟΤΡ,
Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος.

Μερικές φορές ο χρόνος μάς αφήνει απλούς παρατηρητές. Άνθρωποι ανεξαρτήτως ιδιότητας και μορφωτικού επιπέδου, προσπαθούν να επιβιώσουν με τον τάδε η δείνα τρόπο, χωρίς να σκεφτούν για το πώς η καθημερινότητα θα μπορούσε να μετατραπεί σε μία αρμονική συμβίωση μεταξύ ανθρώπου και φυσικού κόσμου. Μέσα από το πέρασμα των αιώνων πολλάκις συναντούμε ανθρώπους που ανιδιοτελώς λειτουργώντας βοηθούν στο να αναδειχθούν ουσιαστικές απελευθερωτικές διεργασίες. Σύνηθες φαινόμενο

χρηματιστής, αποφασίζει ότι θα κάνει ό,τι είναι δυνατό για να σώσει τη ζωή όσο περισσότερων εβραίων παιδιών μπορεί. Εννιά μήνες πριν ξεσπάσει η Β΄ Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή 669 παιδιά, κυρίως Εβραίοι, μεταφέρθηκαν από την Τσεχοσλοβακία στη Βρετανία και σε άλλες χώρες. Αυτό οφείλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στην προνοητικότητα και τις ενέργειες μιας μικρής ομάδας ανθρώπων, από τους οποίους διακρίθηκε ο 29 ετών, τότε χρηματιστής, Nicky Winton.

Προκειμένου να προσφέρει ένα βαθμό αξιοπιστίας τόσο στις βρετανικές όσο και στις ναζιστικές κυβερνήσεις της εποχής ο Νίκολας ίδρυσε την Βρετανική Επιτροπή για τους Πρόσφυγες από την Τσεχοσλοβακία, χρησιμοποιώντας το Παιδικό Τμήμα της Επιτροπής για να αποκτήσει διαβατήρια και θεωρήσεις για τα παιδιά. Στη συνέχεια οργάνωσε, για κάθε παιδί, να υιοθετείται από οικογένειες σε ολόκληρη τη χώρα και την ασφαλή μετάβασή τους σε όλη την Ευρώπη και στη Βρετανία. Η δράση αυτή έσωσε τις ζωές αυτών των παιδιών, δεδομένου ότι οι οικογένειές τους και οι συμπολίτες τους που παρέμειναν στην Τσεχοσλοβακία χάθηκαν.

Για σχεδόν 50 χρόνια, ο Νίκολας δεν είπε σε κανέναν τις πράξεις του. Η απίστευτη ιστορία του δεν θα μπορούσε ποτέ να έρθει στο φως αν δεν ήταν η σύζυγός του που, 50 χρόνια αργότερα, βρήκε μια βαλίτσα στη σοφίτα που περιέχει ένα αξιοθαύμαστο λεύκωμα γεμάτο έγγραφα και σχέδια μεταφοράς. Η ιστορία έγινε γνωστή στο κοινό το 1988, όταν η σύζυγος του Sir Nicholas Winton ανακάλυψε το σχετικό λεύκωμα και τη λίστα με τα ονόματα των παιδιών.

Την ιστορία του παρουσίασε το BBC στην εκπομπή «Έτσι είναι η ζωή». Οι δημοσι-

ανεπάρκεια, κάτι που έγινε γνωστό πριν μια εβδομάδα, μετά από επιδείνωση της υγείας του. Ήταν 106 ετών. Ο θάνατος του Winton ήρθε 76 χρόνια από την ημέρα, όπου 241 από τα παιδιά που έσωσε έφυγαν από την Πράγα σε ένα τρένο. Μια ειδική έκθεση από το BBC News σχετικά με πολλά από τα παιδιά που διέσωσε ο Winton κατά τη διάρκεια του πολέμου είχε δημοσιευθεί νωρίτερα εκείνη την ημέρα.

Ο Winton απονεμήθηκε ο βαθμός της τέταρτης τάξης του Τάγματος Τζάρι Γκαρυγκά Μασσάρεκ, από τον Πρόεδρο της Τσεχίας, Vaclav Havel, το 1998. Το 2008 τιμήθηκε από την τσεχική κυβέρνηση με διάφορους τρόπους. Ένα δημοτικό σχολείο στο Kunžak πήρε το όνομά του και του απονεμήθηκε ο Σταυρός της Αξίας του Υπουργού Άμυνας, βαθμού I. Η τσεχική κυβέρνηση τον πρότεινε για το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης του 2008. Ο μικρός πλανήτης 19384 ονομάστηκε Winton προς τιμήν του από τους Τσέχους αστρονόμους Jana Ticha και Miloš Tichú. Άγαλμα στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της Πράγας, από τον Flor Kent, παρουσιάστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2009.

Ένα άγαλμα του Winton βρίσκεται στην πλατφόρμα 1 του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού της Praha. Δημιουργήθηκε από τον Flor Kent και παρουσιάστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2009 ως μέρος ενός μεγαλύτερου εορτασμού της 70ής επετείου του τελευταίου τρένου.

Υπάρχουν επίσης, τρία μνημεία στο σταθμό του Λίβερπουλ στο Λονδίνο, όπου έφθασαν τα παιδιά. Τον Σεπτέμβριο του 2010 αποκαλύφθηκε άλλο άγαλμα του Winton, αυτή τη φορά στο σιδηροδρομικό σταθμό του Maidenhead. Δημιουργήθηκε επίσης, από τη Λυδία Καρπίνσκα και απεικονίζει τον Winton να κάθεται σε έναν

Winton συνέχισε να περιγράφει τις προσωπικές του πεποιθήσεις: «Πιστεύω στην ηθική και αν όλοι πίστευαν στην ηθική, δεν θα είχαμε καθόλου προβλήματα, αυτή είναι η μόνη διέξοδος, ξεχνάμε τη θρησκευτική πλευρά.»

Ο Winton έλαβε το μετάλλιο Wallenberg στις 27 Ιουνίου 2013 στο Λονδίνο. Την επόμενη χρονιά, το Διεθνές Ίδρυμα Raoul Wallenberg καθιέρωσε λογοτεχνικό διαγωνισμό με το όνομά του. Ο διαγωνισμός αφορά σε δοκίμια μαθητών επί της κληρονομιάς του Winton. Ο ίδιος τιμήθηκε με το λεγομένο αξίωμα «ελευθερίας του Λονδίνου» στις 23 Φεβρουαρίου 2015.

Συμπερασματικά, παρατηρούμε πως παρ'όλο που ο ίδιος ο Νίκολας για σχεδόν 50 χρόνια δεν διατυμπάνισε τις πράξεις του σε κανέναν, η εξουσία βρήκε τον τροπο να οικειοποιηθεί τα ανθρωπιστικά πεπραγμένα του. Ο ίδιος με γνώμονα για το τι θεωρούσε ανθρώπινο, με ανιδιοτέλεια χωρίς κερδοσκοπικό σκοπό, χρησιμοποιώντας ενίοτε είτε τον βρετανικό κρατικό μηχανισμό είτε τον γερμανικό, βοήθησε για την ομαλή διάσωση των παιδιών. Η αυθόρμητη ενεργεία του μπορεί να χρησιμοποιήθηκε ή και να διαφημίστηκε αλλά ο ίδιος παρέμεινε ταπεινός και ουσιαστικά ανιδιοτελής.

Μ. Χ.

«...Ο άνθρωπος δεν είναι το αιμοδίψές τέρας που παρουσιάζουν μερικοί για να δικαιολογήσουν την επιθυμία τους να εξουσιάζουν. Πάντα προτιμούσε την ειρήνη και την ησυχία. Καβγατζής περισσότερο παρά άγριος, προτιμά να προστατεύει το κοπάδι του, τη γη του, από το να πηγαίνει στον στρατό...»

ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ ΠΙΟΤΡ,
Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος.

Μερικές φορές ο χρόνος μάς αφήνει απλούς παρατηρητές. Άνθρωποι ανεξαρτήτως ιδιότητας και μορφωτικού επιπέδου, προσπαθούν να επιβιώσουν με τον τάδε η δείνα τρόπο, χωρίς να σκεφτούν για το πώς η καθημερινότητα θα μπορούσε να μετατραπεί σε μία αρμονική συμβίωση μεταξύ ανθρώπου και φυσικού κόσμου. Μέσα από το πέρασμα των αιώνων πολλάκις συναντούμε ανθρώπους που ανιδιοτελώς λειτουργώντας βοηθούν στο να αναδειχθούν ουσιαστικές απελευθερωτικές διεργασίες. Σύνηθες φαινόμενο είναι να παρουσιάζονται απλές καθημερινές φιγούρες προσώπων χωρίς να υποκρύβουν επιτηδευμένες ή φιλοχρήματες σκέψεις, ανθρώπων που δρουν με σεμνότητα και ήθος, τα οποία γνωρίζουν ότι μπορεί να τα υπονομεύσει η δημοσιότητα και η πολιτική σκοπιμότητα.

Πίσω στο 1939, η Ευρώπη βρίσκεται ξανά στο χείλος του πολέμου. Ο Χίτλερ έχει εισβάλλει στην Τσεχοσλοβακία, απειλώντας και τις ζωές του εβραϊκού πληθυσμού. Ο **Nicholas Winton**, ένας νέος βρετανός

λες χώρες. Αυτό οφείλεται σχεδόν εξ ολοκλήρου στην προνοητικότητα και τις ενέργειες μιας μικρής ομάδας ανθρώπων, από τους οποίους διακρίθηκε ο 29 ετών, τότε χρηματιστής, Nicky Winton.

Προκειμένου να προσφέρει ένα βαθμό αξιοπιστίας τόσο στις βρετανικές όσο και στις ναζιστικές κυβερνήσεις της εποχής ο Νικόλας ίδρυσε την Βρετανική Επιτροπή για τους Πρόσφυγες από την Τσεχοσλοβακία, χρησιμοποιώντας το Παιδικό Τμήμα της Επιτροπής για να αποκτήσει διαβατήρια και θεωρήσεις για τα παιδιά. Στη συνέχεια οργάνωσε, για κάθε παιδί, να υιοθετείται από οικογένειες σε ολόκληρη τη χώρα και την ασφαλή μετάβασή τους σε όλη την Ευρώπη και στη Βρετανία. Η δράση αυτή έσωσε τις ζωές αυτών των παιδιών, δεδομένου ότι οι οικογένειές τους και οι συμπολίτες τους που παρέμειναν στην Τσεχοσλοβακία χάθηκαν.

Για σχεδόν 50 χρόνια, ο Νίκολας δεν είπε σε κανέναν τις πράξεις του. Η απίστευτη ιστορία του δεν θα μπορούσε ποτέ να έρθει στο φως αν δεν ήταν η σύζυγός του που, 50 χρόνια αργότερα, βρήκε μια βαλίτσα στη σοφίτα που περιέχει ένα αξιοθαύμαστο λεύκωμα γεμάτο έγγραφα και σχέδια μεταφοράς. Η ιστορία έγινε γνωστή στο κοινό το 1988, όταν η σύζυγος του Sir Nicholas Winton ανακάλυψε το σχετικό λεύκωμα και τη λίστα με τα ονόματα των παιδιών.

Την ιστορία του παρουσίασε το BBC στην εκπομπή «Έτσι είναι η ζωή». Οι δημοσιογράφοι αναζήτησαν τα παιδιά του λευκώματος και προσπάθησαν να επικοινωνήσουν μαζί τους. Περίπου 200 από αυτά απάντησαν στο κάλεσμά τους και εμφανίστηκαν στην εκπομπή κάνοντας έκπληξη στο σωτήρα τους. Ο Sir Nicholas Winton το 2003 χρίστηκε ιππότης από τη Βασίλισσα Ελισάβετ ΙΙ για τις υπηρεσίες προς την ανθρωπότητα για το έργο αυτό.

Απεβίωσε στον ύπνο του το πρωί της 1ης Ιουλίου 2015 στο νοσοκομείο Wexham Park στο Slough από καρδιοαναπνευστική

με πολλά από τα παιδιά που διέσωσε ο Winton κατά τη διάρκεια του πολέμου είχε δημοσιευθεί νωρίτερα εκείνη την ημέρα.

Ο Winton απονεμήθηκε ο βαθμός της τέταρτης τάξης του Τάγματος Τζάρι Γκαρυγκά Μασσάρεκ, από τον Πρόεδρο της Τσεχίας, Vaclav Havel, το 1998. Το 2008 τιμήθηκε από την τσεχική κυβέρνηση με διάφορους τρόπους. Ένα δημοτικό σχολείο στο Kunžak πήρε το όνομά του και του απονεμήθηκε ο Σταυρός της Αξίας του Υπουργού Άμυνας, βαθμού Ι. Η τσεχική κυβέρνηση τον πρότεινε για το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης του 2008. Ο μικρός πλανήτης 19384 ονομάστηκε Winton προς τιμήν του από τους Τσέχους αστρονόμους Jana Ticha και Miloš Tichú. Άγαλμα στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό της Πράγας, από τον Flor Kent, παρουσιάστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2009.

Ένα άγαλμα του Winton βρίσκεται στην πλατφόρμα 1 του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού της Praha. Δημιουργήθηκε από τον Flor Kent και παρουσιάστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2009 ως μέρος ενός μεγαλύτερου εορτασμού της 70ής επετείου του τελευταίου τρένου.

Υπάρχουν επίσης, τρία μνημεία στο σταθμό του Λίβερπουλ στο Λονδίνο, όπου έφθασαν τα παιδιά. Τον Σεπτέμβριο του 2010 αποκαλύφθηκε άλλο άγαλμα του Winton, αυτή τη φορά στο σιδηροδρομικό σταθμό του Maidenhead. Δημιουργήθηκε επίσης, από τη Λυδία Καρπίνσκα και απεικονίζει τον Winton να κάθεται σε έναν πάγκο και να διαβάζει ένα βιβλίο.

Ο ίδιος βαφτίστηκε ως Χριστιανός από τους γονείς του. Ως ενήλικας, δεν ήταν ενεργός σε κάποια συγκεκριμένη θρησκεία. Σε μια συνέντευξή του, το 2015, ο Winton είπε στον Stephen Sackur ότι, κατά τη διάρκεια του πολέμου, είχε απογοητευθεί από τη θρησκεία καθώς δεν μπορούσε να συμβιβάσει τα θρησκευτικά κινήματα «που προσευχόμενοι για νίκη και στις δύο πλευρές του ίδιου πολέμου». Ο

στις 27 Ιουνίου 2013 στο Λονδίνο. Την επόμενη χρονιά, το Διεθνές Ίδρυμα Raoul Wallenberg καθιέρωσε λογοτεχνικό διαγωνισμό με το όνομά του. Ο διαγωνισμός αφορά σε δοκίμια μαθητών επί της κληρονομιάς του Winton. Ο ίδιος τιμήθηκε με το λεγομένο αξίωμα «ελευθερίας του Λονδίνου» στις 23 Φεβρουαρίου 2015.

Συμπερασματικά, παρατηρούμε πως παρ'όλο που ο ίδιος ο Νικόλας για σχεδόν 50 χρόνια δεν διατυμπάνισε τις πράξεις του σε κανέναν, η εξουσία βρήκε τον τρόπο να οικειοποιηθεί τα ανθρωπιστικά πεπραγμένα του. Ο ίδιος με γνώμονα για το τι θεωρούσε ανθρώπινο, με ανιδιοτέλεια χωρίς κερδοσκοπικό σκοπό, χρησιμοποιώντας ενίοτε είτε τον βρετανικό κρατικό μηχανισμό είτε τον γερμανικό, βοήθησε για την ομαλή διάσωση των παιδιών. Η αυθόρμητη ενεργεια του μπορεί να χρησιμοποιήθηκε ή και να διαφημίστηκε αλλά ο ίδιος παρέμεινε ταπεινός και ουσιαστικά ανιδιοτελής.

Μ. Χ.

για πρώτη φορά με Αφρικανούς φυγάδες ή με λευκούς. Κάποιος θα υποθέσει ότι οι λευκοί δραπέτες θα αναζητή-

είχαν φυλετικές ή εθνοτικές προκαταλήψεις. Είναι απολύτως σαφές, ωστόσο, ότι **τις ξεπέρασαν αρκετά ώστε να**

Πηγές του συγγραφέα

ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ ΠΙΟΤΡ,
Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος.

Μερικές φορές ο χρόνος μάς αφήνει απλούς παρατηρητές. Άνθρωποι ανεξαρτήτως ιδιότητας και μορφωτικού επιπέδου, προσπαθούν να επιβιώσουν με τον τάδε η δείνα τρόπο, χωρίς να σκεφτούν για το πώς η καθημερινότητα θα μπορούσε να μετατραπεί σε μία αρμονική συμβίωση μεταξύ ανθρώπου και φυσικού κόσμου. Μέσα από το πέρασμα των αιώνων πολλάκις συναντούμε ανθρώπους που ανιδιοτελώς λειτουργώντας βοηθούν στο να αναδειχθούν ουσιαστικές απελευθερωτικές διεργασίες. Σύνηθες φαινόμενο είναι να παρουσιάζονται απλές καθημερινές φιγούρες προσώπων χωρίς να υποκρύβουν επιτηδευμένες ή φιλοχρήματες σκέψεις, ανθρώπων που δρουν με σεμνότητα και ήθος, τα οποία γνωρίζουν ότι μπορεί να τα υπονομεύσει η δημοσιότητα και η πολιτική σκοπιμότητα.

Πίσω στο 1939, η Ευρώπη βρίσκεται ξανά στο χείλος του πολέμου. Ο Χίτλερ έχει εισβάλλει στην Τσεχοσλοβακία, απειλώντας και τις ζωές του εβραϊκού πληθυσμού. Ο **Nicholas Winton**, ένας νέος βρετανός

ών, δεδομένου ότι οι οικογένειές τους και οι συμπολίτες τους που παρέμειναν στην Τσεχοσλοβακία χάθηκαν.

Για σχεδόν 50 χρόνια, ο Νίκολας δεν είπε σε κανέναν τις πράξεις του. Η απίστευτη ιστορία του δεν θα μπορούσε ποτέ να έρθει στο φως αν δεν ήταν η σύζυγός του που, 50 χρόνια αργότερα, βρήκε μια βαλίτσα στη σοφίτα που περιέχει ένα αξιοθαύμαστο λεύκωμα γεμάτο έγγραφα και σχέδια μεταφοράς. Η ιστορία έγινε γνωστή στο κοινό το 1988, όταν η σύζυγος του Sir Nicholas Winton ανακάλυψε το σχετικό λεύκωμα και τη λίστα με τα ονόματα των παιδιών.

Την ιστορία του παρουσίασε το BBC στην εκπομπή «Έτσι είναι η ζωή». Οι δημοσιογράφοι αναζήτησαν τα παιδιά του λευκώματος και προσπάθησαν να επικοινωνήσουν μαζί τους. Περίπου 200 από αυτά απάντησαν στο κάλεσμά τους και εμφανίστηκαν στην εκπομπή κάνοντας έκπληξη στο σωτήρα τους. Ο Sir Nicholas Winton το 2003 χρίστηκε ιππότης από τη Βασίλισσα Ελισάβετ ΙΙ για τις υπηρεσίες προς την ανθρωπότητα για το έργο αυτό.

Απεβίωσε στον ύπνο του το πρωί της 1ης Ιουλίου 2015 στο νοσοκομείο Wexham Park στο Slough από καρδιοαναπνευστική

παρουσιάστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2009.

Ένα άγαλμα του Winton βρίσκεται στην πλατφόρμα 1 του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού της Praha. Δημιουργήθηκε από τον Flor Kent και παρουσιάστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 2009 ως μέρος ενός μεγαλύτερου εορτασμού της 70ής επετείου του τελευταίου τρένου.

Υπάρχουν επίσης, τρία μνημεία στο σταθμό του Λίβερπουλ στο Λονδίνο, όπου έφθασαν τα παιδιά. Τον Σεπτέμβριο του 2010 αποκαλύφθηκε άλλο άγαλμα του Winton, αυτή τη φορά στο σιδηροδρομικό σταθμό του Maidenhead. Δημιουργήθηκε επίσης, από τη Λυδία Καρπίνσκα και απεικονίζει τον Winton να κάθεται σε έναν πάγκο και να διαβάζει ένα βιβλίο.

Ο ίδιος βαφτίστηκε ως Χριστιανός από τους γονείς του. Ως ενήλικας, δεν ήταν ενεργός σε κάποια συγκεκριμένη θρησκεία. Σε μια συνέντευξή του, το 2015, ο Winton είπε στον Stephen Sackur ότι, κατά τη διάρκεια του πολέμου, είχε απογοητευθεί από τη θρησκεία καθώς δεν μπορούσε να συμβιβάσει τα θρησκευτικά κινήματα «που προσευχόμενοι για νίκη και στις δύο πλευρές του ίδιου πολέμου». Ο

για την ομαλή διάσωση των παιδιών. Η αυθόρμητη ενεργεία του μπορεί να χρησιμοποιήθηκε ή και να διαφημίστηκε αλλά ο ίδιος παρέμεινε ταπεινός και ουσιαστικά ανιδιοτελής.

Μ. Χ.

για πρώτη φορά με Αφρικανούς φυγάδες ή με λευκούς. Κάποιος θα υποθέσει ότι οι λευκοί δραπέτες θα αναζητήσουν ένα πιο φιλόξενο περιβάλλον, αλλά παρακάτω θα παρουσιάσω ένα πολύ παρεξηγημένο κοινωνικό φαινόμενο που θα βοηθήσει στην εξήγηση μιας τέτοιας προσέγγισης.

Δεν έχει σημασία, όμως, καθώς τα ιστορικά αρχεία αντικατοπτρίζουν τα επαναλαμβανόμενα παραδείγματα Ινδιάνων, Αφρικανών και λευκών που χρησιμοποιούν το βάλτο ως καταφύγιο από τις αρχές του 1700.

Αυτοί οι πρώιμοι Maroons κατάφεραν να ξεπεράσουν τα γλωσσικά εμπόδια, τη δυσπιστία και την αυξανόμενη επιρροή των φυλετικών δοξασιών που τελικά εξελίχθηκαν στο, υπέρμαχο της υπεροχής των λευκών, πολιτισμικό κατασκεύασμα έξω από το βάλτο. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είχαν φυλετικές ή εθνοτικές προκαταλήψεις. Είναι απολύτως σαφές, ωστόσο, ότι **τις ξεπέρασαν αρκετά ώστε να μπορούν να ζήσουν, να υποστηρίξουν, να προστατεύσουν, να αγωνιστούν και να πεθάνουν ο ένας για τον άλλον για πάνω από 100 χρόνια.**

Προφανώς, υπήρξε και φυλετική ανάμιξη. Μεταξύ των Ινδιάνων και των Αφρικανών προχώρησε στο σημείο όπου έγινε σχεδόν αδύνατο να γνωρίζουμε οποιαδήποτε διαφορά μεταξύ τους. Οι λευκοί από την άλλη πλευρά, αν και αναμειγνύονταν επίσης με τους Αφρικανούς και τους Ινδιάνους, παρέμειναν γενικά φαινοτυπικά Καυκάσιοι. Αυτό, ωστόσο, λειτούργησε προς όφελος όλων, επειδή οι λευκοί Maroons και οι απόγονοί τους θα μπορούσαν να αλληλεπιδράσουν με τη γύρω λευκή κοινωνία.

Μετάφραση – Απόδοση Π.

Πηγές του συγγραφέα

Hidden Americans: Maroons of Virginia and the Carolinas, Hugo Prosper Learning (Routledge, 1995)

Maroon Societies: Rebel Slave Communities in the Americas, Richard Price (Johns Hopkins Press, 1996)

To Be Free: Studies in American Negro History, Herbert Aptheker (International Publishers, 1968)

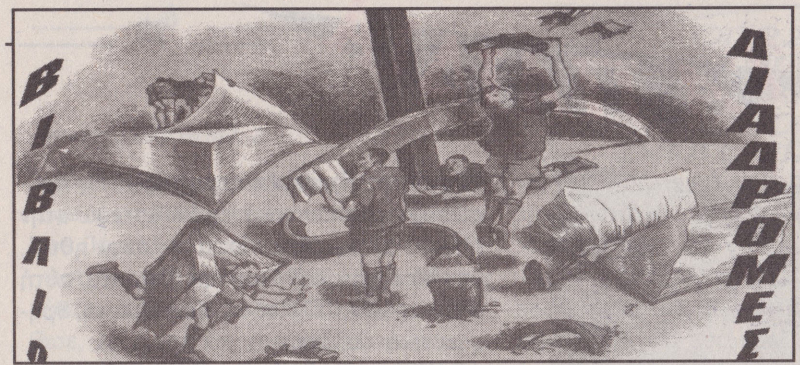
The Exiles of Florida, J. R. Giddings (Black Classic Press, 1997 – originally published in 1858)

Black Indians: A Hidden Heritage, William Loren Katz (Atheneum Books for Young Readers, 1997)

Underground Railroad, William Still (Dover, 2007 – originally published in 1872)

But We Have No Country: The 1851 Christiana, Pennsylvania Resistance, Ella Forbes (Africana Homestead Legacy Pub, 2010)

Russell Maroon Shoatz is a US political prisoner. The campaign to free him can be found at https://russellmaroonshoats.wordpress.com/

ΒΙΝΥΛΙΟ

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΑ

ΓΙΑΝΝΗ ΑΛΕΞΙΟΥ

Λίγα λόγια για το «ροκ»

Πολλοί αναλυτές της δεκαετίας του '60 ακόμα και σήμερα αναρωτιούνται αν οι στίχοι της ροκ και η μουσική τους επένδυση, επέδρασαν και συνέβαλαν στη διαμόρφωση του τρόπου σκέψης της Δυτικής νεολαίας (και όχι μόνο) ή αν, αντιθέτως, οι παγκόσμιες καταστάσεις της συγκεκριμένης δεκαετίας και η έντονη αμφισβήτησή τους από τους νέους, επηρέασε τους μουσικούς και αυτό εκφράστηκε

κάποιον τρόπο ένα κοινό πνεύμα– στους νέους της εποχής εκείνης, όσον αφορά τις σκέψεις, τα όνειρά τους, την αμφίεση, τον τρόπο που αισθάνονταν και ερωτεύονταν.

Οι νέοι έγιναν «ρόκ» που για αυτούς σήμαινε «*ευθύτητα, θάρρος να είσαι ο εαυτός σου, θάρρος να κυνηγήσεις τα όνειρά σου*». Με δύο λόγια, για τους ροκάδες, το **«δήθεν» δεν είναι ροκ.**

Στην Ελλάδα τα πρώτα ακούσματα και χορευτικά βήματα του ροκ παρουσιάστηκαν με μορφή ροκ-εντ-ρολ στις 21 Οκτωβρίου του 1956 στην Αίγλη του Ζαππείου από μία μπάντα ...πεζοναυτών του αεροπλανοφόρου *The coral sea*. Τα πρώτα ντόπια ροκ-εντ-ρολ συγκροτήματα με ηλεκτρικές κιθάρες και δυνατά ντράμς σχηματίστηκαν το 1962: οι Φόρμινξ και οι Τζούνιορς... και μετά ήρθε η Χούντα... Να σημειωθεί ότι οι αντιδράσεις της εκκλησίας και της αριστεράς ήταν κοινές ενάντια στο ροκ λόγω της επικίνδυνης (για τα ήθη και τις αξίες) κουλτούρας του, η οποία «προπαγάνδιζε» όπως ισχυρίζονταν οι μεν υπέρ του ...Σατανά και οι δε, υπέρ των Αμερικάνων –τότε δεν υπήρχε διαφορά–.

Το καθαρό «rock» (μετεξέλιξη του rock 'n' roll) καταφθάνει με αργό ρυθμό στην Ελλάδα και την βρίσκει λίγο πριν την ...αποποινικοποίηση της μοιχείας, την κατάργηση της ...προίκας και με την «αξιοπρέπεια της ακεραιότητας του παρθενικού υμένα» των κορασίδων, να ...καθρεφτίζεται στο κούτελο των πατεράδων τους. Υπό τέτοιες συνθήκες καταλαβαίνουμε όλοι, ότι οι «ροκούδες» απουσίαζαν από τον χάρτη ή ήταν η εξαίρεση για να στηριχθεί ο κανόνας.

Βινύλιο, τα καλύτερά μας χρόνια

Εκδόσεις ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ

(It's my life and I'll do what I want - Don't push me
It's my mind and I'll think like I want - It's my life
It's my mind and I'll think like I want - You can't tell me)

Στο, 192 σελίδων, βιβλίο «ζωγραφίζονται» με δυνατά χρώματα οι νεαροί στις γειτονιές της Αθήνας με τις διαφορετικές μουσικές προτιμήσεις, διαφορετικό ντύσιμο και άποψη, οι διαμάχες μεταξύ τους, το κυνηγητό με τους μπάτσους σε συναυλίες και πλατείες, οι ταινίες της εποχής (που επίσης ασκούσαν επιρροή), οι διάφορες συνοικίες, το Μοναστηράκι, τα φρικιά (αποκαλούμενα από τους άλλους «τα σωστά άτομα», ως φόρος τιμής), η πλατεία Εξαρχείων, οι αναρχικοί, διάφορα στέκια, απόπειρες δημιουργίας μικρών μουσικών γκρουπ στα υπόγεια των μονοκατοικιών στα οποία ο καθένας έπαιζε ό,τι ήθελε, πειρατικοί σταθμοί και, φυσικά, κυρίως, περιγράφονται, αναλυτικά και με πολύ ζωντάνια, τα μουσικά δρώμενα και η μουσική κίνηση της εποχής...

Αποσπάσματα από το βιβλίο

«[...] μόλις ανακαλύψαμε τον Ισπανό σκηνοθέτη Λουίς Μπουνιουέλ – μπήκε αμέσως στην καρδιά μου. Ήταν και ανάρχας και μας έλκυε αυτό ακόμη περισσότερο. Παίρναμε το λεωφορείο, μαθητές ακόμη της τρίτης γυμνασίου και πηγαίναμε όπου κι αν έπαιζε ταινία του Μπουνιουέλ. Θυμάμαι να βλέπουμε το «Φάντασμα της ελευθερίας» στην ταράτσα του θερινού σινεμά «Αβάνα» στο Νέο Ψυχικό. Αυτήν την ταινία όσο και την «Κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας» αλλά και το «Γλυκιά συμμορία» του Νίκου Νικολαΐδη, που είδαμε στην πρεμιέρα της στο κατάμεστο σινέ «Έλση» στη Νέα Σμύρνη, αποτελούν την τριλογία της νεότητάς μου. Εκείνη την εποχή έβαλα την αφίσα του «Easy Rider» στον τοίχο του δωματίου μου [...] την αγόρασα από τα εγκαίνια του Παρά Πέντε, του περιοδικού κόμικ, στους

Λίγα λόγια για το «ροκ»

Πολλοί αναλυτές της δεκαετίας του '60 ακόμα και σήμερα αναρωτιούνται αν οι στίχοι της ροκ και η μουσική τους επένδυση, επέδρασαν και συνέβαλαν στη διαμόρφωση του τρόπου σκέψης της Δυτικής νεολαίας (και όχι μόνο) ή αν, αντιθέτως, οι παγκόσμιες καταστάσεις της συγκεκριμένης δεκαετίας και η έντονη αμφισβήτησή τους από τους νέους, επηρέασε τους μουσικούς και αυτό εκφράστηκε μέσα από τα έργα τους, σχεδόν σε όλο το φάσμα του ροκ (μπλουζ - φολκ ροκ - ροκ εντ ρολ και αργότερα τζαζ-ροκ φούζιον - πανκ - χέβι μέταλ - χαρντ ροκ κ.ά.).

Όπως και να έχει, ο πόλεμος του Βιετνάμ, η δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και του Τσε Γκεβάρα, ο διάσπαρτος και πολυπλόκαμος ρατσισμός σε όλο τον κόσμο, η συμπεριφορά της κυρίαρχης τάξης που στήριζε (όπως κάνει πάντα) και επέβαλε τα συμφέροντά της, επέσυραν τον προβληματισμό, την αντίδραση και την αμφισβήτηση ενάντια σε κάθε είδους συντηρητισμό. Από αυτήν την ραγδαία ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας ξεπηδούν τα διάφορα κινήματα κατά του ρατσισμού, της ανισότητας, της εκμετάλλευσης, του πολέμου, της ατομικής βόμβας και ξεσπούν εξεγέρσεις, όπως αυτή του Μάη του '68, που το Παρίσι ξεσηκώνεται από μια χούφτα φοιτητές, και στήνει οδοφράγματα πηγαίνοντας κόντρα σε κάθε παγιωμένο (εκ του πήγνυμι = παγώνω / είμαι αμετακίνητος) τρόπο

χής εκείνης, όσον αφορά τις σκέψεις, τα όνειρά τους, την αμφίεση, τον τρόπο που αισθάνονταν και ερωτεύονταν.

Οι νέοι έγιναν «ρόκ» που για αυτούς σήμαινε «*ευθύτητα, θάρρος να είσαι ο εαυτός σου, θάρρος να κυνηγήσεις τα όνειρά σου*». Με δύο λόγια, για τους ροκάδες, το **«δήθεν» δεν είναι ροκ.**

Στην Ελλάδα τα πρώτα ακούσματα και χορευτικά βήματα του ροκ παρουσιάστηκαν με μορφή ροκ-εντ-ρολ στις 21 Οκτωβρίου του 1956 στην Αίγλη του Ζαππείου από μία μπάντα ...πεζοναυτών του αεροπλανοφόρου *The coral sea*. Τα πρώτα ντόπια ροκ-εντ-ρολ συγκροτήματα με ηλεκτρικές κιθάρες και δυνατά ντράμς σχηματίστηκαν το 1962: οι Φόρμινξ και οι Τζούνιορς... και μετά ήρθε η Χούντα... Να σημειωθεί ότι οι αντιδράσεις της εκκλησίας και της αριστεράς ήταν κοινές ενάντια στο ροκ λόγω της επικίνδυνης (για τα ήθη και τις αξίες) κουλτούρας του, η οποία «προπαγάνδιζε» όπως ισχυρίζονταν οι μεν υπέρ του ...Σατανά και οι δε, υπέρ των Αμερικάνων –τότε δεν υπήρχε διαφορά–.

Το καθαρό «rock» (μετεξέλιξη του rock 'n' roll) καταφθάνει με αργό ρυθμό στην Ελλάδα και την βρίσκει λίγο πριν την ...αποποινικοποίηση της μοιχείας, την κατάργηση της ...προίκας και με την «αξιοπρέπεια της ακεραιότητας του παρθενικού υμένα» των κορασίδων, να ...καθρεφτίζεται στο κούτελο των πατεράδων τους. Υπό τέτοιες συνθήκες καταλαβαίνουμε όλοι, ότι οι «ροκούδες» απουσίαζαν από τον χάρτη ή ήταν η εξαίρεση για να στηριχθεί ο κανόνας.

Βινύλιο, τα καλύτερά μας χρόνια

Εκδόσεις ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ

Το βιωματικό βιβλίο ***Βινύλιο, τα καλύτερά μας χρόνια,*** **ακολουθεί** τον συγγραφέα από τα μαθητικά του χρόνια, να ανακαλύπτει τη ζωή και συγχρόνως την κουλτούρα της ροκ μουσικής και χρονικά αναφέρεται στο τέλος της δεκαετίας του '70.

Μέσα από αυτήν την περιήγηση στους δρόμους της μουσικής οι νεότεροι θα πληροφορηθούν και οι παλαιότεροι θα ξαναθυμηθούμε γεγονότα και περιστατικά εκείνης της εποχής, ιδιαίτερα αυτά που αφορούν την νεολαία στην Ελλάδα που, όπως όλες οι νεολαίες στον κόσμο, είχαν ως βασικό στοιχείο στη ζωή τους, τη μουσική. Με ιδιαίτερη προτίμηση στην μουσική των δεκαετιών του '60 και '70 αλλά και του '80 και μετά, η οποία μετέδιδε, –μέσα από «ψαγμένους» στίχους που συνοδεύονταν από τους δυνατούς ήχους της ροκ–, τις «προχωρημένες», για εκείνη την εποχή, ιδέες που αμφισβητούσαν το «κατεστημένο» και αναγκαστικά έφερναν τους νέους αντιμέτωπους με τους συντηρητικούς και ενίοτε καταπιεστικούς γονείς...

It's my mind and I'll think like I want - It's my life
It's my mind and I'll think like I want - You can't tell me)

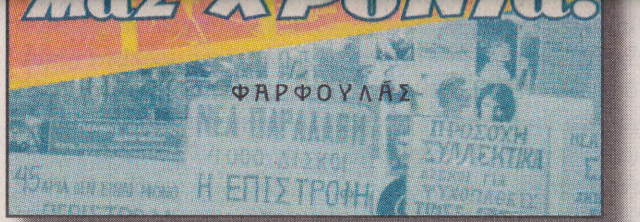
Στο, 192 σελίδων, βιβλίο «ζωγραφίζονται» με δυνατά χρώματα οι νεαροί στις γειτονιές της Αθήνας με τις διαφορετικές μουσικές προτιμήσεις, διαφορετικό ντύσιμο και άποψη, οι διαμάχες μεταξύ τους, το κυνηγητό με τους μπάτσους σε συναυλίες και πλατείες, οι ταινίες της εποχής (που επίσης ασκούσαν επιρροή), οι διάφορες συνοικίες, το Μοναστηράκι, τα φρικιά (αποκαλούμενα από τους άλλους «τα σωστά άτομα», ως φόρος τιμής), η πλατεία Εξαρχείων, οι αναρχικοί, διάφορα στέκια, απόπειρες δημιουργίας μικρών μουσικών γκρουπ στα υπόγεια των μονοκατοικιών στα οποία ο καθένας έπαιζε ό,τι ήθελε, πειρατικοί σταθμοί και, φυσικά, κυρίως, περιγράφονται, αναλυτικά και με πολύ ζωντάνια, τα μουσικά δρώμενα και η μουσική κίνηση της εποχής...

Αποσπάσματα από το βιβλίο

«[...] μόλις ανακαλύψαμε τον Ισπανό σκηνοθέτη Λουίς Μπουνιουέλ – μπήκε αμέσως στην καρδιά μου. Ήταν και ανάρχας και μας έλκυε αυτό ακόμη περισσότερο. Παίρναμε το λεωφορείο, μαθητές ακόμη της τρίτης γυμνασίου και πηγαίναμε όπου κι αν έπαιζε ταινία του Μπουνιουέλ. Θυμάμαι να βλέπουμε το «Φάντασμα της ελευθερίας» στην ταράτσα του θερινού σινεμά «Αβάνα» στο Νέο Ψυχικό. Αυτήν την ταινία όσο και την «Κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας» αλλά και το «Γλυκιά συμμορία» του Νίκου Νικολαΐδη, που είδαμε στην πρεμιέρα της στο κατάμεστο σινέ «Έλση» στη Νέα Σμύρνη, αποτελούν την τριλογία της νεότητάς μου. Εκείνη την εποχή έβαλα την αφίσα του «Easy Rider» στον τοίχο του δωματίου μου [...] την αγόραζα από τα εγκαίνια του Παρά Πέντε, του περιοδικού κόμικ, στους Αμπελοκήπους [...] Τα κόμικ ήταν η άλλη μεγάλη επιρροή μας τότε. Όλοι αγοράζαμε φανατικά τη Βαβέλ, το Παρά Πέντε, το Mad αλλά και το Mordillo

[...] σχηματίσαμε και ένα άθλιο γκρουπ, στο οποίο ο μόνος μουσικός ήταν ο Στέφανος, ο κιθαρίστας. Τους ΣΚΙΑ Band, από τα αρχικά μας. [...] με την προσθήκη του Άκη Λ, που έσκασε με ένα φιούτζιπαλ και νομίσαμε ότι ήρθε ο ...Keith Moon, σε μία και μοναδική πρόβα στο δωμάτιό μου... [...] όλοι τότε είχαν ένα γκρουπ, αλλά κι έναν πειρατικό ραδιοφωνικό σταθμό. ... Ήταν της μόδας τότε στα ισόγεια παλιών πολυκατοικιών να κάνουν πρόβες τα γκρουπ. [...] κάθε γειτονιά είχε κι ένα γκρουπ. [...] πίσω από μια καινούργια πολυκατοικία υπήρχε μια παλιά, μάλλον προσφυγική και στο ισόγειό της σε δύο δωμάτια στεγάστηκαν τα πρόσκαιρα όνειρά μιας μπάντας με αφετηρία πάντα την αγάπη για την μουσική

[...] Σαν μαθητής περίμενα να πάω κάθε Σάββατο, με

Λίγα λόγια για το «ροκ»

Πολλοί αναλυτές της δεκαετίας του '60 ακόμα και σήμερα αναρωτιούνται αν οι στίχοι της ροκ και η μουσική τους επένδυση, επέδρασαν και συνέβαλαν στη διαμόρφωση του τρόπου σκέψης της Δυτικής νεολαίας (και όχι μόνο) ή αν, αντιθέτως, οι παγκόσμιες καταστάσεις της συγκεκριμένης δεκαετίας και η έντονη αμφισβήτησή τους από τους νέους, επηρέασε τους μουσικούς και αυτό εκφράστηκε μέσα από τα έργα τους, σχεδόν σε όλο το φάσμα του ροκ (μπλουζ - φολκ ροκ - ροκ εντ ρολ και αργότερα τζαζ-ροκ φούζιον - πανκ - χέβι μέταλ - χαρντ ροκ κ.ά.).

Όπως και να έχει, ο πόλεμος του Βιετνάμ, η δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και του Τσε Γκεβάρα, ο διάσπαρτος και πολυπλόκαμος ρατσισμός σε όλο τον κόσμο, η συμπεριφορά της κυρίαρχης τάξης που στήριζε (όπως κάνει πάντα) και επέβαλε τα συμφέροντά της, επέσυραν τον προβληματισμό, την αντίδραση και την αμφισβήτηση ενάντια σε κάθε είδους συντηρητισμό. Από αυτήν την ραγδαία ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας ξεπηδούν τα διάφορα κινήματα κατά του ρατσισμού, της ανισότητας, της εκμετάλλευσης, του πολέμου, της ατομικής βόμβας και ξεσπούν εξεγέρσεις, όπως αυτή του Μάη του '68, που το Παρίσι ξεσηκώνεται από μια χούφτα φοιτητές, και στήνει οδοφράγματα πηγαίνοντας κόντρα σε κάθε παγιωμένο (εκ του πήγνυμι = παγώνω / είμαι αμετακίνητος) τρόπο σκέψης και στάσης του ...«κατεστημένου».

Αντιπολεμικά και επαναστατικά συνθήματα διαχέονταν σε όλο τον κόσμο μέσω της μουσικής με πρωταρχικά τα μηνύματα αγάπης, ελευθερίας (...All you need is love... Beatles) αλλά και αντίστασης, εξέγερσης ...

Ακόμα κι αν η συγκεκριμένη μουσική δεν αποτέλεσε τον βασικό πυρήνα της αλλαγής, ωστόσο, ακολούθησε την ροή των νέων ιδεών και υπήρξε σίγουρα αυτή που διέδωσε με την μεγαλύτερη ταχύτητα αυτές τις ιδέες, επηρέασε τον καθημερινό τρόπο ζωής, επέδρασε στην δημιουργικότητα και την κουλτούρα και επέφερε αλλαγές –και κατά οποία «προπαγάνδιζε» όπως ισχυρίζονταν οι μεν υπέρ του ...Σατανά και οι δε, υπέρ των Αμερικάνων –τότε δεν υπήρχε διαφορά–.

Το καθαρό «rock» (μετεξέλιξη του rock 'n' roll) καταφθάνει με αργό ρυθμό στην Ελλάδα και την βρίσκει λίγο πριν την ...αποποινικοποίηση της μοιχείας, την κατάργηση της ...προίκας και με την «αξιοπρέπεια της ακεραιότητας του παρθενικού υμένα» των κορασίδων, να ...καθρεφτίζεται στο κούτελο των πατεράδων τους. Υπό τέτοιες συνθήκες καταλαβαίνουμε όλοι, ότι οι «ροκούδες» απουσίαζαν από τον χάρτη ή ήταν η εξαίρεση για να στηριχθεί ο κανόνας.

Βινύλιο, τα καλύτερά μας χρόνια

Εκδόσεις ΦΑΡΦΟΥΛΑΣ

Το βιωματικό βιβλίο ***Βινύλιο, τα καλύτερά μας χρόνια***, **ακολουθεί** τον συγγραφέα από τα μαθητικά του χρόνια, να ανακαλύπτει τη ζωή και συγχρόνως την κουλτούρα της ροκ μουσικής και χρονικά αναφέρεται στο τέλος της δεκαετίας του '70.

Μέσα από αυτήν την περιήγηση στους δρόμους της μουσικής οι νεότεροι θα πληροφορηθούν και οι παλαιότεροι θα ξαναθυμηθούμε γεγονότα και περιστατικά εκείνης της εποχής, ιδιαίτερα αυτά που αφορούν την νεολαία στην Ελλάδα που, όπως όλες οι νεολαίες στον κόσμο, είχαν ως βασικό στοιχείο στη ζωή τους, τη μουσική. Με ιδιαίτερη προτίμηση στην μουσική των δεκαετιών του '60 και '70 αλλά και του '80 και μετά, η οποία μετέδιδε, –μέσα από «ψαγμένους» στίχους που συνοδεύονταν από τους δυνατούς ήχους της ροκ–, τις «προχωρημένες», για εκείνη την εποχή, ιδέες που αμφισβητούσαν το «κατεστημένο» και αναγκαστικά έφερναν τους νέους αντιμέτωπους με τους συντηρητικούς και ενίοτε καταπιεστικούς γονείς...

Δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε οποιοδήποτε παιδί εκείνης της εποχής, να κραυγάζει τραγουδώντας τους παρακάτω στίχους (των θαυμάσιων Animals με τη φωνή του Eric Burdon(!)) απευθύνοντάς τους σε οποιονδήποτε τον καταπίεζε:

Είναι η ζωή μου και θα κάνω ό, τι θέλω - Μην με πιέζεις
Είναι το μυαλό μου και θα σκέφτομαι όπως θέλω - Είναι η ζωή μου
Είναι το μυαλό μου και θα σκέφτομαι όπως θέλω - Δεν δέχομαι να με κατευθύνεις - Μην μου λες τί να κάνω...

Αποσπάσματα από το βιβλίο

«[...] μόλις ανακαλύψαμε τον Ισπανό σκηνοθέτη Λουίς Μπουνιουέλ – μπήκε αμέσως στην καρδιά μου. Ήταν και ανάρχας και μας έλκυε αυτό ακόμη περισσότερο. Παίρναμε το λεωφορείο, μαθητές ακόμη της τρίτης γυμνασίου και πηγαίναμε όπου κι αν έπαιζε ταινία του Μπουνιουέλ. Θυμάμαι να βλέπουμε το «Φάντασμα της ελευθερίας» στην ταράτσα του θερινού σινεμά «Αβάνα» στο Νέο Ψυχικό. Αυτήν την ταινία όσο και την «Κρυφή γοητεία της μπουρζουαζίας» αλλά και το «Γλυκιά συμμορία» του Νίκου Νικολαΐδη, που είδαμε στην πρεμιέρα της στο κατάμεστο σινέ «Έλση» στη Νέα Σμύρνη, αποτελούν την τριλογία της νεότητάς μου. Εκείνη την εποχή έβαλα την αφίσα του «Easy Rider» στον τοίχο του δωματίου μου [...] την αγόρασα από τα εγκαίνια του Παρά Πέντε, του περιοδικού κόμικ, στους Αμπελοκήπους [...] Τα κόμικ ήταν η άλλη μεγάλη επιρροή μας τότε. Όλοι αγοράζαμε φανατικά τη Βαβέλ, το Παρά Πέντε, το Mad αλλά και το Mordillo

[...] σχηματίσαμε και ένα άθλιο γκρουπ, στο οποίο ο μόνος μουσικός ήταν ο Στέφανος, ο κιθαρίστας. Τους ΣΚΙΑ Band, από τα αρχικά μας. [...] με την προσθήκη του Άκη Λ, που έσκασε με ένα φιούτζιπαλ και νομίσαμε ότι ήρθε ο ...Keith Moon, σε μία και μοναδική πρόβα στο δωμάτιό μου... [...] όλοι τότε είχαν ένα γκρουπ, αλλά κι έναν πειρατικό ραδιοφωνικό σταθμό. ... Ήταν της μόδας τότε στα ισόγεια παλιών πολυκατοικιών να κάνουν πρόβες τα γκρουπ. [...] κάθε γειτονιά είχε κι ένα γκρουπ. [...] πίσω από μια καινούργια πολυκατοικία υπήρχε μια παλιά, μάλλον προσφυγική και στο ισόγειό της σε δύο δωμάτια στεγάστηκαν τα πρόσκαιρα όνειρά μιας μπάντας με αφετηρία πάντα την αγάπη για την μουσική

[...] Σαν μαθητής περίμενα να πάω κάθε Σάββατο, με τους συμμαθητές μου στο Happening στη Χαριλάου Τρικούπη να πάρουμε δίσκους. Ήταν παράδοση. Θυμάμαι ένα Σάββατο που ήρθαν εκεί στο Happening, για πρώτη φορά στην Ελλάδα, οι Bruce Dickinson και Adrian Smith των Iron Maiden για την προώθηση του δίσκου τους «Piece of Mind», το 1983 και μαζεύτηκε χιλιάδες κόσμος εκεί για να υπογράφουν το δίσκο τους. Είχε μποτιλιάρει όλο το κέντρο της Αθήνας

[...] Τότε όλοι οι φανατικοί οπαδοί των ομάδων άκουγαν ροκ και μέταλ μουσική. Μάλιστα τα μουσικά γούστα

των οπαδών καθόριζαν πολλές φορές και το χώρο που καταλάμβαναν στις εξέδρες των γηπέδων. Αλλού τα φρικιά και αλλού τα κυρίζια! Τα φρικιά πήγαιναν στις συναυλίες και έπεφτε πολύ ξύλο με τους μπάτσους ιδιαίτερα στα 80ς που ξανάρχισαν να γίνονται ρόκ συναυλίες στην Ελλάδα

[...] Με τους μαλλιάδες υπήρχε προκατάληψη και θεωρούνταν αναρχικοί. Έτσι αναφέρονταν στον Τύπο, όταν γίνονταν επεισόδια σε ροκ συναυλίες. [...] Στις ροκ συναυλίες υπήρχαν πάντα ΜΑΤ έτοιμα να προκαλέσουν και να χτυπήσουν όπως στην συναυλία των Blue Oyster Cult στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας τον Ιούλιο του 1987

[...] Στα τέλη των 70ς και αρχές των 80ς, οι μουσικόφιλοι ήταν χωρισμένοι στα δύο. Ήταν η εποχή των ροκάδων και των καρεκλάδων, ή αλλιώς τα φρικιά και τα κυρίζια – που άκουγαν ντίσκο–, δύο διαφορετικοί μουσικοί κόσμοι, ο καθένας με το δικό του στυλ, διαφορετικό ντύσιμο, άλλη νοοτροπία. Απείχαν έτη φωτός μεταξύ τους. [...] δεν χόρευα με τίποτα τα ντίσκο τραγούδια αλλά περίμενα υπομονετικά πότε θα αρχίσει το ρόκ σετ, για να χορέψω

[...] Οι ροκαμπιλάδες τότε συνήθιζαν να κλέβουν βινύλια από τα δισκάδικα της Αθήνας και ιδιαίτερα από το Μοναστηράκι. Πώς μπορείς να κλέψεις ένα βινύλιο; Φορούσαν όλοι φαρδιά μπουφάν, εκείνα τα δίχρωμα τα ροκαμπιλάδικα, που είχαν άλλο χρώμα στα μανίκια, έβαζαν τα βινύλια στη πλάτη –ή ακόμα και στο πλάι οι πιο τολμηροί– από μέσα από το μπουφάν και έφευγαν [...]

Και, έτσι, με αυτόν τον γρήγορο και ξεκούραστο ρυθμό συνεχίζονται και εξελίσσονται οι περιγραφές και οι πληροφορίες που γεμίζουν τον «σχετικό» αναγνώστη θύμισες και νοσταλγία...

Στα τέσσερα παραρτήματα, στο τέλος του βιβλίο, περιλαμβάνονται: α) συμβουλές για νέους κτήτορες δίσκων βινυλίου – τί να προσέχουν και πώς να τους συντηρούν, β) καταγράφονται τα σύγχρονα δισκάδικα της Αθήνας, χρήσιμος μπούσουλας για εκείνους που αρχίζουν να ανακαλύπτουν τον «ζεστό ήχο του βινύλιου» και, τέλος, ένας κατάλογος με 110 δίσκους που, σύμφωνα με τον συγγραφέα, είναι «απαραίτητοι για να έχεις μια σωστή ροκ δισκοθήκη».

Ωστόσο την έκπληξη την κάνει το τρίτο παράρτημα στο οποίο περιέχονται τμήματα συνεντεύξεων που πήρε ο συγγραφέας από ανθρώπους που επηρέασαν, και ακόμα επηρεάζουν, τα μουσικά «πράγματα», όπως οι Στ. & Δ. Βαμβακάρης, Μ. Γενίτσαρης, Λ. Κηλαηδόνης, Ν. Κυπουργός, Στ. Λογαρίδης, Π. Παυλίδης, Γ. Πετρίδης, Δ. Πολύτιμος, Δ. Πουλικάκος, Δ. Σαββόπουλος, Γ. Σπάθας, Γ. Τραντάλίδης, Allan Holdsworth, Pat Martino, Les Mccann. Σε αυτές τις συνεντεύξεις κυρίως αναφέρονται στη μουσική, τη δουλειά τους, τους δίσκους τους και παράλληλα θυμούνται και διηγούνται περιστατικά «παλιών καλών(;) περασμένων εποχών»...

Ιδού ένα απόσπασμα συνέντευξης του Δ. Σαββόπουλου που περιγράφει με γλαφυρό τρόπο τα «δεδομένα» και τις ...«ευκαιρίες» που είχε ο κάθε νέος εκείνης της εποχής: «*[...] μου άρεσαν τα πάρτι, διότι γνωριζόμασταν με το άλλο φύλλο. Στα πάρτι υπήρχε η δυνατότητα να βρεθείς με τα κορίτσια, γιατί τα σχολεία δεν ήταν μικτά, ήταν αρρένων και θηλέων. Όταν λοιπόν έκανες μια πρόταση «να βρεθούμε αύριο;», η απάντηση ήταν «ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θέλω να προδώσω την εμπιστοσύνη που μου έχουν οι γονείς μου»... [...] Ναι, τα πάρτι μου άρεσαν πάρα πολύ, κυρίως γιατί άκουγες την ξένη μουσική και αισθανόσουν να βγαίνεις από την απομόνωση και από την καταπίεση που μας έκαναν τότε να νιώθουμε οι μεγαλύτεροί μας, οι οποίοι ήταν συντηρητικοί άνθρωποι, γιατί έτσι ήταν η εποχή, [...] εκεί στα χρόνια του '55 προλάβαμε να ζήσουμε και τα δύο. Τον παραδοσιακό τρόπο ζωής αφ' ενός, και τον μοντέρνο αφ' ετέρου. Ήμασταν τυχεροί από αυτήν την άποψη*...».

Και τέλος η «ιεροτελεστία» της μουσικής ακρόασης όπως περιγράφεται από τον συγγραφέα: «*Το βινύλιο είναι πολιτισμός. Μια αληθινή ιεροτελεστία, που ξεκινά από τη στιγμή που θα πιάσεις το εξώφυλλο στα χέρια, θα βγάλεις τον δίσκο, θα τον τοποθετήσεις με προσοχή πάνω στο πικάπ, θα πατήσεις το start ή αν είναι χειροκίνητος ο βραχίονας, θα τον ακουμπήσεις πάνω στα αυλάκια. Έτσι αρχίζει η ιερή στιγμή της ακρόασης, με τον ήχο να... αναβλύζει ζεστός και οικείος από τα ηχεία γεμίζοντας τον χώρο σου. [...]* »

Αναρχία και Ζωή

ΣΟΒΑΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΕ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ

Ροκ με 7 αστυφύλακες στο 401

Νεαρός συλλαμβάνεται από άνδρα των ΜΑΤ.

«ΓΗΣ... Μαδιάμ» χθες στο θέατρο του Λυκαβηττού, μετά από συμπλοκές ανδρών των ΜΑΤ, και μουσικόφιλων «ροκάδων».

Αποτέλεσμα ήταν να γίνουν αρκετές συλλήψεις να καταστραφούν αυτοκίνητα και να τραυματιστούν 7 αστυνομικοί και ένας πολίτης.

Η όλη ιστορία ξεκίνησε περίπου στις 10.30 μισή ώρα, δηλαδή, μετά την έναρξη συναυλίας τεσσάρων ροκ συγκροτημάτων, στο θέατρο του Λυκαβηττού.

Από νωρίς άνδρες των ΜΑΤ, είχαν λάβει θέσεις στην είσοδο του θεάτρου για την αποφυγή επεισοδίων.

Διακόσια, όμως περίπου άτομα, ζητούσαν επίμονα να μπουν στο χώρο της συναυλίας, χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο.

Οι άντρες των ΜΑΤ αρνούνταν να «υποχωρήσουν» και έτσι κάποια στιγμή έγινε η αναμενόμενη... «έκρηξη».

Οι διακόσιοι «τζαμπατζήδες» με υποστηρικτές και θεατές της συναυλίας, προχώρησαν σε κοινή επίθεση εναντίον των ανδρών των ΜΑΤ.

Το όλο πράγμα, ήταν αρκετά οργανωμένο, αφού οι πέτρες εκσφενδονίζονταν σωρηδόν από τους γύρω βράχους, κάνοντας τους αστυφύλακες να μην «ξέρουν πού βρίσκονται».

Αποτέλεσμα ήταν να τραυματιστούν 7 αστυφύλακες και ένας πολίτης.

Τελικά γύρω στις 12.00 και αφού δόθηκε η υπόσχεση ότι δεν θα συλληφθεί κανείς, από τους, εντός του θεάτρου, θεατές, τα επεισόδια πήραν τέλος.

Παρ' όλα αυτά, συνελήφθησαν δεκαπέντε άτομα και κρατήθηκαν τελικά τρεις. Πρόκειται για τους: Μαρίνο Στάγου, Χαρ. Τζουβάννο, Αν. Μουλαχτάρη.

Σημειώνεται ότι καθ' όλη τη διάρκεια των επεισοδίων, τα συγκροτήματα διέκοψαν τη συναυλία για ελάχιστη ώρα.

Δυνάμεις των ΜΑΤ, αργότερα, έκαναν περιπολίες στην Αθήνα, επειδή υπήρχε το ενδεχόμενο να γίνουν καταλήψεις για αντίποινα.

Τις πρωινές ώρες έγινε γνωστό ότι οι αστυφύλακες νοσηλεύονται στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο και ο πολίτης που ονομάζεται Κωνσταντίνος Ιωάννου στον Ευαγγελισμό.

Αστυφύλακας τραυματισμένος από τις πέτρες των «ροκάδων»

1989, Λυκαβηττός, επεισόδια στη συναυλία του γκρουπ Η Γενιά του Χάους. Ο ρεπόρτερ δεν αναφέρει καν το συγκρότημα. Το ίδιο βράδυ, όπως μας πληροφορεί η πίσω σελίδα της εφημερίδας ο Μητσοτάκης μιλούσε στο φεστιβάλ της ΟΝΝΕΔ.

λίες υπήρχαν πάντα ΜΑΤ έτοιμα να προκαλέσουν και να χτυπήσουν όπως στην συναυλία των Blue Oyster Cult στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας τον Ιούλιο του 1987

[...] Στα τέλη των 70ς και αρχές των 80ς, οι μουσικόφιλοι ήταν χωρισμένοι στα δύο. Ήταν η εποχή των ροκάδων και των καρεκλάδων, ή αλλιώς τα φρικιά και τα κυρίζια – που άκουγαν ντίσκο–, δύο διαφορετικοί μουσικοί κόσμοι, ο καθένας με το δικό του στυλ, διαφορετικό ντύσιμο, άλλη νοοτροπία. Απείχαν έτη φωτός μεταξύ τους. [...] δεν χόρευα με τίποτα τα ντίσκο τραγούδια αλλά περίμενα υπομονετικά πότε θα αρχίσει το ρόκ σετ, για να χορέψω

[...] Οι ροκαμπιλάδες τότε συνήθιζαν να κλέβουν βινύλια από τα δισκάδικα της Αθήνας και ιδιαίτερα από το Μοναστηράκι. Πώς μπορείς να κλέψεις ένα βινύλιο; Φορούσαν όλοι φαρδιά μπουφάν, εκείνα τα δίχρωμα τα ροκαμπιλάδικα, που είχαν άλλο χρώμα στα μανίκια, έβαζαν τα βινύλια στη πλάτη –ή ακόμα και στο πλάι οι πιο τολμηροί– από μέσα από το μπουφάν και έφευγαν [...]

Και, έτσι, με αυτόν τον γρήγορο και ξεκούραστο ρυθμό συνεχίζονται και εξελίσσονται οι περιγραφές και οι πληροφορίες που γεμίζουν τον «σχετικό» αναγνώστη θύμισες και νοσταλγία...

Στα τέσσερα παραρτήματα, στο τέλος του βιβλίου, περιλαμβάνονται: α) συμβουλές για νέους κτήτορες δίσκων βινυλίου – τί να προσέχουν και πώς να τους συντηρούν, β) καταγράφονται τα σύγχρονα δισκάδικα της Αθήνας, χρήσιμος μπούσουλας για εκείνους που αρχίζουν να ανακαλύπτουν τον «ζεστό ήχο του βινύλιου» και, τέλος, ένας κατάλογος με 110 δίσκους που, σύμφωνα με τον συγγραφέα, είναι «απαραίτητοι για να έχεις μια σωστή ροκ δισκοθήκη».

Ωστόσο την έκπληξη την κάνει το τρίτο παράρτημα στο τη δουλειά τους, τους δίσκους τους και παράλληλα θυμούνται και διηγούνται περιστατικά «παλιών καλών(;) περασμένων εποχών»...

Ιδού ένα απόσπασμα συνέντευξης του Δ. Σαββόπουλου που περιγράφει με γλαφυρό τρόπο τα «δεδομένα» και τις ...«ευκαιρίες» που είχε ο κάθε νέος εκείνης της εποχής: «*[...] μου άρεσαν τα πάρτι, διότι γνωριζόμασταν με το άλλο φύλλο. Στα πάρτι υπήρχε η δυνατότητα να βρεθείς με τα κορίτσια, γιατί τα σχολεία δεν ήταν μικτά, ήταν αρρένων και θηλέων. Όταν λοιπόν έκανες μια πρόταση «να βρεθούμε αύριο;», η απάντηση ήταν «ευχαριστώ πολύ, αλλά δεν θέλω να προδώσω την εμπιστοσύνη που αυτήν την άποψη*...».

Και τέλος η «ιεροτελεστία» της μουσικής ακρόασης όπως περιγράφεται από τον συγγραφέα: «*Το βινύλιο είναι πολιτισμός. Μια αληθινή ιεροτελεστία, που ξεκινά από τη στιγμή που θα πιάσεις το εξώφυλλο στα χέρια, θα βγάλεις τον δίσκο, θα τον τοποθετήσεις με προσοχή πάνω στο πικάπ, θα πατήσεις το start ή αν είναι χειροκίνητος ο βραχίονας, θα τον ακουμπήσεις πάνω στα αυλάκια. Έτσι αρχίζει η ιερή στιγμή της ακρόασης, με τον ήχο να... αναβλύζει ζεστός και οικείος από τα ηχεία γεμίζοντας τον χώρο σου. [...]* »

Αναρχία και Ζωή

ΣΟΒΑΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΣΕ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟ

Ροκ με 7 αστυφύλακες στο 401

Νεαρός συλλαμβάνεται από άνδρα των ΜΑΤ.

«ΓΗΣ... Μαδιάμ» χθες στο θέατρο του Λυκαβηττού, μετά από συμπλοκές ανδρών των ΜΑΤ, και μουσικόφιλων «ροκάδων».

Αποτέλεσμα ήταν να γίνουν αρκετές συλλήψεις να καταστραφούν αυτοκίνητα και να τραυματιστούν 7 αστυνομικοί και ένας πολίτης.

Η όλη ιστορία ξεκίνησε περίπου στις 10.30 μισή ώρα, δηλαδή, μετά την έναρξη συναυλίας τεσσάρων ροκ συγκροτημάτων, στο θέατρο του Λυκαβηττού.

Από νωρίς άνδρες των ΜΑΤ, είχαν λάβει θέσεις στην είσοδο του θεάτρου για την αποφυγή επεισοδίων.

Διακόσια, όμως περίπου άτομα, ζητούσαν επίμονα να μπουν στο χώρο της συναυλίας, χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο.

Οι άντρες των ΜΑΤ αρνούνταν να «υποχωρήσουν» και έτσι κάποια στιγμή έγινε η αναμενόμενη... «έκρηξη».

Οι διακόσιοι «τζαμπατζήδες» με υποστηρικτές και θεατές της συναυλίας, προχώρησαν σε κοινή επίθεση εναντίον των ανδρών των ΜΑΤ.

Το όλο πράγμα, ήταν αρκετά οργανωμένο, αφού οι πέτρες εκσφενδονίζονταν σωρηδόν από τους γύρω βράχους, κάνοντας τους αστυφύλακες να μην «ξέρουν πού βρίσκονται».

Αποτέλεσμα ήταν να τραυματιστούν 7 αστυφύλακες και ένας πολίτης.

Τελικά γύρω στις 12.00 και αφού δόθηκε η υπόσχεση ότι δεν θα συλληφθεί κανείς, από τους, εντός του θεάτρου, θεατές, τα επεισόδια πήραν τέλος.

Παρ' όλα αυτά, συνελήφθησαν δεκαπέντε άτομα και κρατήθηκαν τελικά τρεις. Πρόκειται για τους: Μαρίνο Στάγου, Χαρ. Τζουβάννο, Αν. Μουλαχτάρη.

Σημειώνεται ότι καθ' όλη τη διάρκεια των επεισοδίων, τα συγκροτήματα διέκοψαν τη συναυλία για ελάχιστη ώρα.

Δυνάμεις των ΜΑΤ, αργότερα, έκανον περιπολίες στην Αθήνα, επειδή υπήρχε το ενδεχόμενο να γίνουν καταλήψεις για αντίποινα.

Τις πρωινές ώρες έγινε γνωστό ότι οι αστυφύλακες νοσηλεύονται στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο και ο πολίτης που ονομάζεται Κωνσταντίνος Ιωάννου στον Ευαγγελισμό.

Αστυφύλακας τραυματισμένος από τις πέτρες των «ροκάδων»

1989, Λυκαβηττός, επεισόδια στη συναυλία του γκρουπ Η Γενιά του Χάους. Ο ρεπόρτερ δεν αναφέρει καν το συγκρότημα. Το ίδιο βράδυ, όπως μας πληροφορεί η πίσω σελίδα της εφημερίδας ο Μητσοτάκης μιλούσε στο φεστιβάλ της ΟΝΝΕΔ.

ροι– από μέσα από το μπουφάν και έφευγαν [...]

Και, έτσι, με αυτόν τον γρήγορο και ξεκούραστο ρυθμό συνεχίζονται και εξελίσσονται οι περιγραφές και οι πληροφορίες που γεμίζουν τον «σχετικό» αναγνώστη θύμισες και νοσταλγία...

Στα τέσσερα παραρτήματα, στο τέλος του βιβλίου, περιλαμβάνονται: α) συμβουλές για νέους κτήτορες δίσκων βινυλίου – τί να προσέχουν και πώς να τους συντηρούν, β) καταγράφονται τα σύγχρονα δισκάδικα της Αθήνας, χρήσιμος μπούσουλας για εκείνους που αρχίζουν να ανακαλύπτουν τον «ζεστό ήχο του βινύλιου» και, τέλος, ένας κατάλογος με 110 δίσκους που, σύμφωνα με τον συγγραφέα, είναι «απαραίτητοι για να έχεις μια σωστή ροκ δισκοθήκη».

Ωστόσο την έκπληξη την κάνει το τρίτο παράρτημα στο

Νεαρός, συλλαμβάνεται από, άνδρα των ΜΑΤ.

«ΓΗΣ... Μαδιάμ» χθες στο θέατρο του Λυκαβηττού, μετά από συμπλοκές ανδρών των ΜΑΤ, και μουσικόφιλων «ροκάδων».

Αποτέλεσμα ήταν να γίνουν αρκετές συλλήψεις να καταστραφούν αυτοκίνητα και να τραυματιστούν 7 αστυνομικοί και ένας πολίτης.

Η όλη ιστορία ξεκίνησε περίπου στις 10.30 μισή ώρα, δηλαδή, μετά την έναρξη συναυλίας τεσσάρων ροκ συγκροτημάτων, στο θέατρο του Λυκαβηττού.

Από νωρίς άνδρες των ΜΑΤ, είχαν λάβει θέσεις στην είσοδο του θεάτρου για την αποφυγή επεισοδίων.

Διακόσια, όμως περίπου άτομα, ζητούσαν επίμονα να μπουν στο χώρο της συναυλίας, χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο.

Οι άντρες των ΜΑΤ αρνούνταν να «υποχωρήσουν» και έτσι κάποια στιγμή έγινε η αναμενόμενη... «έκρηξη».

Οι διακόσιοι «τζαμπατζήδες» με υποστηρικτές και θεατές της συναυλίας, προχώρησαν σε κανή επίθεση εναντίον των ανδρών των ΜΑΤ.

Το όλο πράγμα, ήταν αρκετά οργανωμένο, αφού οι πέτρες εκσφενδονίζονταν σωρηδόν από τους γύρω βράχους, κάνοντας τους αστυφύλακες να μην «ξέρουν πού βρίσκονται».

Αποτέλεσμα ήταν να τραυματιστούν 7 αστυφύλακες και ένας πολίτης.

Τελικά γύρω στις 12.00 και αφού δόθηκε η υπόσχεση ότι δεν θα συλληφθεί κανείς, από τους, εντός του θεάτρου, θεατές, τα επεισόδια πήραν τέλος.

Παρ' όλα αυτά, συνελήφθησαν δεκαπέντε άτομα και κρατήθηκαν τελικά τρεις. Πρόκειται για τους: Μαρίνο Στάγου, Χαρ. Τζουβάννο, Αν. Μουλαχτάρη.

Σημειώνεται ότι καθ' όλη τη διάρκεια των επεισοδίων, τα συγκροτήματα διέκοψαν τη συναυλία για ελάχιστη ώρα.

Δυνάμεις των ΜΑΤ, αργότερα, έκαναν περιπολίες στην Αθήνα, επειδή υπήρχε το ενδεχόμενο να γίνουν καταλήψεις για αντίποινα.

Τις πρωινές ώρες έγινε γνωστό ότι οι αστυφύλακες νοσηλεύονται στο 401 Γενικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο και ο πολίτης που ονομάζεται Κωνσταντίνος Ιωάννου στον Ευαγγελισμό.

Αστυφύλακας τραυματισμένος από τις πέτρες των «ροκάδων»

1989, Λυκαβηττός, επεισόδια στη συναυλία του γκρουπ Η Γενιά του Χάους. Ο ρεπόρτερ δεν αναφέρει καν το συγκρότημα. Το ίδιο βράδυ, όπως μας πληροφορεί η πίσω σελίδα της εφημερίδας ο Μητσοτάκης μιλούσε στο φεστιβάλ της ΟΝΝΕΔ.

Πυρκαγιές, Πεύκα και διαμεσολάβηση

Η κότα έκανε το αυγό ή το αυγό τη κότα; Πόσες φορές, επανειλημμένως, τίθεται το συγκεκριμένο ερώτημα, μετά από φυσικές καταστροφές ή φυσικά φαινόμενα, που απαιτούν την ενεργοποίηση και αποτελεσματικότητα του Κράτους και των φορέων του; Μετά την πυρκαγιά στην Ανατολική Αττική το ερώτημα είναι: ήταν η πυρκαγιά φονική ή η ολιγωρία του Κράτους; Έχουν ειπωθεί και γραφεί πολλές αναλύσεις για τη συγκεκριμένη πυρκαγιά και καλό είναι να μην αναπαραχθούν ή επαναληφθούν. Να τονίσουμε απλά ότι οι δασικές πυρκαγιές αποτελούν ένα φυσικό φαινόμενο που έρχεται από πολύ παλιά από τότε που υπήρχαν δάση στη γη. Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει ότι όλες οι πυρκαγιές θα χαρακτηριστούν φυσικές διεργασίες, από την στιγμή που στη σύγχρονη εποχή ανθρωπογενείς επεμβάσεις τις προκαλούν ακούσια ή εκούσια. Η ΔΕΗ, μέσω του εναέριου δικτύου της, και οι κτηνοτρόφοι αποτελούν τους σημαντικότερους εμπρηστές σταθερά και συστηματικά. Παλαιότερα συμπεριλαμβάνονταν και οι χωματερές αλλά μέσω των ΧΥΤΑ έχει μειωθεί αισθητά η επίδρασή τους. Από την άλλη

ασθένειες και άλλες παρενέργειες. Ποικιλία στη χλωρίδα σημαίνει ταυτόχρονη παρουσία και άλλων ζώων, πτηνών και εντόμων που δημιουργούν το οικοσύστημα. Αυτά τα οικοσυστήματα είναι οι καλύτεροι φράκτες στις περιπτώσεις πυρκαγιών. Και αυτό γιατί η εξάπλωση της πυρκαγιάς δεν θα έχει την ίδια ταχύτητα και επέκταση συγκριτικά με μια μονοκαλλιεργητική περιοχή, ιδίως το πεύκο.

Οι πευκώνες εκτός του ότι δημιουργούν «νεκροταφεία» της φύσης έχουν την ιδιότητα λόγω της δομής των δένδρων, ψηλά με πολλές ξερές πευκοβελόνες στο έδαφος και κουκουνάρια που εκτοξεύονται, να είναι οι καλύτεροι σύμμαχοι της φωτιάς. Και είναι τα πεύκα εκείνα που επιλέγονται από κάθε λογής φορείς αναδάσωσης για να φυτευτούν σε καμένες περιοχές. Ουσιαστικά τι γίνεται: Σε μια περιοχή που πριν τη πυρκαγιά είναι πιθανό να υπήρχαν και άλλα είδη φυτών και δένδρων, αυτοφυή και μη, οι αναδασωτές επιλέγουν όχι το πώς θα διαμορφωθεί ένα μικρό οικοσύστημα αλλά το πώς θα γίνει η περιοχή απλώς ξανά πράσινη και να μειωθεί η διάβρωση του εδάφους. Η παρέμβαση αυτή είναι τουλάχιστον εγκληματική.

αυθαίρετη δόμηση και άλλες καθημερινές ιστορίες που ταλανίζουν για δεκαετίες την εγχώρια χωροταξία και πολεοδομία. Επειδή η κάθε κυβέρνηση, είναι ούτως ή άλλως, η λειτουργούσα και εκτελεστική συνιστώσα του Κράτους είναι τουλάχιστον φαιδρό η κάθε νέα κυβέρνηση να αποτάσσει τις ευθύνες της λόγω προτέρου ακυβέρνητου βίου. Το Κράτος αποτελεί ένα συνεχές, ανεξαρτήτως ποια κόμματα ασκούν εξουσία ή αν αυτή ασκείται δημοκρατικά ή δικτατορικά. Αυτό που θέλουμε να επισημανθεί είναι ότι **ανεξαρτήτως αντίδρασης και αποτελεσματικότητας ή μη του κρατικού μηχανισμού είναι δεδομένη η αντικρατική στάση για λόγους πολιτικούς, ιστορικούς και κοινωνικούς.** Απλά είναι υποχρέωση του Κράτους να είναι αποτελεσματικό σε τέτοιες καταστάσεις όπως αντιμετώπισης φυσικών καταστροφών κ.λπ. γιατί όπως αυτό διατείνεται, αυτό είναι και το πλεονέκτημά του απέναντι σε μη οργανωμένα/εξουσιαστικά σχήματα. Όταν αντιδρά αποτελεσματικά απλά τηρεί τις ελάχιστες δεσμεύσεις του απέναντι στους υπηκόους του, ενώ στην αντίθετη περίπτωση απλά εξαπατά για ακόμη μια φορά αυτούς που το εμπιστεύονται.

Και για να μην ξεχνιόμαστε, οι περιβόητες μεταρρυθμίσεις σε κοινοτικό και δημοτικό επίπεδο μέσω των σχεδίων Καποδίστρια και Καλλικράτη έγιναν και για την καλύτερη λειτουργία των δήμων, που σε συνεργασία με τη Πολιτική Προστασία θα υπήρχε, υποτίθεται, ορθότερη διαχείριση των κρίσεων και των αντιδράσεων στις φυσικές καταστροφές. Αυτή η έντονα εξουσιαστική/γραφειοκρατική δομή όταν δεν λειτουργεί άμεσα μπορεί να μην καταφέρει να επιτύχει ούτε τα αυτονόητα. Είναι η ίδια η δομή που παραλύει τους πάντες και τα πάντα. Που όλα λειτουργούν γραμμικά και "by the book". Επί πλέον, γαλουχείται και μια στρατιά πολιτών που αναμένουν από το Κράτος να υποδείξει τους όρους και τους τρόπους διαφυγής. Είμαστε σίγουροι ότι εάν υπήρχε ένα κοινοτικό/δημοτικό σύστημα οργάνωσης μπορεί η φωτιά να έφτανε στο Μάτι αλλά τουλάχιστον μια ελάχιστη κωδωνοκρουσία θα υπήρχε για να ενημερωθεί εγκαίρως ο πληθυσμός. Στο Μάτι είναι δεδομένο ότι Κράτος δεν υπήρχε για την αντιμετώπιση της πυρκαγιάς ή για την εκκένωση του οικισμού, αλλά υπήρχε και υπάρχει όταν καταστρέφει συστηματικά τη βιοποικιλότητα των περιοχών, όταν αναδασώνει με πεύκα, όταν χωροτάσσει με βάση τις υποδείξεις των εργολάβων, όταν επιτρέπει (για να μην πούμε ότι επιβραβεύει) τα «λα-

Η κότα έκανε το αυγό ή το αυγό τη κότα; Πόσες φορές, επανειλημμένως, τίθεται το συγκεκριμένο ερώτημα, μετά από φυσικές καταστροφές ή φυσικά φαινόμενα, που απαιτούν την ενεργοποίηση και αποτελεσματικότητα του Κράτους και των φορέων του; Μετά την πυρκαγιά στην Ανατολική Αττική το ερώτημα είναι: ήταν η πυρκαγιά φονική ή η ολιγωρία του Κράτους; Έχουν ειπωθεί και γραφεί πολλές αναλύσεις για τη συγκεκριμένη πυρκαγιά και καλό είναι να μην αναπαραχθούν ή επαναληφθούν. Να τονίσουμε απλά ότι οι δασικές πυρκαγιές αποτελούν ένα φυσικό φαινόμενο που έρχεται από πολύ παλιά από τότε που υπήρχαν δάση στη γη. Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει ότι όλες οι πυρκαγιές θα χαρακτηριστούν φυσικές διεργασίες, από την στιγμή που στη σύγχρονη εποχή ανθρωπογενείς επεμβάσεις τις προκαλούν ακούσια ή εκούσια. Η ΔΕΗ, μέσω του εναέριου δικτύου της, και οι κτηνοτρόφοι αποτελούν τους σημαντικότερους εμπρηστές σταθερά και συστηματικά. Παλαιότερα συμπεριλαμβάνονταν και οι χωματερές αλλά μέσω των ΧΥΤΑ έχει μειωθεί αισθητά η επίδρασή τους. Από την άλλη πλευρά, αρκετοί ίσως θα θυμούνται την μεγάλη πυρκαγιά της Θάσου πριν από λίγα χρόνια, η οποία προκλήθηκε από το φαινόμενο των «ξηρών καταιγίδων». Ένα φυσικό φαινόμενο, όχι πολύ σπάνιο, όπου υπάρχει παρουσία κεραυνών χωρίς καθόλου ή με ελάχιστη βροχή.

Άρα, στις περιπτώσεις όπου η πρόκληση πυρκαγιών προκαλείται από ανθρωπογενείς παράγοντες η αποτελεσματική «κατάσβεση» ξεκινά πολύ πριν την εκδήλωση τους. Στις περιπτώσεις, όμως, που αποτελούν φυσική διαδικασία έχει ενδιαφέρον να δούμε εάν μπορούμε και πώς να τις αντιμετωπίσουμε. Οι φωτιές, καλώς ή κακώς, δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν καθολικά αποτελεσματικά, ανεξαρτήτως χρήσης τεχνολογίας και πτητικών μέσων. Στη Καλιφόρνια, για παράδειγμα, μια πολιτεία των ΗΠΑ με σύγχρονα συστήματα κατάσβεσης, κάθε χρόνο χιλιάδες και εκατομμύρια στρέμματα γίνονται στάχτη. Η τεχνολογία δεν μπορεί να νικήσει τη συμμαχία φωτιάς

ασθένειες και άλλες παρενέργειες. Ποικιλία στη χλωρίδα σημαίνει ταυτόχρονη παρουσία και άλλων ζώων, πτηνών και εντόμων που δημιουργούν το οικοσύστημα. Αυτά τα οικοσυστήματα είναι οι καλύτεροι φράκτες στις περιπτώσεις πυρκαγιών. Και αυτό γιατί η εξάπλωση της πυρκαγιάς δεν θα έχει την ίδια ταχύτητα και επέκταση συγκριτικά με μια μονοκαλλιεργητική περιοχή, ιδίως το πεύκο.

Οι πευκώνες εκτός του ότι δημιουργούν «νεκροταφεία» της φύσης έχουν την ιδιότητα λόγω της δομής των δένδρων, ψηλά με πολλές ξερές πευκοβελόνες στο έδαφος και κουκουνάρια που εκτοξεύονται, να είναι οι καλύτεροι σύμμαχοι της φωτιάς. Και είναι τα πεύκα εκείνα που επιλέγονται από κάθε λογής φορείς αναδάσωσης για να φυτευτούν σε καμένες περιοχές. Ουσιαστικά τι γίνεται: Σε μια περιοχή που πριν τη πυρκαγιά είναι πιθανό να υπήρχαν και άλλα είδη φυτών και δένδρων, αυτοφυή και μη, οι αναδασωτές επιλέγουν όχι το πώς θα διαμορφωθεί ένα μικρό οικοσύστημα αλλά το πώς θα γίνει η περιοχή απλώς ξανά πράσινη και να μειωθεί η διάβρωση του εδάφους. Η παρέμβαση αυτή είναι τουλάχιστον εγκληματική. Πρέπει να δούμε τί περιελάβανε η συγκεκριμένη περιοχή ως φυτικό δυναμικό και προς τα εκεί να κινηθούμε. Αξία δεν έχει το πόσες χιλιάδες δένδρα φυτεύτηκαν αλλά τί και πως. Αυτά τα λάθη σπάνια έως καθόλου γίνονταν τις περιόδους που ο άνθρωπος ζούσε κοινοτικά σε αγροτικές περιοχές και οι αποφάσεις που αφορούσαν το τί μέλλει γενέσθαι μετά τις φωτιές καθοριζόταν από τη γνώση και την εμπειρία των κατοίκων. Σήμερα, οι «εργολάβοι» αναδασωτές, κρατικοί φορείς και παραμάγαζα τύπου ΣΚΑΙ, αποφασίζουν κεντρικά και τις περισσότερες φορές εγκληματικά. Η μετατροπή του ελλαδικού χώρου από μια πολύ πλούσια βιοποικιλιακά περιοχή σε μονοκαλλιέργεια πεύκου οδηγεί στη «φτωχοποίηση» της χλωρίδας και πανίδας με ολέθρια αποτελέσματα. Αυτή την ευθύνη τη φέρει αποκλειστικά και για δεκαετίες το Κράτος. Φυσικά κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί, παλαιότερα δεν υπήρχαν πευκοδάση; Ασφαλώς και υπήρχαν, όμως όχι με τη

τητας ή μη του κρατικού μηχανισμού είναι δεδομένη η αντικρατική στάση για λόγους πολιτικούς, ιστορικούς και κοινωνικούς. Απλά είναι υποχρέωση του Κράτους να είναι αποτελεσματικό σε τέτοιες καταστάσεις όπως αντιμετώπισης φυσικών καταστροφών κ.λπ. γιατί όπως αυτό διατείνεται, αυτό είναι και το πλεονέκτημά του απέναντι σε μη οργανωμένα/εξουσιαστικά σχήματα. Όταν αντιδρά αποτελεσματικά απλά τηρεί τις ελάχιστες δεσμεύσεις του απέναντι στους υπηκόους του, ενώ στην αντίθετη περίπτωση απλά εξαπατά για ακόμη μια φορά αυτούς που το εμπιστεύονται.

Και για να μην ξεχνιόμαστε, οι περιβόητες μεταρρυθμίσεις σε κοινοτικό και δημοτικό επίπεδο μέσω των σχεδίων Καποδίστρια και Καλλικράτη έγιναν και για την καλύτερη λειτουργία των δήμων, που σε συνεργασία με τη Πολιτική Προστασία θα υπήρχε, υποτίθεται, ορθότερη διαχείριση των κρίσεων και των αντιδράσεων στις φυσικές καταστροφές. Αυτή η έντονα εξουσιαστική/γραφειοκρατική δομή όταν δεν λειτουργεί άμεσα μπορεί να μην καταφέρει να επιτύχει ούτε τα αυτονόητα. Είναι η ίδια η δομή που παραλύει τους πάντες και τα πάντα. Που όλα λειτουργούν γραμμικά και "by the book". Επί πλέον, γαλουχείται και μια στρατιά πολιτών που αναμένουν από το Κράτος να υποδείξει τους όρους και τους τρόπους διαφυγής. Είμαστε σίγουροι ότι εάν υπήρχε ένα κοινοτικό/δημοτικό σύστημα οργάνωσης μπορεί η φωτιά να έφτανε στο Μάτι αλλά τουλάχιστον μια ελάχιστη κωδωνοκρουσία θα υπήρχε για να ενημερωθεί εγκαίρως ο πληθυσμός. Στο Μάτι είναι δεδομένο ότι Κράτος δεν υπήρχε για την αντιμετώπιση της πυρκαγιάς ή για την εκκένωση του οικισμού, αλλά υπήρχε και υπάρχει όταν καταστρέφει συστηματικά τη βιοποικιλότητα των περιοχών, όταν αναδασώνει με πεύκα, όταν χωροτάσσει με βάση τις υποδείξεις των εργολάβων, όταν επιτρέπει (για να μην πούμε ότι πριμοδοτεί) τα «λαδώματα» σε Πολεοδομίες και Δασαρχεία... Επειδή, ακόμη και αν κατάφερνε να κατάσβηνε ή να εκκένωνε, είναι αυτό που διαχρονικά βάζει το φυτίλι και τη φάκα. Είναι εκείνο που όπως ακούσαμε σε σποτάκι από τη ραδιοφωνική εκπομπή *Αφύλακτη Διάβαση*, (Πρώτο Πρόγραμμα, έρευνα Θ. Σίδερης), για πολλά χρόνια το κρατικό ραδιόφωνο έπαιζε διαφημιστικό σποτάκι που παρότρυνε τον κόσμο να αγοράσει οικόπεδα στη Κινέτα, για να πάρουν αξία τα χρήματά του. Είναι εκείνο που επιμελώς κατασκευάζει μικροαστικές αντιλήψεις και νεοπλουτίστικες συμπεριφορές δεδομένου ότι έτσι μαντρώνεται καλύτερα το κοπάδι, μέσα σε μικροϊδιοκτησίες και παραβιασμένους αιγιαλούς. Ασφαλώς και οι υπήκοοι/πολίτες έχουν την φέρουσα ευθύνη, αλλά η κότα και το αυγό βρίσκονται στα χέρια του Κράτους, αυτό χειραγωγεί και απονευρώνει την όποια κριτική σκέψη των ανθρώπων, ώστε να μην υπονομεύεται η ισχύς του.

Π
κά φαινόμενα, που απαιτούν την ενεργοποίηση και αποτελεσματικότητα του Κράτους και των φορέων του; Μετά την πυρκαγιά στην Ανατολική Αττική το ερώτημα είναι: ήταν η πυρκαγιά φονική ή η ολιγωρία του Κράτους; Έχουν ειπωθεί και γραφεί πολλές αναλύσεις για τη συγκεκριμένη πυρκαγιά και καλό είναι να μην αναπαραχθούν ή επαναληφθούν. Να τονίσουμε απλά ότι οι δασικές πυρκαγιές αποτελούν ένα φυσικό φαινόμενο που έρχεται από πολύ παλιά από τότε που υπήρχαν δάση στη γη. Αυτό ασφαλώς δεν σημαίνει ότι όλες οι πυρκαγιές θα χαρακτηριστούν φυσικές διεργασίες, από την στιγμή που στη σύγχρονη εποχή ανθρωπογενείς επεμβάσεις τις προκαλούν ακούσια ή εκούσια. Η ΔΕΗ, μέσω του εναέριου δικτύου της, και οι κτηνοτρόφοι αποτελούν τους σημαντικότερους εμπρηστές σταθερά και συστηματικά. Παλαιότερα συμπεριλαμβάνονταν και οι χωματερές αλλά μέσω των ΧΥΤΑ έχει μειωθεί αισθητά η επίδρασή τους. Από την άλλη πλευρά, αρκετοί ίσως θα θυμούνται την μεγάλη πυρκαγιά της Θάσου πριν από λίγα χρόνια, η οποία προκλήθηκε από το φαινόμενο των «ξηρών καταιγίδων». Ένα φυσικό φαινόμενο, όχι πολύ σπάνιο, όπου υπάρχει παρουσία κεραυνών χωρίς καθόλου ή με ελάχιστη βροχή.

Άρα, στις περιπτώσεις όπου η πρόκληση πυρκαγιών προκαλείται από ανθρωπογενείς παράγοντες η αποτελεσματική «κατάσβεση» ξεκινά πολύ πριν την εκδήλωση τους. Στις περιπτώσεις, όμως, που αποτελούν φυσική διαδικασία έχει ενδιαφέρον να δούμε εάν μπορούμε και πώς να τις αντιμετωπίσουμε. Οι φωτιές, καλώς ή κακώς, δεν μπορούν να αντιμετωπιστούν καθολικά αποτελεσματικά, ανεξαρτήτως χρήσης τεχνολογίας και πτητικών μέσων. Στη Καλιφόρνια, για παράδειγμα, μια πολιτεία των ΗΠΑ με σύγχρονα συστήματα κατάσβεσης, κάθε χρόνο χιλιάδες και εκατομμύρια στρέμματα γίνονται στάχτη. Η τεχνολογία δεν μπορεί να νικήσει τη συμμαχία φωτιάς και αέρα. Και η αντιμετώπιση γίνεται δυσκολότερη αφ' ότου, μάλιστα, τις τελευταίες δεκαετίες ο ελλαδικός χώρος «πευκοποιείται». Η **επέλαση του πεύκου** είναι καθοριστική για τη χλωρίδα και τη πανίδα του ελλαδικού χώρου. Η Ελλάδα είναι ένα από τα πιο σημαντικά κέντρα βιοποικιλότητος, και ίσως το πιο σημαντικό κέντρο όσον αφορά τον ενδημισμό στην Ευρώπη και στη Μεσόγειο. Ακόμη συναντάμε περιοχές με μεγάλη ποικιλία φυτών και δένδρων και οι οποίες προσφέρουν **ισορροπία στο οικοσύστημα**. Όσο μεγαλύτερη είναι η πληθώρα της χλωρίδας τόσο μεγαλύτερη είναι και η ασφάλεια της περιοχής από οικοσυστήματα είναι οι καλύτεροι φράκτες στις περιπτώσεις πυρκαγιών. Και αυτό γιατί η εξάπλωση της πυρκαγιάς δεν θα έχει την ίδια ταχύτητα και επέκταση συγκριτικά με μια μονοκαλλιεργητική περιοχή, ιδίως το πεύκο.

Οι πευκώνες εκτός του ότι δημιουργούν «νεκροταφεία» της φύσης έχουν την ιδιότητα λόγω της δομής των δένδρων, ψηλά με πολλές ξερές πευκοβελόνες στο έδαφος και κουκουνάρια που εκτοξεύονται, να είναι οι καλύτεροι σύμμαχοι της φωτιάς. Και είναι τα πεύκα εκείνα που επιλέγονται από κάθε λογής φορείς αναδάσωσης για να φυτευτούν σε καμένες περιοχές. Ουσιαστικά τι γίνεται: Σε μια περιοχή που πριν τη πυρκαγιά είναι πιθανό να υπήρχαν και άλλα είδη φυτών και δένδρων, αυτοφυή και μη, οι αναδασωτές επιλέγουν όχι το πώς θα διαμορφωθεί ένα μικρό οικοσύστημα αλλά το πώς θα γίνει η περιοχή απλώς ξανά πράσινη και να μειωθεί η διάβρωση του εδάφους. Η παρέμβαση αυτή είναι τουλάχιστον εγκληματική. Πρέπει να δούμε τί περιελάβανε η συγκεκριμένη περιοχή ως φυτικό δυναμικό και προς τα εκεί να κινηθούμε. Αξία δεν έχει το πόσες χιλιάδες δένδρα φυτεύτηκαν αλλά τί και πως. Αυτά τα λάθη σπάνια έως καθόλου γίνονταν τις περιόδους που ο άνθρωπος ζούσε κοινοτικά σε αγροτικές περιοχές και οι αποφάσεις που αφορούσαν το τί μέλλει γενέσθαι μετά τις φωτιές καθοριζόταν από τη γνώση και την εμπειρία των κατοίκων. Σήμερα, οι «εργολάβοι» αναδασωτές, κρατικοί φορείς και παραμάγαζα τύπου ΣΚΑΙ, αποφασίζουν κεντρικά και τις περισσότερες φορές εγκληματικά. Η μετατροπή του ελλαδικού χώρου από μια πολύ πλούσια βιοποικιλιακά περιοχή σε μονοκαλλιέργεια πεύκου οδηγεί στη «φτωχοποίηση» της χλωρίδας και πανίδας με ολέθρια αποτελέσματα. Αυτή την ευθύνη τη φέρει αποκλειστικά και για δεκαετίες το Κράτος. Φυσικά κάποιος μπορεί να αναρωτηθεί, παλαιότερα δεν υπήρχαν πευκοδάση; Ασφαλώς και υπήρχαν, όμως όχι με τη μορφή εξάπλωσης που συναντάμε σήμερα και μάλιστα ως «τεχνητή εξάπλωση» και επί πλέον, οι πολλές χρήσεις του πεύκου για τους χωρικούς (ρητινή, καυσόξυλα) και η χρήση του ξύλου σε πολλές εφαρμογές ξυλουργικής και ναυπηγικής δημιουργούσαν συνθήκες συνεχούς επιμέλειας και καθαρισμού των πευκοδασών, εν αντιθέσει με τις συνθήκες παραμέλησης που συναντώνται σήμερα, αφού ο μεγαλύτερος πληθυσμός είναι αστικός.

Μετά τη πυρκαγιά στο Μάτι Αττικής και τις εμφανείς και εγκληματικές ολιγωρίες του κρατικού μηχανισμού ξεκίνησε ένα γαϊτανάκι διαρροών και αναλύσεων για την φές. Αυτή η έντονα εξουσιαστική/γραφειοκρατική δομή όταν δεν λειτουργεί άμεσα μπορεί να μην καταφέρει να επιτύχει ούτε τα αυτονόητα. Είναι η ίδια η δομή που παραλύει τους πάντες και τα πάντα. Που όλα λειτουργούν γραμμικά και "by the book". Επί πλέον, γαλουχείται και μια στρατιά πολιτών που αναμένουν από το Κράτος να υποδείξει τους όρους και τους τρόπους διαφυγής. Είμαστε σίγουροι ότι εάν υπήρχε ένα κοινοτικό/δημοτικό σύστημα οργάνωσης μπορεί η φωτιά να έφτανε στο Μάτι αλλά τουλάχιστον μια ελάχιστη κωδωνοκρουσία θα υπήρχε για να ενημερωθεί εγκαίρως ο πληθυσμός. Στο Μάτι είναι δεδομένο ότι Κράτος δεν υπήρχε για την αντιμετώπιση της πυρκαγιάς ή για την εκκένωση του οικισμού, αλλά υπήρχε και υπάρχει όταν καταστρέφει συστηματικά τη βιοποικιλότητα των περιοχών, όταν αναδασώνει με πεύκα, όταν χωροτάσσει με βάση τις υποδείξεις των εργολάβων, όταν επιτρέπει (για να μην πούμε ότι πριμοδοτεί) τα «λαδώματα» σε Πολεοδομίες και Δασαρχεία... Επειδή, ακόμη και αν κατάφερνε να κατάσβηνε ή να εκκένωνε, είναι αυτό που διαχρονικά βάζει το φυτίλι και τη φάκα. Είναι εκείνο που όπως ακούσαμε σε σποτάκι από τη ραδιοφωνική εκπομπή *Αφύλακτη Διάβαση*, (Πρώτο Πρόγραμμα, έρευνα Θ. Σίδερης), για πολλά χρόνια το κρατικό ραδιόφωνο έπαιζε διαφημιστικό σποτάκι που παρότρυνε τον κόσμο να αγοράσει οικόπεδα στη Κινέτα, για να πάρουν αξία τα χρήματά του. Είναι εκείνο που επιμελώς κατασκευάζει μικροαστικές αντιλήψεις και νεοπλουτίστικες συμπεριφορές δεδομένου ότι έτσι μαντρώνεται καλύτερα το κοπάδι, μέσα σε μικροϊδιοκτησίες και παραβιασμένους αιγιαλούς. Ασφαλώς και οι υπήκοοι/πολίτες έχουν την φέρουσα ευθύνη, αλλά η κότα και το αυγό βρίσκονται στα χέρια του Κράτους, αυτό χειραγωγεί και απονευρώνει την όποια κριτική σκέψη των ανθρώπων, ώστε να μην υπονομεύεται η ισχύς του.

Η τραγωδία στο Μάτι έδειξε ξεκάθαρα ότι η ορθή διαχείριση του φυσικού και οικιστικού περιβάλλοντος γίνεται μονάχα με όρους συλλογικούς και κοινοτικούς μέσω της πολυκαλλιέργειας δέντρων και θάμνων χωρίς τη διαμεσολάβηση και παρέμβαση του Κράτους. Όσο γρηγορότερα γίνει αντιληπτό και όσο περισσότεροι κατανοήσουν βαθιά την διαχρονική ευθύνη των υπαιτίων, τόσο το καλύτερο για την ανθρωπότητα και το οικοσύστημα! Η λύση είναι ξεκάθαρα ολιστική.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας